

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 487 1,00 € Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Η κυβέρνηση της καταστροφής πουλάει “σταθερότητα”
Ακρίβεια και φτώχεια καλπάζουν φέρνοντας κοινωνικές εκρήξεις

**Ενάντια στο σύστημα
του κέρδους,
της κλεψιάς,
της πολιτικής σήψης**

Με μια Αριστερά Επαναστατική

Ανοιχτή πρόκληση η αποφυλάκιση του Κορκονέα, δολοφόνου του Γρηγορόπουλου

Με απόφαση του Μικτού Ορκωτού Εφετείου Λαμίας αποφυλάκιζεται ο Επαμεινώνδας Κορκονέας, δολοφόνος του Αλέξη Γρηγορόπουλου, ο οποίος είχε καταδικαστεί σε ισόβια κάθειρξη. Μετά από μόλις 13 χρόνια φυλάκισης, με την αναγνώριση του ελαφρυντικού του «πρότερου σύννομου βίου» και, παρά τις έντονες αντιδράσεις από την οικογένεια του Αλέξη αλλά και των συνηγών της, αποφασίστηκε η αποφυλάκιση του πρώην ειδικού φρουρού.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η αστική δικαιοσύνη «λάμπει» στην υπόθεση της δολοφονίας του Αλέξη. Το 2011, ο Β. Σαραλιώτης, συνεργός του Κορκονέα αποφυλακίστηκε έχοντας εκτίσει φυλάκιση μόνο ενός έτους, ενώ το 2019 αθώωθηκε! Στην ίδια δίκη, ακυρώθηκε και η πρωτόδικη απόφαση ισόβιας κάθειρξης για τον Κορκονέα.

Η αποφυλάκιση του Κορκονέα επιβραβεύει την αστυνομική καταστολή, ριχνοντας στα «μαλακά» έναν δολοφόνο της. Με συγκεκριμένες μεθοδεύσεις, η δίκη άργησε να ξεκινήσει σε δεύτερο βαθμό, ώστε οι κατηγορούμενοι να δικαστούν με τον νέο Ποινικό Κώδικα (που ψήφισε ο ΣΥΡΙΖΑ), που θα τους επέφερε μικρότερες ποινές. Σε

τουλάχιστον δύο περιπτώσεις, το δικαστήριο συνεδρίασε χωρίς την μητέρα του Αλέξη –μάλιστα με εντολή εισαγγελέα– ενώ δεν είχαν ενημερωθεί ούτε οι δικηγόροι της οικογένειας. Οι ένορκοι ανακοίνωσαν την απόφασή τους μετά από σύσκεψη με τους δικαστές, έχοντας ακούσει μόνο την υπεράσπιση Κορκονέα και χωρίς να δώσουν καν τον λόγο στους συνηγούς της οικογένειας Γρηγορόπουλου ούτε να διαβάσουν την πρωτόδικη καταδικαστική απόφαση.

Η «ανεξάρτητη» αστική Δικαιοσύνη ξεγυμνώνεται για άλλη μια φορά. Την ίδια στιγμή που δολοφόνοι αγωνιστών όπως ο Κορκονέας ή οι δολοφόνοι χρυσαυγίτες αφήνονται ελεύθεροι, περιπτώσεις όπως ο Γ. Μιχαηλίδης (είναι σε απεργία πείνας με κίνδυνο της ζωής του) που δεν είναι δολοφόνος, βρίσκεται στη φυλακή 8μηνα χρόνια και, ενώ δικαιούται αποφυλάκιση, η αστική Δικαιοσύνη συνεχίζει να τον κρατάει φυλακισμένο, λόγω πεποιθήσεων. Τα περισσότερα δεν είναι τυχαία. Τα δικαστήρια καταδικάζουν νέους, εργαζόμενους, φτωχούς που τολμούν να διεκδικούν κοινωνικά, δημοκρατικά, εργατικά δικαιώματα κόντρα στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα των μνημονίων

και της αστικής ελίτ.

Η ακραία νεοφιλελεύθερη κυβέρνηση Μητσοτάκη (και όλες οι προηγούμενες) έχει προχωρήσει στην οικοδόμηση ενός τερατώδους Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Προσπαθεί έτσι να θωρακίσει το καθεστώς μπροστά στις αναπόφευκτες κοινωνικές εκρήξεις των εργαζομένων, της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων. Βασικός κορμός αυτού του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης είναι οι συμμορίες των ΜΑΤ - ΟΠΚΕ - ΔΙΑΣ και τα δικαστήρια. Όποια αντιστάσεις, πέφτει θύμα ξυλοδαρμών, ασύδοτης βίας, τρομοκρατίας, χαφιεδισμού, εκδίκησης με ψευδή κατηγορητήρια, ακόμη και βασανισμών.

Να οργανώσουμε την απάντησή μας απέναντι σε κάθε πρόκληση, όπως η αποφυλάκιση Κορκονέα. Με ένα Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο, με μαζικές, μαχητικές κινητοποιήσεις, να σπάσουμε την κρατική τρομοκρατία. Να επιβάλουμε τις δημοκρατικές ελευθερίες μας, την κατάργηση του μαύρου Κράτους Έκτακτης Ανάγκης. Για να παραμείνουν στην φυλακή οι δολοφόνοι του Αλέξη — και τόσων πολλών άλλων θυμάτων της κρατικής καταστολής.

Παγκόσμια Σύνοδος ΝΑΤΟ
Επέκταση του πολέμου στις πέντε ηπείρους

σελ. 4

Νόμος-πλαίσιο Κεραμέως
Πανεπιστήμια Α.Ε. και σχολές-φυλακές

σελ. 6

Καλίνινγκραντ
Επικίνδυνη κλιμάκωση της σύγκρουσης ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-Ρωσίας

σελ. 12

Ταϊβάν
Οι ΗΠΑ προετοιμάζουν την πρόκληση της Κίνας

σελ. 13

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων

- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο

στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή

- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μηνόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη ληλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμίευσεις, σπίντα, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια άνεργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και τον παρακμιασμό, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διάφρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα Μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μηνόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας – να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημοποιημένου μαρξισμού/τροτσκιισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμία σχέση με «Τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 – ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμία μικρή και μεγάλη ανμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αγανακτισμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδησής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμία σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται απαστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα»), μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρωπαϊκή ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική – για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μηνόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

1922: 100 χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή

Συγγραφείς: Καζλάρη Σοφία, Ιωαννίδης Μάριος

Χρονολογία έκδοσης: Μάρτιος 2022

Σελίδες: 68

Τιμή: 2 ευρώ

Φέτος συμπληρώνονται 100 χρόνια από την Μικρασιατική Καταστροφή, την ήττα της ιμπεριαλιστικής Μικρασιατικής Εκστρατείας 1919-1922 του ελληνικού καπιταλισμού. Η Εκστρατεία και η ήττα έπαιξαν πολύ σημαντικό ρόλο στην διαμόρφωση του ελληνικού καπιταλισμού, του εργατικού κινήματος και γενικότερα στην σύγχρονη ιστορία της χώρας. Ακόμη είχαν σαν αποτέλεσμα χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, εκατομμύρια πρόσφυγες που ξεριζώθηκαν από τις εστίες καταγωγής τους ή που ανταλλάχθηκαν κατόπιν συμφωνίας των κυβερνήσεων Ελλάδας-Τουρκίας και άλλων βαλκανικών χωρών. Όλα αυτά και πολύ περισσότερα, που υπέφεραν οι λαοί της Εγγύς και Μέσης Ανατολής, οφείλονται στους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών εκείνης της εποχής, κυρίως Αγγλίας και Γαλλίας και δευτερευόντως Ιταλίας και Γερμανίας. Αυτό δε σημαίνει ότι οι αστικές τάξεις κάποιων χωρών της περιοχής είναι ανεύθυνες για ό,τι έγινε, και κυρίως της ελληνικής αστικής τάξης η οποία ανέλαβε εργολαβικά να εκτελέσει-προσοδοκώντας να αρπάξει ένα κομμάτι από την λεία- ένα μέρος από τους σχεδιασμούς των ιμπεριαλιστών με την «κωδική» ονομα-

σία: Διαμελισμός της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Από τα τέλη περίπου του 17ου αιώνα θα αρχίσει η κρίση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, που θα μείνει στην ιστορία σαν Ανατολικό Ζήτημα. Ωστόσο αυτή η κρίση θα σέρνεται μέσα στην ιστορία σαν εκκρεμότητα για πολλά-πολλά χρόνια, χωρίς να βρίσκεται «λόση». Ο «μεγάλος Ασθενής», όπως ονομάστηκε αργότερα, παρήκμαζε και σάπινε αλλά παρόλα αυτά επιζούσε. Ο λόγος που ο «Μεγάλος Ασθενής» κατόρθωνε να επιβιώνει δεν οφείλονται στις δικές του ικανότητες, αντοχές ή δυνάμεις αλλά επειδή δεν συμφωνούσαν στο μοίρασμα οι τότε μεγάλες δυνάμεις. Από τα τέλη του 18ου αρχές του 19ου αιώνα θα αρχίσουν να δημιουργούνται κάποιες προϋποθέσεις για συμφωνία... και ο «Μεγάλος Ασθενής» θα πάρει το δρόμο για το χειρουργείο της Ιστορίας. Οι μεγάλες δυνάμεις της εποχής (Αυστροουγγαρία, Τσαρική Ρωσία, Γαλλία και Αγγλία), μετά από πολλές διαμάχες και συγκρούσεις θα δουν τα συμφέροντά τους να συγκλίνουν στο διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, όχι όμως και στο μοίρασμα μεταξύ τους. Από τον πρόλογο της έκδοσης

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρραϊνέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ**Αθήνα**

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων. Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καϊνά Δαυμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ίσκρα", Αμύντα 12, ισόγειο Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Ροετα" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Γιάννενα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗΓράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Πωλούνται ή χαρίζονται τα πάντα

Σύμφωνα με τα στοιχεία της Eurostat που ανακοινώθηκαν την Παρασκευή (1/7), η Ελλάδα είχε τον 5ο υψηλότερο πληθωρισμό ανάμεσα στα κράτη-μέλη της Ευρωζώνης, με τον εναρμονισμένο δείκτη καταναλωτή να φτάνει το 12% (τελικά είναι 12,1%, ο υψηλότερος εδώ και σχεδόν 30 χρόνια), από 10,5% που είχε φτάσει τον Μάη, ενώ παρουσίασε και την τρίτη μεγαλύτερη αύξηση σε ένα μήνα με 2,5%. Πρέπει ακόμη να σημειωθεί –δεν φαίνεται στο γενικό δείκτη– ότι οι αυξήσεις σε τρόφιμα αυξήθηκαν πάνω από 30%. Αυτή η τρομερή αύξηση έχει ιδιαίτερη σημασία, καθώς τα τρόφιμα επιβαρύνουν περισσότερο το λαϊκό και εργατικό εισόδημα, γιατί εκτός από την αύξηση αυτή καθ' εαυτή, καταλαμβάνουν το μεγαλύτερο μέρος τους.

Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε ο ΕΦΚΑ (Ιούνιος 2022) για τον Ιούνιο του 2021: α) 1 στους 3 εργαζόμενους (741.286 ή 29,10%) σε όλο τον ιδιωτικό τομέα, αμειβεται με μισθό 330€ καθαρά (398€ μεκτά) και β) ο μέσος μισθός στο σύνολο του ιδιωτικού τομέα είναι 817€ καθαρά (943 € μεκτά)! Αυτά τα δυο στοιχεία δείχνουν μια πρωτοφανή κατάρρευση των μισθών στον ιδιωτικό τομέα τα τελευταία χρόνια, μια ραγδαία φτωχοποίηση των εργαζομένων, μια έκρηξη του αριθμού των «μερικά απασχολούμενων εργαζόμενων» και των φτωχών και διαρκώς φτωχοποιούμενων εργαζομένων.

Αυτά είναι αποτέλεσμα της πολιτικής της κυβέρνησης Μητσοτάκη και έχουν οδηγήσει σε μια πολύ μεγάλη πτώση, σύμφωνα με στοιχεία που ανακοίνωσε η Eurostat, του κατά κεφαλήν ΑΕΠ σε Μονάδες Αγοραστικής Δύναμης (ΜΑΔ), που έφτασε να είναι μόλις 17% υψηλότερο από της Βουλγαρίας (η φτωχότερη χώρα της ΕΕ), όταν το 2009 ήταν υπερδιπλάσιο!

Ακόμη μια «επιτυχία»

Σύσσωμη η κυβέρνηση των νεοφιλε-

λεύθερων πανηγύρισε την «έξοδο» από την Ενισχυμένη Εποπτεία στην οποία βρίσκεται η χώρα μας απέναντι στους δανειστές/τοκογλύφους, κυρίως της ΕΚΤ. Δεν είπαν βέβαια αυτοί οι ά(χ)ριστοι όπως και τα ΜΜΕξαπάτησης, ποια ήταν τα ανταλλάγματα που δόθηκαν για αυτή την υποτιθέμενη έξοδο. Ουσιαστικά, ό,τι έχει απομείνει από την δημοσία περιουσία δόθηκε σαν αντάλλαγμα. Συγκεκριμένα, μέχρι το τέλος Οκτωβρίου θα πρέπει να μεταφερθούν στο «Υπερταμείο»: α) 10.119 ακίνητα του Δημοσίου που ανήκουν στο υπουργείο Οικονομικών, β) 2.000 ακίνητα που ανήκουν σε άλλα υπουργεία, και γ) θα μεταφερθούν για να εκποιηθούν ή μισθωθούν τα παρακάτω περιουσιακά στοιχεία: Το ΟΑΚΑ, οι υποδομές ΔΕΠΑ (φυσικό αέριο), η Εγνατία Οδός, η Αττική Οδός, οι Γούρνες Ηρακλείου, το λιμάνι Αλεξανδρούπολης, το λιμάνι Ηγουμενίτσας, το λιμάνι Ηρακλείου, οι υπόγειες αποθήκες αερίου Νότιας Καβάλας.

Τέλος, ενώ όλες σχεδόν οι χώρες του κόσμου για να αντιμετωπίσουν τον πληθωρισμό και την ακρίβεια (επανα)κρατικοποιούν τις μεγάλες επιχειρήσεις ενέργειας και όχι μόνο, η κυβέρνηση Μητσοτάκη ιδιωτικοποίησε πλήρως τη ΔΕΗ και έχει μπει στον κατάλογο προς πώληση και η ΕΥΔΑΠ. Τα πάντα λοιπόν πωλούνται (νησιά, δάση, δρόμοι, οικοδομικά συγκροτήματα, παλιές ή νέες βιομηχανικές ή βιοτεχνικές μονάδες, ξενοδοχεία κ.ά.). Θα ξεπουλήσουν τα πάντα, όπου υπάρχει δημόσια περιουσία και, ό,τι συνιστά πλούτο. Αυτό είναι το πρόγραμμά τους, αυτό ήταν το «επιτελικό

κράτος» τους, και χωρίς περιστροφές και φτιασίδια, αυτός είναι ο καπιταλισμός στην κρίση και παρακμή του.

Όμως, οι κυβέρνηση των α(χ)ρίστων του Μητσοτάκη πρωτοτυπεί σε ακόμη έναν τομέα. Απαξιώνει συστηματικά τους εργαζόμενους στο Δημόσιο για να μεταφέρει την εργασία τους στα δικά της παιδιά, τους αετονύχιδες «επιχειρηματίες». Έτσι μετά τη παραχώρηση της εκκαθάρισης των συντάξεων σε ιδιωτικά γραφεία, κάνει ένα ακόμη βήμα και εκχωρεί τη προετοιμασία του νομοθετικού έργου σε ιδιώτες. Ήδη, το υπουργείο Περιβάλλοντος ανέθεσε σε ιδιωτική εταιρεία να οριστικοποιήσει το νομοσχέδιο, να συντάξει την αιτιολογική έκθεση και να συγκεντρώσει τα σχόλια από τη διαβούλευση. Πέρα από το επικίνδυνο της ιστορίας (ιδιώτες σε ρόλο νομοθέτη!), με ιδιώτες να αντικαθιστούν ουσιαστικά τους δημόσιους υπαλλήλους, αυτούς που αμειβονται από το Δημόσιο και δεσμεύονται να διαφυλάττουν το δημόσιο συμφέρον, αυτό που αποκαλύπτει ξεκάθαρα είναι ότι το «επιτελικό» κατασκευασμα Μητσοτάκη σημαίνει: λιγότερο κράτος για τους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα, περισσότερο κράτος για τα συμφέροντα των ημέτερων.

Η πολιτική τους οδηγεί στην καταστροφή

Όπως και να βαφτίζουν την πολιτική τους οι νεοφιλελεύθεροι του Μητσοτάκη και οι άλλες μνημονιακές δυνάμεις, τα αποτελέσματα των οικονομικών τους επιλογών είναι καταστρεπτικά για την οικονομία και το βιοτικό επίπεδο των

εργαζομένων και των λαϊκών μαζών. Και δυστυχώς τα χειρότερα έρχονται, μια που αυτές οι δυνάμεις έχουν καταστρέψει τον παραγωγικό ιστό της χώρας. Οι παραγωγικοί τομείς της οικονομίας, χωρίς σταματημό, περιθωριοποιούνται: η συμμετοχή της βιομηχανίας στο ΑΕΠ είναι - δεν είναι 8%-9%, και της γεωργίας ακόμη πιο κάτω, γύρω στο 7%.

Η εικόνα που θέλει να περάσει η κυβέρνηση των α(χ)ρίστων ότι «έρχονται επενδύσεις, έρχεται ανάπτυξη» κ.λπ., συντριβεται από τα παραπάνω ενδεικτικά στοιχεία. Αυτό που επιδιώκει η κυβέρνηση των νεοφιλελεύθερων αγριάνθρωπων της αγοράς, είναι όσο το δυνατό περισσότερο χρόνο για να συνεχίσει την ίδια καταστροφική της πολιτική, δηλαδή της εξυπηρέτησης των συμφερόντων των καπιταλιστών και των ιμπεριαλιστών, και της επίθεσης ενάντια στους εργαζομένους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Αυτή η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί και για την οποία ευθύνονται και οι άλλες μνημονιακές δυνάμεις (ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ κ.ά.), δεν διορθώνεται από υποτίθεται «δημοκρατικές κυβερνήσεις» ή από γελοιογραφίες «προοδευτικών κυβερνήσεων» που μας φέρνουν στη μνήμη την «κυβέρνηση της Αριστεράς».

Η λύση απέναντι σ' αυτή την κατάσταση δεν βρίσκεται σε αυτές στις δυνάμεις και στα προγράμματά τους, που είναι αυτά που μας οδήγησαν στον γκρεμό και στην καταστροφή. Δεν χρειάζεται καμιά αυταπάτη, εδώ που έχουν φτάσει τα πράγματα αλλά και επειδή έχει δοκιμαστεί πολλές φορές και πάντα οδήγησε σε μεγαλύτερη αποτυχία, δεν υπάρχει «μικρότερο κακό». Η πείρα μας οδηγεί στο ότι εμείς οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία πρέπει να στηριχτούμε στις δυνάμεις μας, στους αγώνες, στις δικές μας λύσεις, σε μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Σχεδόν 3 δισεκατομμύρια άνθρωποι παγκοσμίως δεν έχουν πρόσβαση (λόγω χαμηλού μηνιαίου εισοδήματος) σε υγιεινή διατροφή/δίαιτα, υποφέροντας από την λεγόμενη «κρυφή πείνα»: ελλείψεις σε μικροθρεπτικά συστατικά όπως είναι τα διάφορα μέταλλα, οι βιταμίνες κ.α. Ακόμα, ο αριθμός των ανθρώπων που αδυνατούν να εξασφαλίσουν τις απαραίτητες ημερήσιες θερμίδες ολόένα και αυξάνεται, μάλιστα ακόμα και στο εσωτερικό των ανεπτυγμένων χωρών της δύσης: στις ΗΠΑ υπολογίζονται σε 3.25 εκατομμύρια, στην Ιταλία σε περίπου 600.000, στην Αγγλία σε 70.000, στην Ισπανία σε 240.000, ενώ στην Ελλάδα ο αριθμός προσεγγίζει τις 50.000 (τα στοιχεία και οι αριθμοί αναφέρονται σε έρευνες που διεξήχθησαν το 2017) και ο κατάλογος με τους υποσιτισμένους πληθυσμούς ανά τον πλανήτη όλο και διευρύνεται, χωρίς να αναφέρουμε τις φτωχότερες χώρες της υποσαχάριας Αφρικής και της Ν.Α. Ασίας. Την ίδια στιγμή, όπως αναφέρει η Oxfam, οι καπιταλιστές της βιομηχανίας τροφίμων, αύξησαν μέσα σε μια 2ετία τις περιουσίες τους κατά 453 δισ. δολάρια και με τις τιμές των τροφίμων να αυξάνονται κατά 30% μέσα σε έναν μόλις χρόνο, οδηγώντας στα όρια της πείνας και του υποσιτισμού περίπου 860 εκατομμύρια ανθρώπους.

Η Ελλάδα συγκαταλέγεται στις χώρες της ΕΕ που δαπανούν τα μικρότερα ποσά για την χρηματοδότηση της εκπαίδευσης – όλων των βαθμίδων. Χαρακτηριστικά, από το 1981 μέχρι το 2018 το ποσοστό των εξόδων της γενικής κυβέρνησης για την εκπαίδευση σε σχέση με τα συνολικά έξοδα της, πέφτει από το 8,38% στο 7,43%. Για σύγκριση θα αναφέρουμε πως τα αντίστοιχα ποσά για την Ιταλία είναι 8,72% για το έτος 1993 και 8,80% για το 2018, για την Ισπανία είναι 8,84% το 1988 και 10,03% το 2018, για την Αγγλία είναι 12,64% το 1981 και 13,34% το 2018, ενώ και για την Τουρκία το ποσό αυξάνεται: από το 6,38% που βρίσκεται το 2001 εκτοξεύεται στο 12,41% το 2018.

Ενδιαφέρον ακόμα παρουσιάζει η πτωτική πορεία των εξόδων της ελληνικής κυβέρνησης για την χρηματοδότηση του συστήματος δημόσιας υγείας, ιδιαίτερα την περίοδο από το 2000 μέχρι σήμερα. Συγκεκριμένα: το 2000, 4,46% του ΑΕΠ της χώρας κατευθύνθηκε στην Υγεία, το 2008 5,77% και το 2010 6,61%. Έκτοτε αρχίζει η τρομακτική πορεία προς τα κάτω: το έτος 2012 το ποσοστό αγγίζει το 5,9%, το 2014 το 4,56% και το 2020 μόλις και πλησιάζει το 4,68%. Επιπλέον, αν λάβουμε υπόψη πως την ίδια δεκαετία 2010-20, το ΑΕΠ της χώρας γνωρίζει μια πτώση της τάξης των 60δισ. (240 δισ. το 2010, 180 δισ. το 2020), πράγμα που σημαίνει πως από μια πίτα που διαρκώς μικραίνει (ΑΕΠ) δίνεται ένα όλο και μικρότερο κομμάτι (έξοδα για την υγεία) στην κοινωνία για τις ανάγκες της, μπορούμε να καταλάβουμε το μέγεθος της καταστροφής. Η Ελλάδα και σε αυτόν τον τομέα βρίσκεται στην χαμηλότερη θέση μεταξύ των χωρών της ΕΕ, με τις μοναδικές χώρες που έπονται να είναι η Ουγγαρία, το Λουξεμβούργο και η Κύπρος.

Παγκόσμια Σύνοδος NATO

Επέκταση του πολέμου στις πέντε ηπείρους

Στις 4 Απριλίου 1949 με αφορμή την έναρξη του Ψυχρού Πολέμου δημιουργήθηκε ο παγκόσμιος τρομοκράτης, το NATO. Το 1952 με τον πόλεμο στην Κορέα, εντάχθηκαν η Ελλάδα και η Τουρκία και το 1955, η Δυτική Γερμανία. Κύριο καθήκον του ήταν ο στρατιωτικός εξοπλισμός απέναντι στη Σοβιετική Ένωση και οποιαδήποτε απόπειρα ανατροπής του καπιταλισμού. Έπειτα από την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, το NATO όχι μόνο δεν διαλύθηκε, αλλά ισχυροποιήθηκε με την ένταξη χωρών που ανήκαν εκεί ή είχαν υπογράψει το Σύμφωνο της Βαρσοβίας.

Στη Σύνοδο της Μαδρίτης στις 29/06 και εν μέσω του πολέμου στην Ουκρανία, το NATO απλώνει τα πλοκάμια του σε ολόκληρο τον πλανήτη. Σε αυτή την Σύνοδο για πρώτη φορά κλήθηκαν και συμμετείχαν σε ξεχωριστή κοινή συνεδρίαση Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Ιαπωνία, Γεωργία, Νότια Κορέα, Σουηδία, Φινλανδία. Στη Σύνοδο πάρθηκαν επικίνδυνες αποφάσεις για τη συνέχιση του πολέμου στην Ουκρανία και τη διεύρυνσή του σε ολόκληρο τον πλανήτη. Οι πρωθυπουργοί και υπουργοί Άμυνας του NATO κατέληξαν να χαρακτηρίσουν τη Ρωσία ως «την πιο σημαντική και άμεση απειλή για την ασφάλεια, την ειρήνη και τη σταθερότητα στον ευρωατλαντικό χώρο». Έτσι εύλογα οι «αρχηγοί» αποφάσισαν την ενίσχυση της «προωθημένης παρουσίας» του NATO στα σύνορα με τη Ρωσία, ενισχύοντας την Δύναμη Ταχείας Αντίδρασής του, από 40.000 προσωπικό σε πάνω από 300.000, καθώς και την αύξηση των εξοπλισμών με τη δημιουργία νέου ταμείου ύψους 1 δισ. ευρώ, κυρίως στην Γεωργία, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Μολδαβία, Μαυριτανία και Τυνησία.

Οι ΗΠΑ και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές βρίσκονται σε δυσμενή θέση. Το μέτωπο στην Ουκρανία δείχνει νικητήρια δύναμη τη Ρωσία και γι' αυτόν τον λόγο, το NATO αποφάσισε να κρατήσει ανοιχτό το μέτωπο για όσο χρειαστεί. Η αποτυχία τους σε όλα τα επίπεδα και η ενίσχυση των αναδυόμενων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων (BRICS), στις οποίες ήδη έχει γίνει αίτημα από το Ιράν και την Αργεντινή για να ενταχθούν — θα ακολουθήσουν μια σειρά από κράτη με τις πιο δυνατές οικονομίες στον πλανήτη, οδηγούν το NATO σε μια επικίνδυνη επιθετικότητα για να αδυνατίσουν την επιρροή τους. Έτσι ετοιμάζονται να δημιουργήσουν μια σειρά από μέτωπα:

α) Με την ένταξη της Σουηδίας και της Φιλανδίας στο NATO για την περικύκλωση της Ρωσίας από την Βαλτική και την Αρκτική (βλέπε άρθρο στην Ε.Π. Ιουνίου). Ταυτόχρονα ενισχύεται η παρουσία τους στο Καλίνινγκραντ, του θύλακα της Ρωσίας για την Βαλτική και την υπόλοιπη Ευρώπη. Ενδεχόμενη προσπάθεια αποκλεισμού της θα οδηγήσει την Ρωσία σε μια ακόμα πιο επικίνδυνη σύγκρουση και στο ενδεχόμενο γενίκευσης του πολέμου.

β) Με την αντιμετώπιση του κύριου εχθρού τους, την Κίνα την οποία χαρακτηρίζουν ως «πρόκληση για τα «συμφέροντα» και την «ασφάλεια» των χωρών του NATO». Οι ΗΠΑ διευρύνουν διαρκώς την επέμβαση τους στην Ταϊβάν (βλ. άρθρο στην Ε.Π. Ιουνίου).

γ) Στα Βαλκάνια που θέλουν να αποκλείσουν την Ρωσία με τον κίνδυνο μιας πολυεπίπεδης σύγκρουσης, χρησιμοποιώντας σαν βάση το κράτος - δημιουργημά τους τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη (υπάρχει σχετικό άρθρο στο τρέχον φύλλο).

δ) Τη νέα επέμβαση στο Σαχέλ για να εμποδιστεί η επέκταση του δρόμου του μεταξίου και η ολοένα αυξανόμενη επιρροή της Κίνας. Το Σαχέλ είναι μια λωρίδα γης, νότια της ερήμου Σαχάρα στην Αφρική που διασχίζει τις χώρες: Μπουρκίνα Φάσο, Μαυριτανία, Μάλι, Νίγηρα, Νιγηρία, Τσαντ, Σουδάν και Ερυθραία. Η Γαλλία που έχει επιχειρηματικά συμφέροντα, εκεί εκδιώχθηκε στρατιωτικά, οι θέσεις Ρωσίας - Κίνας αναβαθμίστηκαν και οι ΗΠΑ - NATO αναμένεται να αυξήσουν τις στρατιωτικές τους επεμβάσεις.

ε) Τον κίνδυνο που δημιουργείται με την αστάθεια στην περιοχή μας. Οι παραχωρήσεις που ενδέχεται να

δοθούν στον Ερντογάν αφορούν τους Κούρδους και την επέκταση των συνόρων της Τουρκίας. Οι Κούρδοι στοιχίστηκαν γύρω από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, δημιούργησαν αντιπαλότητες με τα γύρω κράτη και η επέμβαση της Τουρκίας είναι αρκετά πιθανή. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη έχει στοιχίσει και αυτή με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Οι ΗΠΑ προσπαθούν να ισορροπήσουν, ενδοχομένως κάνοντας παραχωρήσεις στην Τουρκία, ελπίζοντας να μη στοιχισθούν πλήρως με τον άξονα Ρωσίας - Κίνας και ταυτόχρονα, προσπαθήσουν να ελέγξουν την επέκταση των Τούρκων καθώς δεν στοιχίζονται με τον σχεδιασμό της δύσης. Αυτή η ισορροπία είναι εύθραυστη και ο κίνδυνος άμεσου επεισοδίου στο Αιγαίο είναι υπαρκτός.

Ο μεγάλος χαμένος είναι οι χώρες της ΕΕ και η Μ. Βρετανία, που συνεχώς υποβαθμίζονται. Οι δηλώσεις του αρχηγού του γενικού επιτελείου Άμυνας της Βρετανίας στο συνέδριο των Ενόπλων Δυνάμεων («ζούμε στιγμές 1937»), είναι επικίνδυνες και γελοίες. Γελοίες, γιατί θεωρεί ότι η επέμβαση του αγγλικού στρατού στην Ευρώπη είναι αυτή που θα αποτρέψει τον κίνδυνο της επέκτασης της Ρωσίας - Κίνας στην ΕΕ, νομίζοντας ότι παίζει τον ίδιο ρόλο που έπαιξε στα γεγονότα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου (το 2022 είναι πιο πιθανό να κάνει στρατιωτική επέμβαση η Κίνα στην ΕΕ παρά η Αγγλία). Επικίνδυνες, καθώς αντανακλούν την παράνοια στην οποία βρίσκονται και ενδεχόμενες απόπειρες που μπορούν να κάνουν μαζί φυσικά με την ΕΕ (υπό την καθοδήγηση και τον εξοπλισμό των ΗΠΑ).

Η δράση της Αντιπολεμικής Πρωτοβουλίας Οργανώσεων

Στις 29/06 η Πρωτοβουλία προχώρησε σε πανελλαδική ημέρα δράσης με αντιπολεμικές διαδηλώσεις, στην Αθήνα στην αμερικανική πρεσβεία, στην Θεσσαλονίκη, και στις υπόλοιπες μεγάλες πόλεις. Στην Αθήνα έγινε μια καμπάνια προπαγάνδης της διαδήλωσης σε κεντρικές γειτονιές (Περιστέρι, Καλλιθέα, Νέα Φιλαδέλφεια). Κάλεσε σε συντονισμό όλων των οργανώσεων που δήλωσαν συμμετοχή στην διαδήλωση και σε συνάντηση για την οργάνωσή της. Οι διαδηλώσεις, παρά την μικρή συμμετοχή τους είναι μια επιτυχία της Πρωτοβουλίας. Η κατάσταση του κινήματος απέχει για να αντιμετωπίσει τους κινδύνους που ανοίγονται και η συνειδηση των μαζών, παρά τις αλλαγές που έχουν γίνει τουλάχιστον τα τελευταία περίπου δύο χρόνια (οι σημαντικές κινητοποιήσεις ενάντια στην καταστολή, οι αγώνες εργαζομένων και φοιτητών κ.λπ.), έχουν μια απόσταση από τους αγώνες που χρειάζονται σήμερα για να αντιμετωπιστεί ο κίνδυνος του πολέμου και της ακρίβειας. Το ίδιο ισχύει και για την πρωτοπορία του κινήματος, παρά τις προσπάθειες που γίνονται. Για την αλλαγή της κατάστασης πρέπει να παλέψουμε με υπομονή και ενότητα στη δράση, να προχωρήσουμε στην οργάνωση του αγώνα και να προσπαθήσουμε να δημιουργήσουμε έναν επαναστατικό πόλο μέσα στην κοινωνία για να ανατρέψουμε την φιλοπόλεμη πολιτική της κυβερνήσεως και όσων μελλοντικών κυβερνήσεων ακολουθήσουν την ίδια πολιτική.

■ *Κιτσώνης Βαγγέλης*

Επίκαιρα...

Εγκληματική επιστράτευση μεταναστών για παράνομες επαναπροωθήσεις

Βάσει μαρτυριών, αιτούντες άσυλο εξαναγκάστηκαν υπό υπερβολικά σκληρές πιέσεις από τις αστυνομικές αρχές να συμμετέχουν ενεργά σε επαναπροωθήσεις. Έξι μετανάστες, Σύριοι και Μαροκινοί, έχουν καταγγείλει πως συμμετείχαν σε τέτοιες επιχειρήσεις στον Έβρο, με αντάλλαγμα ένα σημείωμα της αστυνομίας που τους επέτρεπε την παραμονή ενός μήνα στην Ελλάδα, αφού πρώτα εξαναγκάστηκαν με άλλες μεθόδους. Είδαν την ελληνική αστυνομία να γδύνει, να ληστεύει και να επιτίθεται σε αιτούντες άσυλο πριν τους βάλει πίσω σε υπερπλήρεις φουσκωτές βάρκες, τις οποίες οι ίδιοι έπρεπε να οδηγήσουν πίσω στην τουρκική όχθη του Έβρου. Χαρακτηριστικά, τους είπαν πως η «εργασία» θα ήταν απλήρωτη, αλλά θα μπορούσαν να διαλέξουν κάποια από τα κλεμμένα υπάρχοντα των μεταναστών. Ένας από αυτούς είπε ότι δέχονταν τακτικά απειλές από έναν Σύριο, γνωστό ως «Μάικ», ο οποίος συνεργαζόταν με την αστυνομία και λήστευε τους συλληφθέντες αιτούντες άσυλο πριν τους στείλει πίσω. Λέγεται ότι ο «Μάικ» συνεργάζεται και με τον αδελφό του, καταδικασμένο δολοφόνο, αναγωγέα και λαθρέμπορο.

Δολοφονικές ρατσιστικές επιθέσεις λίγο πριν την δίκη της Χρυσής Αυγής

Λίγο πριν την έναρξη της δεύτερης φάσης της δίκης της Χρυσής Αυγής, σημειώθηκαν τουλάχιστον τρεις δολοφονικές επιθέσεις κατά μουσουλμάνων μεταναστών εργατών από το Πακιστάν, από τις 2 μέχρι τις 8 Μάη.

Στα Πατήσια πυροβόλησαν τον Αλί Ριάζ μέσα από ταξί. Στα Πετράλωνα τέσσερις άνδρες με μηχανές, περικύκλωσαν τρεις μετανάστες, χτύπησαν τον Αλίμ Ιτζιάζ στο πρόσωπο και τον έσπασαν τα ρούχα. Είχε προηγηθεί επίθεση με πυροβολισμό κατά μετανάστη στην οδό 3ης Σεπτεμβρίου στις 2 Μάη, μετά την γιορτή του τέλους του Ραμαζανιού. Στον Κόκκινο Μύλο, στις 8 Μάη, ομάδα πέντε φασιστών επιτέθηκε και μαχαίρωσε έναν 25χρονο μετανάστη από το Πακιστάν.

Η καταδίκη - ορόσημο της φασιστοσυμμορίας της ΧΑ αποτελεί μια πολύ σημαντική νίκη του κινήματος στην Ελλάδα αλλά και διεθνώς. Όμως, η οριστική νίκη απέναντι στον φασισμό δεν θα έρθει μέσα από τους «θεσμικούς» και τα δικαστήρια του αστικού κράτους. Η καταδίκη της ΧΑ πρέπει να είναι μόνο η αρχή στην πάλη ενάντια στον μνημονιακό νεοφιλελεύθερο φασισμό και το μαύρο Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, που ολοένα και βαθαίνει.

Ποινικοποίηση της αλληλεγγύης μεταξύ μεταναστών

Ο Τζελάλ Τζούμα είναι ένας 23χρονος Σύριος πρόσφυγας, ο οποίος δικάστηκε με την κατηγορία της «διευκόλυνσης παράνομης παραμονής παράτυπων μεταναστών και δυσχέρειας του έργου των αρχών» επειδή έδωσε νερό και φαγητό σε 11 νεοαφιχθέντες πρόσφυγες. Ο Τζελάλ αθωώθηκε, ενώ όπως αποδείχθηκε και στην ακροαματική διαδικασία, όχι μόνο δεν αποτέλεσε κώλυμα για την αστυνομία και το λιμενικό, αλλά ο ίδιος υπέδειξε το ακριβές σημείο.

Ήδη από το 2015, όταν οι ροές ήταν πιο έντονες από την Τουρκία, ήταν σχεδόν καθημερινό το φαινόμενο. Βλέπαμε ανθρώπους να πηγαίνουν στις παραλίες και να δίνουν νερό, φαγητό και σιδηροτόμο άλλο χρειάζονταν οι πρόσφυγες, δίχως να συλληφθεί κανείς. Όπως προέκυψε από την κατάθεση αστυνομικού, οι αρχές είχαν ήδη ειδοποιηθεί από την προηγούμενη μέρα από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ για την άφιξη των συγκεκριμένων προσφύγων. Βέβαια, οι άνθρωποι αυτοί κρυβότουσαν γιατί γνωρίζουν πλέον πολύ καλά τις απάνθρωπες και παράνομες πρακτικές του «ελληνικού καλωσορίσματος».

Είναι απαραίτητο να αποκρούσουμε τον αποπροσανατολισμό, τη διάφρεση, τον εκβαρβαρισμό και την καταστολή που προωθείται με όχημα το ρατσισμό, την ξενοφοβία και την ποινικοποίηση της αλληλεγγύης σε όλα τα επίπεδα.

Κλείσιμο ΛΑΡΚΟ Ακόμα ένα προμελετημένο νεοφιλελεύθερο έγκλημα

Στις 14 Ιουνίου 2022 η κυβέρνηση Μητσοτάκη ψήφισε στη Βουλή τη (ν) τροπολογία για την εκκαθάριση της ΛΑΡΚΟ που στέλνει στην ανεργία τους 1.060 εργαζομένους της και επιπλέον στον ειδικό εκκαθαριστή να απασχολεί περιστασιακά με συμβάσεις ορισμένου χρόνου κάποιους από αυτούς, μέχρι το οριστικό ξεπούλημά της. Είναι η συνέχεια στη συνειδητή προσπάθεια απαξίωσης της μεγαλύτερης ίσως βιομηχανίας στην Ελλάδα και μιας από τις μεγαλύτερες στον κλάδο της παγκόσμια, ώστε να αποδο-

θεί για ελάχιστο τίμημα σε κάποιο αρπακτικό. Είναι εξοργιστική η επιμονή του νεοφιλελεύθερου κανίβαλου Χατζηδάκη να προσπαθεί να παρουσιάσει σαν «καμένο χαρτί» μία βιομηχανία που διαθέτει 1.000.000 στρέμματα γης με κοιτάσματα σιδηροκικελίου αλλά και κοβαλτίου σε Φθιώτιδα, Βοιωτία, Εύβοια, Καστοριά, μεταλλουργική μονάδα στη Λάρυμνα της Φθιώτιδας, απασχολεί πάνω από 1.000 εργαζόμενους, ενώ συνολικά στον κύκλο εργασιών της συμμετέχουν 15.000 φυσικά και νομικά πρόσωπα και μπορεί να

καλύψει το 6% της ζήτησης σε νικέλιο της ευρωπαϊκής αγοράς και να συνεισφέρει με ποσοστό 3% επί των εθνικών εξαγωγών. Η ΛΑΡΚΟ στήθηκε πριν από 60 περίπου χρόνια από τον Πρόδρομο Αθανασιάδη «Μποδοσάκη» που διαχρονικά απολάμβανε την εύνοια των κυβερνήσεων. Η εταιρεία γιγαντώθηκε με τις κρατικές παροχές και την κτηνώδη εκμετάλλευση των εργαζομένων - «Η νεκροφόρα μταινόβγαίνει περισσότερο από τα ασθενοφόρα» αναφέρει σε συνέντευξή του στην Εφ.Συν. ο πρόεδρος του σωματείου εργαζομένων κατά τη μεγάλη και επιτυχημένη απεργία του 1977 - και ακολούθησε την πορεία άνθισης και διαδοχικά, στη δεκαετία του '70, υποβάθμιστος του βιομηχανικού κεφαλαίου στην Ελλάδα, πριν φορτωθεί καταχρεωμένη το κράτος το 1983. Εκτοτε, η ΛΑΡΚΟ διαγράφει μία ταραχώδη πορεία μέσα από όργανα κακοδιαχείρισης, υπαγωγή

αρχικά στον ΟΑΕ και αργότερα επανίδρυση με μετόχους τον ΟΑΕ, τη ΔΕΗ και την Εθνική Τράπεζα για να καταλήξει στα νύχια του ΤΑΙΠΕΔ και του «ειδικού διαχειριστή» το 2020. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός πως η ΔΕΗ διπλοσάισε το 2006 την τιμή του ρεύματος που της παρέιχε - έφτασε να χρεώνει τη μεγαβατώρα 80€ τη στιγμή που πουλούσε στον ιδιώτες στα 30€ - με αποτέλεσμα τον εκτροχασμό των χρεών.

Η κατάσταση στην οποία έχει περιέλθει σήμερα, με τον περιορισμό της παραγωγής στο 20% και τη συσσώρευση των χρεών, το ξαναλέμε, είναι ένα προμελετημένο έγκλημα με θύματα τους εργαζόμενους. Στη ΛΑΡΚΟ εφαρμόστηκε το καθεστώς του ειδικού εκκαθαριστή που είναι το Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης με άλλο όνομα. Μειώθηκαν οι αποδοχές των εργαζομένων κατά 25% και εξουσιοδοτήθηκε ο διαχειριστής της επιχείρησης να «προσελκύσει» επενδύσεις με απολύσεις και μειώσεις μισθών. Στην πραγματικότητα να ξεπουλήσει κομμάτια - φιλέτα της επιχείρησης στα αρπακτικά της αγοράς, φορτώνοντας τα βάρη στους εργαζόμενους. Σε αυτή την κατεύθυνση στοχεύει και η τροπολογία της ντροπής που στέλνει στην ανεργία και στην αστεγία τους εργαζόμενους. Το δικαστήριο που προσέφυγαν οι εργαζόμενοι πάγωσε προσωρινά τις μαζικές απολύσεις, αλλά έχουμε πικρή πείρα από την αστική δικαιοσύνη, ειδικά όταν καλείται να αποφασίσει επί μνημονιακών δεσμεύσεων όπως το ξεπούλημα της ΛΑΡΚΟ.

Οι εργαζόμενοι, εδώ και δύο χρόνια βρίσκονται σε συνεχή αγώνα με συνελύσεις, διαδηλώσεις, καταλήψεις διοικήσεων για να σώσουν τη δουλειά τους και την ίδια τους τη ζωή. Είναι φανερό για όλους πια ότι από τους νεοφιλελεύθερους αγριάνθρωπους και την αστική τους δικαιοσύνη, οι εργαζόμενοι δεν μπορούν να περιμένουν τίποτα. Ο μόνος τρόπος να επιβάλουν το δικό τους είναι ο ανυποχώρητος αγώνας, όπως το 1977 που μετά από 110 ημέρες απεργίας και ενάντια στη λύσσα των κατασταλτικών μηχανισμών, ο Μποδοσάκης υποχρεώθηκε να παραχωρήσει αυξήσεις 17% στους εργαζόμενους.

Σήμερα, με την υποχώρηση των αγώνων, αυτά μπορεί να ακούγονται μακρινά, όμως περισσότερο από ποτέ κυριαρχεί η ανάγκη για ανασύνταξη των δυνάμεων των εργαζομένων, για την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Πια να αντισταθούμε στη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα. Πια να σταματήσουμε τη ιδιωτικοποίηση της ΛΑΡΚΟ και άλλων κομματιών του δημόσιου τομέα. Μέσα από τις κινητοποιήσεις που αναπόφευκτα θα ξεσπάσουν, για την οργάνωση των πιο συνειδητών και πρωτοπόρων στοιχείων της εργατικής τάξης, για τη δημιουργία ενός δικτύου αγωνιστών μέσα στους χώρους δουλειάς που θα συμβάλουν στο συντονισμό των αγώνων, τη μαζικοποίηση των σωματείων και τον πολιτικό επανεξοπλισμό του εργατικού κινήματος. Πια αιτήματα και διεκδικήσεις που θα εντάσσονται σε ένα γενικό πρόγραμμα απάντησης και σωτηρίας της εργατικής τάξης από τις μνημονιακές πολιτικές και την καπιταλιστική κρίση, με πρώτο αίτημα την απαγόρευση των απολύσεων. Κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο των επιχειρήσεων που κλείνουν ή απολύουν και αυτών σε τομείς - κλειδιά της οικονομίας. Ενάντια στη φτώχεια, εργατικό έλεγχο στις τιμές και κατάργηση ΦΠΑ στα είδη λαϊκής κατανάλωσης. Αύξηση μισθών. Βαριά φορολογία των καπιταλιστικών κερδών. Δημόσια Υγεία - Παιδεία - Ασφάλιση. Πια την πτώση των ανίκανης πολεμοκάπηλης κυβέρνησης των καπιταλιστών για μια Κυβέρνηση των Εργαζομένων.

91η Γενική Συνέλευση ΔΟΕ: Μακριά από τις ανάγκες του κινήματος των εκπαιδευτικών

Τρία χρόνια αφότου η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είχε βάλει στον «πάγο» τις διαδικασίες του συνδικαλιστικού κινήματος στη ΔΟΕ και στους Συλλόγους Εκπαιδευτικών Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης, πραγματοποιήθηκε στις 26 - 29/06, η 91η Γ.Σ. της ΔΟΕ. Στη Γ.Σ. οι αντιπρόσωποι ήταν αρκετά μειωμένοι, από 660 το 2019, σε 483 το 2022. Είναι γεγονός ότι η αποχή πλήττει περισσότερο τη ΔΑΚΕ, καθώς έχασε 89 συνδεδεμένους. Περίπου 20 ΣΕΠΕ διενήργησαν και ηλεκτρονική ψηφοφορία και από τους 48.000 ψηφισάντες, 1.500 ψήφισαν ηλεκτρονικά. Παρ' όλο που ήταν μια μικρή μειοψηφία, οι κυρίαρχες παρατάξεις επέμεναν στη συμμετοχή των σύνδεσμων που αντιπροσώπων στην ηλεκτρονική ψηφοφορία. Όταν η πλειοψηφία των συναδέλφων απορρίπτουν την ηλεκτρονική ψηφοφορία και συμμετέχουν δια ζώσης στις διαδικασίες του συνδικαίου, η ηγεσία βάζει τον νόμο Χατζηδάκη από το παράθυρο!

Τα τρία αυτά χρόνια οι εκπαιδευτικοί και η δημόσια - δωρεάν εκπαίδευση δέχτηκαν μια άνευ προηγουμένου επίθεση στην κατεύθυνση της ιδιωτικοποίησής της με μια σειρά νόμων για την εσωτερική και εξωτερική αξιολόγηση της σχολικής μονάδας, την «αυτονομία» της σχολικής μονάδας και την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών. Η κυβέρνηση, για να πάρει όλα αυτά, αξιοποίησε όλο το αντιδραστικό οπλοστάσιο του κράτους έκτακτης ανάγκης και του νόμου Χατζηδάκη.

Οι εκπαιδευτικοί έδωσαν τη μάχη, με την σχεδόν καθολική τους αποχή από τις εκλογές των αρετών στα υπηρεσιακά συμβούλια, και την σχεδόν καθολική τους συμμετοχή στην απεργία - αποχή από τις διαδικασίες αυτοαξιολόγησης της σχολικής μονάδας για δύο συνεχόμενες φορές (100.000 απεργίοι και μαζικότερες διαδηλώσεις σε όλη τη χώρα τη μέρα που το υπουργείο έσυρε τη ΔΟΕ και την ΑΔΕΔΥ στα δικαστήρια).

Από τη δύσκολη θέση που βρέθηκε το υπουργείο και η κυβέρνηση, την έβγαλε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία με την πραξικοπηματική απόφασή της στην ΟΛΜΕ για το σταμάτημα της απεργίας - αποχής, ενώ στη ΔΟΕ επέλεξαν να προχωρήσουν στα ενιαία κείμενα σταματώντας την απεργία - αποχή, παρά τις αποφάσεις των Γ.Σ. για συνέχισή της.

Στον απολογισμό φυσικά δεν ακούστηκαν κομμάτια για όλα αυτά από την συνδικα-

λιστική γραφειοκρατία των ΔΑΚΕ, ΔΗΣΥ, ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΔΙΚΤΥΟ (προέκυψε από τη συνένωση των Εκπαιδευτικών Ριζοσπαστικής Αριστεράς -ΣΥΡΙΖΑ με την Α.Ε. ΕΚ-ΚΙΝΗΣΗ). Ο απολογισμός ήταν ένας κατάλογος με τις αποφάσεις, τις δράσεις και τις κινητοποιήσεις. Επιπλέον, η ημερήσια διάταξη περιορίστηκε να τονίσει ότι υπάρχει «ανυπαρξία διαλόγου» με το υπουργείο, υπάρχει αυταρχισμός από τη μεριά του και ότι με την αξιολόγηση κατηγοριοποιεί τις σχολικές μονάδες. Υπήρχαν και γενικές αναφορές στην ακρίβεια και στον πόλεμο που απλά περιγράφεται σαν «η δολοφονική επίθεση της Ρωσίας στην Ουκρανία», λες και οι ΗΠΑ, ΕΕ και ΝΑΤΟ είναι αθώες περισσότερες. Σημαντική θέση στη συζήτηση και στην ημερήσια διάταξη είχε το θέμα των αρετών, δηλαδή ότι οι γραφειοκράτες έχασαν τη θέση τους στην συνδιοίκηση, που άλλωστε τους εξασφάλιζε και την εκλογική πελατεία τους. Σε ό,τι αφορά στο διεκδικητικό πλαίσιο, η αξιολόγηση έλειπε(!), ενώ προκρίθηκαν τα μισθολογικά και συνταξοδοτικά θέματα, το ωράριο των νηπιαγωγών και το μέλλον των παιδαγωγικών σπουδών μετά τις συγχωνεύσεις που προωθεί ο νόμος για τα ΑΕΙ.

Σε ό,τι αφορά στο πρόγραμμα δράσης, δεν υπήρξε καμιά απόφαση καθώς κάθε παράταξη ψηφίζει το πρόγραμμά της και δεν πλειοψηφεί καμιά. Στις προτάσεις για το πρόγραμμα δράσης η ΔΑΚΕ επέμενε ότι δεν υπάρχει θέμα για απόφαση για την αξιολόγηση και ότι υπάρχει η απόφαση της προηγούμενης Γ.Σ. της ΔΟΕ που μιλά για

μία άλλη «καλή αξιολόγηση». Όλα τα υπόλοιπα θα τα αποφασίσει το Δ.Σ. της ΔΟΕ. Η ΔΗΣΥ πρότεινε «πολύμορφες κινητοποιήσεις» και βέβαια το κυρίαρχο θέμα της είναι η αποκατάσταση των αρετών. Το Αυτόνομο Δίκτυο επέμεινε στα ενιαία κείμενα. Η ΑΣΕ (ΠΑΜΕ) επέμεινε στην απεργία - αποχή. Οι Παρεμβάσεις παρέμειναν ενιαίες, και, παρά την στάση ενός εκπροσώπου τους στο Δ.Σ. της ΔΟΕ και το γεγονός ότι ψήφισε με τη ΔΑΚΕ και το Αυτόνομο Δίκτυο τα ενιαία κείμενα, επέμειναν στην κήρυξη απεργίας - αποχής από τη ΔΟΕ ή από τους ΣΕΠΕ και να μπει το θέμα της ατομικής αξιολόγησης με στάσεις εργασίας την ώρα της επίσκεψης των αξιολογητών. Υπήρξε όμως και δεύτερη τοποθέτηση μέλους των Παρεμβάσεων που έθεσε με την απεργία - αποχή, αλλά και τα ενιαία κείμενα.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών με τις παρεμβάσεις της έκανε έναν απολογισμό των αγώνων των εκπαιδευτικών, χαρακτηρίζοντάς τους σημαντικούς, στηλίτευσε την προδοσία της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας που μόνο ήττες μπορεί να συσσωρεύει, τονίσει ότι η επόμενη περίοδος θα εμπνεύσει απότομες και δραματικές αλλαγές για το βιοτικό επίπεδο των εκπαιδευτικών και γενικότερα των εργαζομένων, επεσήμανε τους κινδύνους της εμπλοκής της χώρας στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο. Στήριξε την πρόταση για προκήρυξη της απεργίας - αποχής από την αυτοαξιολόγηση της σχολικής μονάδας.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΓΙΑ ΔΟΕ 2022	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ	ΨΗΦΟΙ	ΕΔΡΕΣ
ΕΓΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ	483		483	
ΨΗΦΙΣΑΝ	483		483	
ΑΚΥΡΑ-ΛΕΥΚΑ	1		0	
ΕΓΚΥΡΑ	482		483	127
Δ.Α.Κ.Ε.	109	3	109	29
ΔΗ.ΣΥ.	100	2	102	27
ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ	81	2	81	21
Α.Σ.Ε. (ΠΑΜΕ)	106	2	106	28
Ε.Ρ.Α. ΔΙΚΤΥΟ	73		71	19
Α.Ε.Ε.Κ.Ε.				
ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΕΞΑΡΤ. ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ	7	-	8	2
ΠΡΟΟΔΕΥΤΙΚΑ ΡΕΥΜΑΤΑ	3	-	3	1
ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟ ΣΧΗΜΑ				
ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ	1	-	1	-
ΜΑΖΙ	2	-	2	-

Νέος Νόμος - Πλαίσιο της Κεραμέως Το «τέλος της μεταπολίτευσης» για την τριτοβάθμια εκπαίδευση: Πανεπιστήμια Α.Ε. και σχολές - φυλακές

Ο νέος Νόμος - Πλαίσιο της Κεραμέως μπήκε σε δημόσια διαβούλευση την Κυριακή 29/5, κατατέθηκε στην Βουλή την Τρίτη 5/7 και θα ψηφιστεί στα μέσα Ιουλίου, μες στο κατακαλόκαιρο, σε μια περίοδο που οι σχολές είναι κλειστές, ώστε να μην υπάρξουν μεγάλες αντιδράσεις από το φοιτητικό κίνημα!

Αποτελεί την πιο βαθιά και αντιδραστική τομή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση από την Μεταπολίτευση, καθώς φέρνει την πλήρη κατάργηση του δημόσιου και δωρεάν πανεπιστημίου και την υποκατάστασή του από την αγορά της εκπαίδευσης. Συμπικνώνει όλα τα αντεκπαιδευτικά νομοσχέδια της τελευταίας δεκαετίας, μετά δηλαδή τον προηγούμενο Νόμο - Πλαίσιο της Διαμαντοπούλου (κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ - 2011).

Τα μέτρα του:

α) Ίδρυση «Εταιρειών Αξιοποίησης και Διαχείρισης Περιουσίας των ΑΕΙ»: Κάθε πανεπιστήμιο θα μπορεί να ιδρύει μια τέτοια μετοχική εταιρεία, μέσω της οποίας θα ξεπουλά την κινητή και ακίνητη περιουσία του, καθώς και τη «διανοητική ιδιοκτησία» του.

β) Θέσπιση 11 μελών Συμβουλίων Διοίκησης για τη «νέα» εμπορευματοποιημένη εκπαίδευση, με 5 από τα 11 μέλη τους να είναι «εξωτερικά», δηλαδή να μην έχουν καμία σχέση με το πανεπιστήμιο και τα ακαδημαϊκά θέματα. Το Πανεπιστήμιο Α.Ε. δεν μπορεί να λειτουργήσει με τις ακαδημαϊκές διοικήσεις που υφίστανται αυτή την στιγμή, χρειάζονται αιχμές πιο αυτονομημένες διοικήσεις - μάντζερ. Είναι προφανές πως αυτοί θα είναι άνθρωποι της αγοράς και «παιδιά» της ΝΔ: golden boys, CEO εταιρειών, επιχειρηματίες κ.ά. Κριτήρια επιλογής αυτών: πόσο διεφθαρμένοι είναι, πόσο γρήγορα μπορούν να «βγάλουν στο σφυρί» τις σχολές μας και τη φοιτητική μέριμνα κ.ά.

γ) Κινητικότητα φοιτητών ανάμεσα σε τμήματα - «Ενέλιχα» προγράμματα σπουδών: Αυτή η διάταξη αποτελεί και την πιο επικίνδυνη διότι στοχεύει να «αλώσει» με διδάκτρα τα προπτυχιακά μας! Τα πτυχία μας διαλύονται με τη θέσπιση προγραμμάτων σπουδών - «σούπα», που δεν θα έχουν συγκεκριμένο γνωστικό - επιστημονικό αντικείμενο, ούτε θα κατοχυρώνουν συγκεκριμένα επαγγελματικά δικαιώματα: Ξενογλωσσία, Θερινά, Εξ' αποστάσεως, 2ετή, δια βίου μάθησης κ.ά. Οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι επιτρέπουν με αυτό τον τρόπο την δημιουργία μίας ιδιωτικής παραπαιδείας που θα ασχολείται με πιστοποιήσεις, σεμινάρια, ημερίδες, και θα οδηγεί τους νέους σε ένα ατελείωτο κυνήγι προσόντων και στον ταξικό αποκλεισμό όσων δεν έχουν να πληρώσουν.

δ) Επαναφορά των ΤΕΙ και «απελευθέρωση» των καταργησών - συγχωνεύσεων σχολών: Ένα σημαντικό μέρος θα κλείσει, σύμφωνα με τα νεοφιλελεύθερα κριτήρια της αξιολόγησης των τμημάτων, ενώ τα υπόλοιπα ή θα συγχωνευτούν ή θα υπολειπούνται, αφήνοντας στον αέρα χιλιάδες φοιτητές. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι προβλέπεται με τον νέο Νόμο πως κάθε τμήμα/σχολή/ίδρυμα μπορεί ανά πάσα στιγμή να συγχωνευτεί/μεταπολιτεύεται/καταργείται με ένα προεδρικό διάταγμα.

ε) Εξίσωση πτυχίων ΑΕΙ με ιδιωτικά κολλέγια - πανεπιστήμια του εξωτερικού: Καταργείται η ατομική αίτηση αναγνώρισης πτυχίου και ιδρύεται «Εθνικό Μητρώο Αναγνωρισμένων Ιδρυμάτων της αλλοδαπής». Αποτέλεσμα αυτών των διατάξεων είναι η αναγνώριση - εξίσωση αμφίβολου ποιότητας τίτλων σπουδών, με διαδικασίες - εξπρές, χωρίς κανένα έλεγχο και κριτήρια. Αυτό το μέτρο, σε συνδυασμό με τα πολλαπλά προγράμματα σπουδών, καταργεί άμεσα το άρθρο 16 του Συντάγματος.

στ) Νομιμοποιείται η τηλεεκπαίδευση και εξισώνεται με την δια ζώσης: Η τηλεεκπαίδευση οδηγεί στη διάλυση του ίδιου του πανεπιστημίου ως χώρου κοινωνικοποίησης και πολιτικοποίησης της νεολαίας και στην μείωση της χρηματοδότησης των ΑΕΙ, μιας και δεν χρειάζονται αίθουσες και υλικοτεχνικός εξοπλισμός.

ζ) Θεσπίζεται η Μαθητεία και στα ΑΕΙ με την «επέκταση και αναβάθμιση του θεσμού της πρακτικής άσκησης των φοιτητών σε σύνδεση με τον παραγωγικό ιστό της χώρας» και τα βιομηχανικά διδακτορικά. Αυτό σημαίνει τζάμπα εργασία με μισθούς πείνας και κανένα εργασιακό δικαίωμα για τις επιχειρήσεις!

η) Εφαρμογή του δόγματος «Νόμος και Τάξη» (νόμος Κεραμέως - Χρυσοχοϊδής): ΟΠΠ, κάμερες, ελεγχόμενη είσοδος με τουρνικέ, πεθαρχικά. Πατί Πανεπιστήμιο Α.Ε. και δημό-

σια παιδεία - φοιτητικοί αγώνες - σύλλογοι - ελευθερίες, είναι ασυμβίβαστες έννοιες! Όποιος συμμετέχει σε συνελεύσεις, καταλήψεις, εκδηλώσεις που «δεν συνάδουν με τον σκοπό του νέου πανεπιστημίου» ή δεν έχει να πληρώσει διδάκτρα θα αντιμετωπίσει αφαίρεση φοιτητικής ιδιότητας προσωρινά ή και οριστική διαγραφή(!), εξώσεις από τις φοιτητικές εστίες κ.ά.

θ) Κατάργηση των παρατάξεων και των φοιτητικών συλλόγων: πρώτα απ' όλα με την ίδρυση ενός «θεσμικού συνομηλητή» της κυβέρνησης, του Συμβουλίου Φοιτητών, το οποίο θα υποκαταστήσει τους Συλλόγους και τα ΔΣ. Οι εκλογές προβλέπονται για τη συγκρότηση μόνο αυτού του οργάνου και όχι για τα ΔΣ των Συλλόγων μας, θα είναι αποκλειστικά ηλεκτρονικές και δεν θα κατεβαίνει κάθε δύναμη με το δικό της ψηφοδέλτιο, αλλά όλες μαζί θα κατεβαίνουν με ένα ενιαίο, απολιτίκ ψηφοδέλτιο. Δηλαδή, δεν θα ψηφίζει ο κάθε φοιτητής διαφορετικές πολιτικές δυνάμεις και προγράμματα, αλλά άτομα!

ι) Αποσύνδεση της παιδαγωγικής - διδακτικής επάρκειας (ΠΔΕ) από το πτυχίο: Πατώντας πάνω σε προηγούμενους νόμους (Γαβρόγλου του ΣΥΡΙΖΑ), η Κεραμέως πρόσθεσε νέα διάταξη κατά την κατάθεση του νόμου στη Βουλή, με βάση την οποία θα πρέπει να δημοσιουργηθούν σε κάθε πανεπιστήμιο ξεχωριστά(!) προγράμματα σπουδών, τουλάχιστον μονοετούς φοίτησης και 60 πιστωτικών μονάδων, τα οποία θα πρέπει να παρακολουθήσει κανείς, για να πάρει το πιστοποιητικό της ΠΔΕ. Η διδακτική επάρκεια, δηλαδή, αποσπάται από το πτυχίο. Αυτό, όχι μόνο τοαίει τα ελάχιστα εναπομείναντα επαγγελματικά δικαιώματα των καθηγητικών/παιδαγωγικών σχολών, αλλά

αποτελεί και ένα πολύ καλό πάτημα για να επιβληθούν περαιτέρω και, σε δεύτερο χρόνο, να γενικευθούν πλήρως τα διδάκτρα. Απέναντι σε αυτή την κατάσταση, ΠΚΣ και ΕΑΑΚ αδυνατούν να δείξουν έναν δρόμο για την ανατροπή των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και της κυβέρνησης της ΝΔ. Αδυνατούν να κατανοήσουν και να αναλύσουν τις γενικότερες τεκτονικές αλλαγές στον κόσμο, πόσο μάλλον αυτές που συμβαίνουν στην Ελλάδα και ειδικότερα στο χώρο της παιδείας, υποστηρίζοντας ότι πρόκειται απλά για μια «εκπαιδευτική αναδιάρθρωση» και όχι για την κατάφορη διάλυσή της. Αυτές οι δυνάμεις καλλιεργούν λογικές ανάθεσης και προτείνουν μόνο «συμβολικές κινήσεις» και ένα αέναο «κυνήγι» των πρυτανικών διοικήσεων, όταν φυσικά ήταν ανοητές οι σχολές. Απόρροια αυτής της Λογικής είναι πως, τώρα που είναι καλοκαίρι δεν είναι δυνατόν να συσπειρωθεί ένα μαζικό μπλοκ φοιτητών στον δρόμο, απαραίτητο για να συγκρουστεί με την κυβέρνηση και να εμποδίσει την ψήφιση του νέου Νόμου.

Χρειαζόμαστε την αναγέννηση των Φοιτητικών μας Συλλόγων, έναν Αγώνα Διάρκειας, που θα εκπορεύεται από δομές αυτοοργάνωσης (επιτροπές, συντονιστικά) και μαχητικά μέσα πάλης (καταλήψεις κ.λπ.). Αυτός είναι ο μοναδικός τρόπος για να ενόσουμε το φοιτητικό κίνημα, να μπλοκάρουμε τη ψήφιση του νέου Νόμου. Μέσα από την ανασύνθεση και ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε μια επαναστατική κατεύθυνση, να διώξουμε την αστυνόμενα από τις σχολές, ως πρώτο βήμα, για να διώξουμε τη λαομίσητη κυβέρνηση Μητσοτάκη, μαζί με εργαζόμενους και φτωχούς.

19ο Αντικαπιταλιστικό camping της ΟΚΔΕ

Στις 23 - 31 Ιουλίου, η ΟΚΔΕ, η Αντεπίθεση των Εργαζομένων, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη και η Μαθητική Αντεπίθεση οργανώνουν για 19η χρονιά το Αντικαπιταλιστικό Camping στο camping «PANORAMA» στο Μονολίθι της Πρέβεζας. Το κόστος συμμετοχής είναι 70 ευρώ για μαθητές, φοιτητές και άνεργους, 85 ευρώ για τους υπόλοιπους. Σ' αυτό περιλαμβάνονται 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping. Για όσους θέλουν να μείνουν λιγότερες μέρες, το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα 9 και 11 ευρώ/μέρα. Για την μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίτσας.

Πρόγραμμα Συζήτησης

1. 100 χρόνια από τη Μικρασιατική Καταστροφή του 1922: Ο ρόλος της στην διαμόρφωση του σύγχρονου ελληνικού καπιταλισμού και του ελληνικού εργατικού κινήματος. Διδάγματα από τον τυχοδιωκτισμό της ελληνικής αστικής τάξης και τον ελληνoturκικό ανταγωνισμό.

2. Ο πόλεμος στην Ουκρανία: Η παγκόσμια εργατική τάξη και οι λαοί αντιμέτωποι με την απειλή ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου. Η ανάγκη για ένα μαζικό, διεθνιστικό, αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα.

3. Μπροστά στο νέο κραχ του ελληνικού καπιταλισμού: Η οικονομική και πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα. Το εργατικό κίνημα αντιμετώπιζε με την φτώχεια, την ακρίβεια, την καταστολή. Η κλιμακώση της αστικής επίθεσης και

το πολιτικό τοπίο. Η κρίση και οι δυνατότητες του εργατικού κινήματος - 4. Η συμβολή των Ελλήνων τροτσκιστών στην λογοτεχνία Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους χώρους. Πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping με live, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, κ.ά. Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές ταινιών και θα λειτουργεί παιδότοπος. Ακόμα στο χώρο του camping θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Να οργανώσουμε την πάλη μας

Ζούμε σε μια σκοτεινή περίοδο όπου η κρίση του καπιταλισμού οξύνεται. Η εξάπλωση της φτώχειας, η απειλή της επισιτιστικής κρίσης, οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί με τον πόλεμο στην Ουκρανία στις πλάτες των λαών, συντελούν στην εξαθλίωση δισεκατομμυρίων ανθρώπων. Με την οικολογική καταστροφή και τους εξοπλισμούς, υπονομεύουν το μέλλον της ανθρωπότητας. Η πολεμοκάπηλη κυβέρνηση Μητσοτάκη οδηγεί την κοινωνία στην καταστροφή:

α) Με τον εργατοκτόνο νόμο Χατζηδάκη, βάζουν ταφάπλακα σε ό,τι εργασιακό δικαίωμα είχε απομείνει. Καταργούν 8ωρο, Κυριακάτικη αργία, δικαίωμα σε άεργα και συνδικαλισμό. Επιβάλλουν ένα τερατώδες Κράτος Έκτακτης Ανάγκης, με τον ρατσισμό, την ξενοφοβία, τον αντικομμουνισμό.

β) Διαλύουν το ΕΣΥ αφήνοντας απροστάτευτους εργαζόμενους, νέους και

λαϊκά στρώματα — ειδικά σήμερα, που οι πανδημίες απειλούν τους φτωχούς.

γ) Με τους νόμους Κεραμέως εμπορευματοποιούν την δημόσια-δωρεάν Παιδεία. Κλιμακώνουν τους ταξικούς αποκλεισμούς, αστυνομοκρατούν τα Πανεπιστήμια. Εφαρμόζουν το δόγμα των νεοφιλελεύθερων «αρίστων», ότι η μόρφωση είναι προνόμιο μόνο για τα παιδιά των πλουσίων.

δ) Αποτελούν έναν από τους πιο πιστούς υπηρέτες των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, με τη μετατροπή της χώρας σε μια απέραντη στρατιωτική βάση.

Παλεύουμε για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων των εργαζομένων και της νεολαίας, την υπεράσπιση όλων των δικαιωμάτων μας. Εισιχούσαμε τους αγώνες στη χώρα μας, συντονίζομαστε με τα κινήματα των «από κάτω» σε όλο τον κόσμο. Οργανώνουμε την πάλη μας, ώστε να απαλλαχθούμε από μνημόνια, χρέος, ιμπεριαλιστές, πόλεμο. Με μια ενωτική πολιτική, με την εξέγερση της εργατικής τάξης και της νεολαίας, με τους κοινούς αγώνες των λαών. Για μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα επιβάλλει ένα πρόγραμμα πραγματικών λύσεων. Για τον Σοσιαλισμό, το απαραίτητο εργαλείο για να νικήσουμε.

Πληροφορίες Επικοινωνίας

e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τηλέφωνα:

Αθήνα: 6932239468, 210 5247227

Θεσσαλονίκη: 6978715949

Ιωάννινα - Ηπείρος: 6972728101

Πάτρα: 6946342176

Κρήτη: 6976226525

Θράκη: 6970180689

Θεσσαλία: 6946159952

Η παγκόσμια οικονομική κρίση σκιάζει τον ορίζοντα

Δεν έχει περάσει ούτε ένας χρόνος που τα αστικά επιτελεία και οι διεθνείς οικονομικοί θεσμοί προέβλεπαν μια θεματική ανάπτυξη μετά το τέλος της πανδημίας, μια ανάπτυξη που όχι μόνο θα αντιστάθμιζε την βαθιά κρίση της πανδημίας αλλά θα οδηγούσε και σε έναν νέο κύκλο οικονομικής ανάπτυξης. Εδώ και μερικούς μήνες, ειδικά μετά το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία, οι προβλέψεις διαρκώς αναθεωρούνται προς το χειρότερο ενώ τα μαύρα σύννεφα μιας παγκόσμιας οικονομικής κρίσης συσσωρεύονται διαρκώς και επιταχυνόμενα στον ορίζοντα. Από τα αστικά επιτελεία καταβάλλεται μια προσπάθεια αυτή η αναποφευκτική κρίση να αποδοθεί στον πόλεμο και στην «παράνοια του Πούτιν», ωστόσο όλες οι ενδείξεις ή τα διαρθρωτικά προβλήματα της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας είχαν ήδη κάνει την εμφάνισή τους αρκετά πριν από τον πόλεμο.

Μετά από το λίγο πολύ αναμενόμενο άλμα ανάπτυξης κατά 6,1% του παγκόσμιου ΑΕΠ για το 2021, η πρόβλεψη για το 2022 περιορίζεται από το 4,4% στο 3,6% και για το 2023 από το 3,8% στο 3,6%. Συνολικά, τώρα πλέον εκτιμούν ότι τόσο η απασχόληση όσο και η παραγωγή, εκτός λίγων εξαιρέσεων, ούτε το 2026 δεν θα ξεπεράσει τα επίπεδα πριν την πανδημία (το 2019) που ως υπενθυμίσουμε ότι ήδη τότε είχαν εμφανιστεί τα πρώτα σημάδια της οικονομικής κρίσης. Μέσα σε αυτήν τη γενική τάση, οι BRICS βρίσκονται σε καλύτερη θέση (εκτός της Ρωσίας) σε σχέση

με τους Δυτικούς ιμπεριαλιστές. Το ΑΕΠ της Κίνας γνώρισε μια αύξηση που περιόριστη στο 2,2% το 2020 και επανήλθε στο 8,1% μέσα στο 2021 ενώ προβλέπεται μια αύξηση κατά 4,4% το 2022 και 5,1% το 2023. Αντίστοιχα η Ινδία που το 2021 η αύξηση του ΑΕΠ της (8,9%) αντιστάθμισε με το παραπάνω την μείωση κατά 6,6% το 2020 και που το 2022 και 2023 προβλέπεται να αυξηθεί κατά 8,2% και 6,9%. Η ίδια τάση εμφανίζεται και σε όλες λίγο πολύ τις σημαντικές χώρες όπως Μαλαισία, Ινδονησία, Τουρκία, κ.α. εκτός από την Βραζιλία που τα ποσοστά αύξησης του ΑΕΠ της είναι και θα παραμείνουν πολύ πιο περιορισμένα. Μέσα στο στρατόπεδο των Δυτικών ιμπεριαλιστών, στην καλύτερη θέση βρίσκονται οι ΗΠΑ που γνώρισαν μια αύξηση του ΑΕΠ τους κατά 5,7% το 2021 (αυτή η αύξηση προβλέπεται να περιοριστεί στο 3,7% και 2,3% το 2022 και 2023 αντίστοιχα), και στην χειρότερη θέση οι μεγάλες ιμπεριαλιστικές χώρες της Ευρώπης και η Ιαπωνία.

Τα διαρθρωτικά προβλήματα του παγκόσμιου καπιταλισμού

Στις Δυτικές ιμπεριαλιστικές χώρες η ανάπτυξη του 2021 αλλά και του 2022 στηρίζεται κυρίως στην κατανάλωση (το αποτέλεσμα των γνωστών γιγαντιαίων ενισχύσεων από τις Κεντρικές Τράπεζες και τα κράτη) παρά στις επενδύσεις. Αυτό σημαίνει ότι η ανάπτυξη της διετίας 2021-2022 είναι εν πολλοίς τεχνητή και δεν σηματοδοτεί έναν νέο κύκλο ανάπτυξης.

Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την εκτόξευση, σε παγκόσμιο επίπεδο και ιδιαίτερα στους Δυτικούς ιμπεριαλισμούς,

του χρέους. Στις ΗΠΑ το δημόσιο χρέος εκτοξεύτηκε από 109% του ΑΕΠ το 2019 στο 134,2% το 2020 και παραμένει σε αυτό το επίπεδο. Στην Ευρωζώνη αντίστοιχα από το 83,5% στο 97,3% και διατηρείται σε αυτό το επίπεδο. Στην Ιαπωνία από το 236% στο 259% και συνεχίζει να αυξάνεται και το 2021 και 2022. Στις υπόλοιπες χώρες η αύξηση του χρέους (δημόσιου και ιδιωτικού) ήταν πιο περιορισμένη αλλά εξίσου υπαρκτή.

Η θηριώδης αύξηση των κρατικών ενισχύσεων και του χρέους αναμφίβολα τροφοδότησε τον πληθωρισμό που επανήλθε στα επίπεδα της δεκαετίας του 1970. Ωστόσο, και σε αντίθεση με τις διάφορες αστικές αναλύσεις, ο πληθωρισμός οφείλεται, και συνιστά, μια γιγαντιαία επίθεση, τόσο των βιομηχάνων όσων και των κερδοσκόπων, απέναντι στην εργατική τάξη για να αντισταθμιστούν οι οικονομικές απώλειες της πανδημίας (υπολογίζεται ότι ούτε το 10% των αυξήσεων δεν οφείλεται σε άνοδο μισθών ενώ το 55% οφείλεται καθαρά σε αύξηση των κερδών και του υπόλοιπο σε καθαρή κερδοσκοπία). Ο πόλεμος στην Ουκρανία επέτεινε ακόμη περισσότερο τον πληθωρισμό με την αύξηση ειδικά των τιμών των πρώτων υλών και της ενέργειας.

Όμως το φάρμακο για την αναγκαία αντιμετώπιση του πληθωρισμού (προτού αυτός δράσει αποδιοργανωτικά για την οικονομία), δηλαδή η αύξηση των επιτοκίων από τις Κεντρικές Τράπεζες (που είναι ακόμη πολύ μικρά και δειλή), κινδυνεύει να πυροδοτήσει την κρίση, από δύο πλευρές: αφενός ήδη προκαλεί μια φυγή κεφαλαίων

από όλες τις εξαρτημένες χώρες προς τους Δυτικούς ιμπεριαλισμούς και αυτό σημαίνει κατάρρευση αυτών των χωρών και αφετέρου μέσα στις ιμπεριαλιστικές οδηγεί σε απότομη μείωση της κατανάλωσης και στη συνακόλουθη χρεοκοπία μιας σειράς επιχειρήσεων

Το ξέσπασμα του πολέμου, της ενδο-ιμπεριαλιστικής σύγκρουσης, επιταχύνει την διάφρωση και τον κατακερματισμό της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας σε δύο στρατόπεδα, που αν και δεν μπορεί να πάρει απόλυτη μορφή, το σίγουρο είναι ότι θα αποτελέσει την κινούμενη άμμο για τον καπιταλισμό.

Η οικονομική κρίση και το εργατικό κίνημα

Η εκτόξευση της τιμής των πρώτων υλών και της ενέργειας, η διόγκωση του χρέους καθώς και η φυγή των κεφαλαίων από τις μη ιμπεριαλιστικές χώρες, οδηγεί τις τελευταίες κυριολεκτικά στην κατάρρευση και στο ξέσπασμα εξεγέρσεων που μέχρι τώρα έχουμε δει μόνο σε περιορισμένο αριθμό χωρών (π.χ. Σρι Λάνκα). Αντίστοιχα στους Δυτικούς ιμπεριαλισμούς, θα οδηγήσει σε μια βαθιά κρίση και σίγουρα στην απότομη και πρωτοφανή μείωση του εργατικού εισοδήματος και στην εκτόξευση της ανεργίας, με άλλα λόγια σε εξεγέρσεις και σε αυτές τις χώρες, ανεξάρτητα από την ποιότητα της ηγεσίας. Η κρίση του καπιταλισμού προκαλεί ένα νέο κύμα εργατικών αγώνων, πιο γενικευμένο και πολύ πιο βαθύ απ' ό,τι αυτό που γνωρίσαμε πριν την πανδημία.

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Έξοδος από την ενισχυμένη εποπτεία

Χαίρεται και χαμογελάει η κυβέρνηση για τα Μνημόνια Χωρίς Τέλος

Στο Πούρογκρουπ της 16ης Ιουνίου και αφού είχε προηγηθεί η «τελευταία» αξιολόγηση (2/6) και η εσπευσμένη αποπληρωμή των δανείων του ΔΝΤ (5/4), επικυρώθηκε η έκδοση από το καθεστώς ενισχυμένης εποπτείας με αρχή τις 20 Αυγούστου. Από τους ευρωπαϊούς αξιωματούχους εκτοξεύθηκαν οι γνωστές αερολογίες για «ιστορική(!) εξέλιξη» και για μια Ελλάδα «αξιόπιστο εταίρο». Από την κυβέρνηση, οι γνωστές ανοησίες για «επιστροφή στην κανονικότητα για πρώτη φορά από το 2010». Στο παράλληλο σύμπαν που έχει φτιάξει ο ίδιος και τα ΜΜΕ-φρέφονά του, ο Μητσοτάκης δήλωσε: «... ανοίγει μια νέα εποχή αυτόνομου επιλογών... η Ελλάδα δεν είναι πια το 'μαύρο πρόβατο', είναι «ένα κράτος που δεν δέχεται υποδείξεις, αλλά συνδιαμορφώνει τις εξελίξεις». Και υπέδειξε τον επόμενο μεγάλο «εθνικό(!) στόχο» (κάτι σαν την κατάκτηση της Μικράς Ασίας το 1922, με τα γνωστά αποτελέσματα), την ανάκτηση επενδυτικής βαθμίδας, δηλ. το δημόσιο να μπορεί να δανειζεται από τις «αγορές» χωρίς να διαμεσολαβεί η εγγύηση-προστασία των θεσμών της Ευρωζώνης.

Η ενισχυμένη εποπτεία είχε ξεκινήσει τον Αύγουστο του 2018, μετά από τη «Συμφωνία του Χίλτον» λίγους μήνες πριν της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ με τους ευρωπαϊούς δανειστές-ιμπεριαλιστές, το κείμενο της οποίας είχε κυκλοφορήσει μόνο στα αγγλικά με τον χαρακτηριστικό τίτλο «συμπληρωματικό μνημόνιο». Είχε παρόλα αυτά παρουσιαστεί από τους άθλιους

του Τσίπρα ως έξοδος από τα Μνημόνια και μάλιστα «καθαρή», με σημαντική ελάφυνση του χρέους. Στην πραγματικότητα ήταν η θεσμοθέτηση και παγίωση, μαζί με το Μεσοπρόθεσμο 2019-22, των Μνημονίων Διαρκείας, και η ανάληψη νέων σκληρότατων δεσμεύσεων σε βάρος του ελληνικού λαού. Όλα τα μνημονιακά μέτρα που είχαν ψηφιστεί από το 2010 (πάνω από 700 νόμοι) συνέχισαν να ισχύουν και απαγορεύτηκε η ακύρωσή τους (ρήτρα μη αντιστροφικότητας). Επιπρόσθετες «διρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» ελέγχονταν από τέσσερις ετήσιες αξιολογήσεις (ιδιωτικοποιήσεις, μείωση συντάξεων, άρση προστασίας πρώτης κατοικίας κ.λπ.). Συμφωνήθηκαν δρακόντεια πρωτογενή πλεονάσματα, πέρα από κάθε οικονομική λογική (θα ξεπερνούσαν υποτίθεται το 5% του ΑΕΠ το 2022). Για την αποπληρωμή του χρέους, η δημόσια περιουσία μήκη ενέχυρο στον ESM (Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Σταθερότητας) και τα αποθεματικά των πανεπιστημίων, νοσοκομείων κ.λπ. μεταφέρθηκαν υποχρεωτικά σε κοινό λογαριασμό του Δημοσίου στην Τράπεζα της Ελλάδας.

Μια από τις πιο σκληρές δεσμεύσεις ήταν η κωδικοποίηση όλου του εργατικού δικαίου των μνημονίων, η οποία δεν έχει γίνει ακόμα. Τώρα η κυβέρνηση έχει αναλάβει να την ολοκληρώσει μέχρι τον Οκτώβριο, μαζί με άλλες 21 «εκκρεμότητες, όπως υπενθύμισαν οι δανειστές.

Προσπαθώντας να ψελλίσει κάτι σαν «κοινωνική πολιτική», ο Μητσοτάκης ρίχνει ρουκέτες ότι το τέλος της ενισχυ-

μένης εποπτείας και μαζί τα αυξημένα φορολογικά έσοδα επιτρέπουν πρόσθετα «στοχευμένα μέτρα στήριξης των πιο εύάλωτων», όπως έχουν βαφτίσει τα ψύχουλα που πετάνε. Ο ούλτρα νεοφιλελεύθερος γερμανός υπ. οικονομικών Κρίστιαν Λίντνερ υπερθεμάτισε, καλώντας το ελληνικό κράτος να δίνει τέτοια ποσά «από το περισσότερο των εισπράξεών του», δηλαδή την εξοντωτική φοροεπλησία των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων!

Πέρα από τη μαγική εικόνα, που διαρκώς φτιασιδώνουν η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ της λίστας Πέτσα, η οικονομική κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού είναι τρισεύρη. Το τέλος της ενισχυμένης εποπτείας δεν σημαίνει καμία «αυτονομία» -αλήθεια, πού τη θυμήθηκε ο Μητσοτάκης; Θα συνεχίσει να βρίσκεται σε αυστηρή «μεταπρογραμματική» επιτήρηση ανά βήμα, όπως προβλέπεται από τις συνθήκες της Ευρωζώνης για τις υπερχρεωμένες χώρες, μέχρι την αποπληρωμή του 75% των χρεών στους ευρωπαϊούς ιμπεριαλιστές - που στην περίπτωση της Ελλάδας σχεδιάζεται να ολοκληρωθεί το 2059! Φυσικά, τέτοια πλάνα δεκαετιών δεν σημαίνουν απολύτως τίποτα, καθώς ιδιαίτερα μετά την κρίση του 2020 το δημόσιο χρέος αυξάνεται διαρκώς και με εκρηκτικούς ρυθμούς (το ίδιο και το ιδιωτικό), η αναχρηματοδότηση του γίνεται απαγορευτική λόγω της διεθνούς αύξησης των επιτοκίων - και έτσι ο ελληνικός καπιταλισμός οδεύει μαθηματικά προς μια νέα έκρηξη της χρεοκοπίας του, μένει καταδικασμένος σε αιώνιο καθεστώς αποικίας χρέους.

Σήμερα η ΝΔ μιλάει για μια «βίαιη» ανάπτυξη, με εκρηκτική αύξηση των επενδύσεων κ.ο.κ. Το 2018, στην τότε «έξοδο από τα Μνημόνια», ο ΣΥΡΙΖΑ ανακάλυπτε ένα «οιολιστικό» (να, πριν τον τρόπο ζωής του Μητσοτάκη!) σχέδιο ανάπτυξης. Παρόλες αυτές τις αρλούμπες για «επενδύσεις», η κρίση του ελληνικού καπιταλισμού εξελίσσεται σαρωτικά. Η αποδυνάμωση του παραγωγικού ιστού συνεχίζεται ασταμάτητη. Ο περίφημος «ιδιωτικός τομέας» -δηλαδή οι μονίμως εξυμνούμενοι, κρατικοεπιδοτούμενοι, φοροδιαφρονέτες καπιταλιστές και η ζάπλουτη ελίτ- κατόρθωσε από το 2009 να μειώσει το παραγωγικό δυναμικό του (μηχανολογικός εξοπλισμός κ.λπ.) κατά σχεδόν το ένα τρίτο. Είναι τέτοια η αποεπένδυση, ώστε έχουμε κάθετη πτώση της παραγωγικότητας (-20% απ' το 2009, όταν βρισκόταν περίπου στο διεθνές μέσο όρο). Πράγμα που μαζί με τη νέα έκρηξη των εμπορικών ελλειμμάτων δείχνουν έναν ελληνικό καπιταλισμό που υποβαθμίζεται διαρκώς, ψυχοφραγώντας πάνω στους εργαζόμενους, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και τη νεολαία. Όλους εμάς, που βιώνουμε στο πετόι μας την καταστροφή. Το 50% και πάνω του πληθυσμού, που ήδη πριν από την έκρηξη της ακρίβειας ζούσε γύρω από το όριο της φτώχειας, η οποία τώρα εξασπλώνεται ραγδαία...

Οι Μητσοτάκηδες και Τσίπρες μπορεί να εκλογολογούν πάνω στα συντρίμια. Αλλά δεν θα αργήσει η ώρα που, στους δρόμους του αγώνα, θα ζητήσουμε τον λογαριασμό από όλους τους.

Γάμος ομόφυλων ζευγαριών: Όχι σε Σεβασμός στο δικαίωμα των

Ήδη από τη θεσμοθέτηση του Συμφώνου συμβίωσης (ΣΣ) μεταξύ των ετερόφυλων ζευγαριών (Νόμος 3719/2008) ήταν φανερό ότι ο στόχος του ήταν το άνοιγμα του δρόμου για τη θεσμοθέτηση του γάμου ομόφυλων ζευγαριών και της υιοθεσίας/τεκνοθεσίας παιδιών από αυτά.

■ Θεοδωροπούλου Σοφία

Επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ το ΣΣ επεκτάθηκε στα ομόφυλα ζευγάρια (Νόμος 4356/2015), ενώ σήμερα με την πρόταση νόμου του ΣΥΡΙΖΑ για το γάμο των ομόφυλων ζευγαριών επιχειρείται η θεσμοθέτηση του δικαιώματος αυτών των ζευγαριών στην υιοθεσία/τεκνοθεσία και την Ιατρικώς Υποβοηθούμενη Αναπαραγωγή, εξισώνοντας πλήρως τον ετερόφυλο με τον ομοφύλο γάμο. Όλα τα αστικά κόμματα τα τελευταία χρόνια διαγκωνίζονται για το ποια πολιτική δύναμη είναι η πιο πρόθυμη να θεσμοθετήσει την εξίσωση ετερόφυλης και ομόφυλης σχέσης, ενώ τα ΜΜΕ πλημμυρίζουν από δημοσιεύματα, εκπομπές και «έρευνες» για το «απαραίτητο αυτό βήμα για την άρση των ανισοτήτων». Ωστόσο, η στάση των λαϊκών στρωμάτων στην πλειοψηφία τους –αν και έχει μεταποπιστεί κάπως στο θέμα του ομόφυλου γάμου– εξακολουθεί να είναι αρνητική στην υιοθεσία/τεκνοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια, ιδιαίτερα στις μεγαλύτερες ηλικίες.

Από την κυρίαρχη ιδεολογία, η νομική κατοχύρωση της συμβίωσης ατόμων ομόφυλου σεξουαλικού προσανατολισμού προβάλλεται ως κατοχύρωση των ατομικών δικαιωμάτων, μια ακόμη πτυχή της αστικής αντίληψης των **ατομικού δικαιωματού/ταυτοτισμού**. Σύμφωνα με το φιλοσοφικό ρεύμα του μεταμοντερνισμού, «η σεξουαλική ταυτότητα είναι κάτι ρευστό», κοινωνικά και γλωσσικά κατασκευασμένο, οι βιολογικές διαφορές άνδρα-γυναίκα όπως και το ίδιο το βιολογικό φύλο δεν υπάρχουν. Ακόμη, ο ομόφυλος σεξουαλικός προσανατολισμός ή η εναλλαγή σεξουαλικού προσανατολισμού παρουσιάζεται σαν μια «μορφή σύγκρουσης με την εξουσία, που βασίζεται στην ανδροκρατούμενη κοινωνία», παρακάμπτοντας

τις κοινωνικές-ταξικές αιτίες που οδήγησαν στη διαφορετική θέση των δύο φύλων. Αυτές οι αντιλήψεις προωθούνται επίσημα ως διδασκαλία στα πανεπιστήμια, ενώ επιδιώκεται από διάφορους φορείς η επέκταση της διδασκαλίας τους σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης.

Η θέση μας

Για τους επαναστάτες μαρξιστές ο σύγχρονος γάμος αποτελεί τη νομική έκφραση της οικογένειας, όπως αυτή διαμορφώνεται στην καπιταλιστική κοινωνία. Αυτό που ρυθμίζει είναι η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης μέσω της αναπαραγωγής του ανθρώπινου είδους με την τεκνοποίηση, επομένως δεν προβλέπεται για τα ομόφυλα ζευγάρια εφόσον δεν τεκνοποιούν. Δεν αφορά τη συμβίωση λόγω άλλων επιλογών, φιλικών, σεξουαλικών, οικονομικών, εργασιακών ή οτιδήποτε άλλο. Αυτό εξακολουθεί να ισχύει, άσχετα αν τελικά οι σύζυγοι αποκτήσουν ή όχι παιδιά για οποιονδήποτε λόγο. Ούτε μπορεί να χρησιμοποιηθεί ο γάμος ως μέσο για να επιλύσει αισθήματα αδικίας, κοινωνικά ή ψυχολογικά προβλήματα ενός μέρους της κοινωνίας.

Κύρια όμως η διαφωνία μας με όλο τον σχεδιασμό που ξεκίνησε το 2008 με το ΣΣ για να οδηγήσει στην υιοθέτηση παιδιών από ομόφυλα ζευγάρια, εδράζεται στην έγνοια για την ολόπλευρη προστασία των παιδιών και την εξασφάλιση όσο το δυνατόν –μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία– πιο υνοϊκών προϋποθέσεων σωματικής, πνευματικής και ψυχικής ανάπτυξης τους.

Στη συμβίωση των ομόφυλων ζευγαριών αντικειμενικά το παιδί –από τα πρώτα καθοριστικά χρόνια της ζωής του– στερείται των προτύπων των φύλων, αποκτά μια συγχυμένη

αντίληψη των δύο φύλων και της βιολογικής τους σχέσης.

Η ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα υποστηρίζει ότι για τα παιδιά οι μητέρες και οι πατέρες είναι προαιρετικοί. Όμως δεν είναι έτσι. Δεν υπάρχει παιδί που να στερήθηκε τον βιολογικό γονιό (από διαζύγιο, εγκατάλειψη ή από τις σύγχρονες αναπαραγωγικές μεθόδους) και να μην ξήση τον πόνο. Είναι υποχρέωση της πολιτείας η προστασία της γενετικής ταυτότητας, η γνώνση της βιολογικής καταγωγής σε όλα τα παιδιά, μαζί και όσα χρήζουν υιοθεσίας, όταν αυτό καθίσταται δυνατό ή απαραίτητο.

Υποκριτικοί είναι το πείραγμα ότι η υιοθεσία/τεκνοθεσία των ομόφυλων ζευγαριών στοχεύει να αποσυμφορήσει τα ιδρύματα. Η υιοθεσία/τεκνοθεσία, όπως και η αναδοχή δεν είναι πανάκεια, μπορούν να αποδειχτούν ακόμα και καταστροφικές εάν δεν τηρούνται οι απαραίτητες διαδικασίες και προϋποθέσεις για να μεταβεί ένα παιδί σε οικογένεια, λαμβάνοντας μάλιστα υπόψη τις εξατομικευμένες ανάγκες του κάθε παιδιού.

Η υιοθεσία/τεκνοθεσία αποτελεί από μόνη της έναν στρεσογόνο παράγοντα για το παιδί και δε δικαιούμαστε να το επιβαρύνουμε επιπλέον με τις δυσκολίες κοινωνικής ένταξης μιας ομόφυλης οικογένειας, τον «**στιγματισμό**» για την σεξουαλική προτίμηση και σχέση των γονιών του.

Βεβαίως και στον ετερόφυλο γάμο μπορεί να υπάρχουν επιβαρυντικά φαινόμενα για την ανατροφή ενός παιδιού, όμως πρόκειται για κοινωνικά προβλήματα που μπορούν κάλλιστα να υπάρχουν και στα ομόφυλα ζευγάρια.

Ακόμη, οι ομόφυλες σχέσεις συνήθως είναι ασταθείς, περισσότερο από τα ετερόφυλα ζευγάρια, κι αυτό θέτει σε κίνδυνο το δικαίωμα του

Πρόταση νόμου ΣΥΡΙΖΑ περί ομόφυλου γάμου και τεκνοθεσίας Ακραίος νεοφιλελευθερισμός με «προοδευτικό» προκάλυμμα

Μέσα στην παρασκηνακή εκλογολογία και την προτοιμασία των εκλογών, ο ΣΥΡΙΖΑ προωθεί ένα «μεταμοντέρνα προοδευτικό» προφίλ κατεβάζοντας προς διαβούλευση πρόταση νόμου με τίτλο: «*Άρση διακρίσεων λόγω φύλου στο Οικογενειακό Δίκαιο, κατοχύρωση δικαιώματος γάμου για όλα τα πρόσωπα και αναγκαίες προσαρμογές της νομοθεσίας*».

Η πρόταση νόμου, που παρά το προοδευτικό προκάλυμμα είναι βαθιά προβληματική, προωθήθηκε από τον ίδιο τον Τσίπρα προσωπικά, που παρουσιάστηκε σε όλα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης με περίσσια... αγαπησιάρικη διάθεση και πούλησε το παραμύθι ότι θα «πατάξει όλες τις κοινωνικές διακρίσεις στο θεσμό του γάμου με μια... τζίφρα του και «άνευ όρων» αγάπη...

Η συγκεκριμένη πρόταση νόμου εγκολπώνει όλα τα ταυτοτικά ιδεολογήματα που υπηρετούν το αστικό κράτος και τη νεοφιλελευθερή πολιτική της αστικής ελίτ, που δοξάζει την ατομικοποίηση και προ-

σπαθεί να τσακίσει κάθε έννοια του συλλογικού και κοινωνικού. Ύστερα από μια αναλυτικότερη έκθεση που παρουσιάζει την ΕΕ (αυτό το λίκνο της βαρβαρότητας) σαν την κοιτίδα της «ελευθερίας και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων» ανεξαρτήτως φύλου και σεξουαλικής προτίμησης, προωθεί το νομοσχέδιο ως τη συνέχεια «εξυγιάνσης» του νομοθετικού πλαισίου περί γάμου και τεκνοθεσίας στη χώρα μας κατά το ευρωπαϊκό πρότυπο. Είναι τρομακτικά κυνικό ότι σε όλη αυτή την πρόταση νόμου, που στην πραγματικότητα στοχεύει στην τεκνοθεσία ομόφυλων ζευγαριών, δεν έχει τεθεί καμία απολύτως δικλείδα ασφαλείας για την ευημερία και τη σωστή κοινωνική και ψυχική ανάπτυξη του παιδιού. Στην πραγματικότητα, οι τρεις άξονες στους οποίους στοχεύουν τα άρθρα του νόμου και μια σειρά προτεινόμενων τροποποιήσεων είναι:

1) Συρρίκνωση των κρατικών κοινωνικών δομών/

προστασίας παιδιών μέσω της λεγόμενης «απο-ιδρυματοποίησης»

Η πρόταση νόμου, σε συνέχεια του προηγούμενου νόμου (2018) «*Μέτρα πρόωξης αναδοχής και υιοθεσίας*», στόχο έχει την επέκταση της διαδικασίας αναδοχής και τεκνοθεσίας παιδιών σε ομόφυλα ζευγάρια. Συγκεκριμένα, το δεύτερο άρθρο αποτελεί την ουσία του νόμου: «*Στο άρθρο 1350 ΑΚ προστίθεται η ρητή απαγόρευση διακρίσης φύλου και έτσι επέρχεται απόλυτη εξομάλωση σε σχέση με το δικαίωμα γάμου ανάμεσα σε ομόφυλα και ετερόφυλα ζευγάρια... Επίσης, είναι αυτονόητο ότι δικαιώματα που για να ασκηθούν από κοινού από τα μέρη ενός ζευγαριού προϋποτίθεται η ύπαρξη γάμου, όπως λ.χ. η τεκνοθεσία, αποκτώνται αυτόματα με την αλλαγή της συγκεκριμένης διάταξης χωρίς ανάγκη άλλων παρεμβάσεων ή προσαρμογών της νομοθεσίας*». Με όχημα την «ισότητα» στο θεσμό του γάμου και της οικογένειας, προωθείται η μείωση των κοινωνικών δαπανών μέσω της συρρίκνωσης/

κλεισίματος των κρατικών κοινωνικών δομών προστασίας παιδιών, σύμφωνα με τις υποδείξεις της ΕΕ.

2) Ενίσχυση της βιομηχανίας της ιατρικής υποβοηθούμενης τεκνοποίησης

Εδώ ο ΣΥΡΙΖΑ έρχεται δεύτερος και καταϊδρωμένος. Η επίσης «προοδευτική» κυβέρνηση της ΝΔ έχει ήδη καταθέσει νομοσχέδιο σε σχέση με την ιατρικώς υποβοηθούμενη αναπαραγωγή συμπεριλαμβανοντας και τα «*αντεροξέ άτομα!*» Προφανώς, οι σκοταδιστές του Μητσοτάκη δεν θα ασχολούνταν με αυτό το ζήτημα και με αυτόν τον τρόπο αν δεν κρύβονταν από πίσω τεράστια οικονομικά συμφέροντα για μεγάλες ιδιωτικές επιχειρήσεις... Τόσο η πρόταση νόμου του ΣΥΡΙΖΑ όσο και το νομοσχέδιο της ΝΔ στόχο έχουν την ενίσχυση της ιδιωτικής υγείας μέσω της διεύρυνσης της αγοράς της ιατρικής υποβοηθούμενης αναπαραγωγής.

3) Ενσωμάτωση των ταυτο-

τικών ιδεολογημάτων στην κρατική νομοθεσία

Ο ΣΥΡΙΖΑ στην πλειοψηφία των προτεινόμενων τροποποιήσεων επικεντρώνεται στην **προσπάθεια ενσωμάτωσης των ταυτοτικών κινημάτων**. Ακολουθώντας το πλήρως νεοφιλελευθερο δόγμα ότι δεν υπάρχει βιολογικό φύλο αλλά μόνο κοινωνικό, η λύση που προτάσσει βρίσκεται στο να απαρνηθούμε κάθε έννοια του φύλου! «*Άρθρο 1... ερμηνευτικές προσθήκες σχετικές με το φύλο και τα χαρακτηριστικά φύλου, λοιπόν, ρητάς δεν επιτρέπονται όσον αφορά το γάμο, τις προσωπικές και περιουσιακές σχέσεις των συζύγων και τη δημιουργία σχέσεων οικογενειακού δικαίου*».

Ο ΣΥΡΙΖΑ και όλα τα αστικά κόμματα επιδιώκουν να παίξουν το ρόλο του Μεσσία, αυτή τη φορά για τους υποστηρικτές των ταυτοτικών κινήσεων, κατά βάση για ψηφοθηρικούς λόγους, διαφερόντας για τις κοινωνικές επιπτώσεις.

■ Ρία Καντζέλη

τον εκφυλισμένο αστικό ατομικό δικαιωματισμό των παιδιών στη φυσιολογική ανατροφή και ζωή

παιδιού σε ένα σταθερό οικογενειακό περιβάλλον για την ισορροπημένη ανάπτυξη του. Υπάρχει ακόμη εδώ κι ένα ζήτημα κοινωνικής στάσης και ευθύνης, καθώς η υιοθεσία/τεκνοθεσία από ομόφυλους αποτελεί μια μορφή πειράματος σε βάρος κυρίως των παιδιών, οι επιπτώσεις του οποίου δεν έχουν επαρκώς μελετηθεί.

Για όλους τους παραπάνω λόγους, δε συμφωνούμε με την επέκταση του θεσμού του γάμου στα ζευγάρια του ίδιου φύλου, πολύ περισσότερο με τη θεσμοθέτηση της δυνατότητας υιοθεσίας/τεκνοθεσίας ή αξιοποίησης της Ιατρικής Υποβοηθούμενης Αναπαραγωγής.

Εξυπακούεται ότι στεκόμαστε αντίθετοι σε κάθε συμπεριφορά ή πρακτική σε βάρος ανθρώπων ή τις σεξουαλικές τους προτιμήσεις. Καταδικάζουμε απεριφράστα τις προσβολές, τη ρητορική μίσους, τις επιθέσεις και τα εγκλήματα σε βάρος τους. Όμως, ο σεξουαλικός

προσανατολισμός είναι υπόθεση ιδιωτική του κάθε ανθρώπου, όπως και η συμβίωση. Οι σεξουαλικές προτιμήσεις δεν παράγουν κοινωνικά δικαιώματα. Η ανοχή στη διαφορετικότητα δε σημαίνει ότι την εξιδανικεύουμε, ούτε μπορεί να επιβάλλεται θεσμικά στο κοινωνικό σύνολο.

Ως επαναστάτες μαρξιστές θεωρούμε ότι ο πολιτικός γάμος πρέπει να είναι η μοναδική υποχρεωτική μορφή γάμου, πλήρως διαχωρισμένη από τη θρησκεία. Βεβαίως ο θεσμός του πολιτικού γάμου απαιτεί εκσυγχρονισμό, στην κατεύθυνση της απλοώστευσης του, χωρίς να απαιτείται η θεσμοθέτηση νέων μορφών γάμου.

Η ουσία είναι ότι στο θέμα της υιοθεσίας/τεκνοθεσίας από ομόφυλα ζευγάρια η προτεραιότητα δε δίνεται στην υγεία και προστασία των παιδιών, αλλά στο πώς τα ομοφυλόφιλα ζευγάρια θα εξισωθούν νομικά, άνευ όρων, με τα ετερόφυλα. Ο ομόφυλος γάμος υπηρετεί

την ικανοποίηση του εγωκεντρικού αιτήματος μιας κοινωνικής μερίδας για ψηφοθηρικούς -κατά βάση- λόγους, αδιαφορώντας για τις επιπτώσεις στην ανατροφή και προσωπικότητα των παιδιών. **Το δικαίωμα και η ανάγκη του παιδιού για ομαλή σωματική και ψυχική ανάπτυξη, συμπεριλαμβανομένου του να γνωρίζει τις βιολογικές του απαρχές, πρέπει να υπερβαίνει τις προτιμήσεις των γονέων του.**

Έναντι επιλόγου: Για το ψεύτικο δίπολο «προοδευτικών-συντηρητικών»

Δεν είναι λίγες οι φορές που οι υποστηρικτές των ταυτοτικών κινήματων, μαζί και του ομόφυλου γάμου επιτίθενται με μίσος σε όσους έχουν διαφορετική άποψη, κατηγορώντας τους για «ομοφοβία», «συντηρητισμό», «καθυστέρηση» κ.ά. Δεν υπάρχει τίποτε το προοδευτικό σε όσους υπερασπίζονται τα λεγόμενα «ταυτοτικά κινήματα» και τις εκφάνσεις τους. Λογικά κόμματα, ΜΜΕξαπάτησης, διεφθαρμένο πολιτικό προσωπικό, πρόκειται στο σύνολό τους για ακραίες συντηρητικές δυνάμεις, που προσπαθούν να αναβαπτιστούν σαν δήθεν προοδευτικές. Με το ένα χέρι ψηφίζουν ή προωθούν το νεοφιλελεύθερο πρόγραμμά τους (ιδιωτικοποιήσεις, διάλυση της δημόσιας παιδείας-υγείας-ασφάλισης, ξεριζώματα του κοινωνικού κράτους, καταστο-

λη) και από την άλλη προσπαθούν να ξεπλύνουν τον ακραίο συντηρητισμό τους μέσω του εκφυλισμένου αστικού ατομικού δικαιωματισμού.

Οι επαναστάτες μαρξιστές, και όποιοι αναδεικνύει το αντιεπιτημονικό και αντιδραστικό περιεχόμενο αυτών των αντιλήψεων, δεν εμφορούνται από συντηρητικές απόψεις. Δεν είμαστε ομοφοβικοί, επειδή πιστεύουμε ότι τα ομόφυλα ζευγάρια δεν είναι κατάλληλα να αναλάβουν την ανατροφή ενός παιδιού. Για τους μαρξιστές, προφανώς και δεν ταυτίζεται το «είναι» (η βιολογική πραγματικότητα του σώματος) με τον σεξουαλικό προσανατολισμό, γι' αυτό και δεν ανάγεται η σεξουαλικότητα μονοσήμαντα στη βιολογία του σώματος. Κατά συνέπεια, η στάση σχεδόν αποθέωσης από πλευράς «περήφανων αλληλέγγυων» και «μικροαστών» της Αριστεράς ενός κοινωνικού φαινομένου -το οποίο ενδοχόμενως βιώνεται από τα ίδια τα διεφθαρμένα/ομοφυλόφιλα άτομα επώδυνα και μέσω τρομερών εσωτερικών συγκρούσεων-, αποτελεί τουλάχιστον ελαφρότητα και πολλές φορές χυδαίοτητα. Η όξυνση του ζητήματος, όσο προχωράει η κρίση του καπιταλιστικού συστήματος και δε βρίσκει διέξοδο, έρχεται ως αποτέλεσμα της κοινωνικής διάρρηξης των ανθρώπων χωρίς προοπτική, ειδικά της νεολαίας, και όχι κάποιας απελευθερωτικής διαδικασίας.

Με αφορμή τα παραπάνω, θεω-

ρούμε πως φανερώνεται -πέραν των άλλων- το πρόβλημα περιεχομένου και μεθοδολογίας της ριζοσπαστικής θεωρίας. Αυτή η σύζηση και αυτές οι καινοφανείς «θεωρίες περί φύλου» κ.λπ., είναι μέρος των ριζικών διαχωρισμών εντός της Αριστεράς. Διαχωρισμών φαινομενικά υπερβολικών, ακατανόητων ή και θλιβερών κ.λπ., που δεν είναι όμως καθόλου έτσι, αλλά πρόκειται για στρατηγικούς διαχωρισμούς. Για τους επαναστάτες μαρξιστές η νέα κοινωνία-ο κομμουνισμός είναι δέσμευση προσωπική και συλλογική σε σκοπούς της κοινωνίας και όχι ατομικό μικροαστικό ξεσάλωμα. Η «προοδευτική», «ριζοσπαστική», «φεμινιστική» Αριστερά των δικαιωμάτων και των κινήματων, αναδεικνύοντας σταθερά το ζήτημα των μειονοτήτων, στο βαθμό που υποβαθμίζει το ζήτημα της ταξικής εκμετάλλευσης, της κρίσης και της ανεργίας, καταδεικνύει μια Αριστερά η οποία έχει διαρρήξει τους δεσμούς με την επαναστατική θεωρία και πράξη, έχει συμπιλωθεί με το «τέλος της ιστορίας» και το δόγμα T.I.N.A. (There Is No Alternative, «Δεν υπάρχει εναλλακτική», ενν. στον καπιταλισμό). Αναπόφευκτα, κι έχοντας καταθέσει τα όπλα προ πολλού, χωρίς τον απαραίτητο διαχωρισμό από τον αστικό και μικροαστικό δικαιωματισμό, η ριζοσπαστική «Αριστερά» θα βρθεί «καταφύγιο» σε ένα «ριζοσπαστικό» κοινωνικό όραμα απογεωμένο και ουτοπικό, όλο και πιο μακριά από τις πραγματικές ανάγκες των εργαζομένων.

Θεωρούμε ότι τα αιτήματα του εργατικού, λαϊκού κινήματος καλύπτουν ορισμένα από τα προβλήματα που επικαλούνται τα ομόφυλα ζευγάρια, ενώ κατά τ' άλλα τα ομόφυλα ζευγάρια μπορούν να δηλώνουν την συντροφικότητά τους και να διεκδικούν δικαιώματα και υποχρεώσεις τους μέσω ιδιωτικών συμφωνητικών ή συμβολαιογραφικών πράξεων.

Από εκεί και πέρα δίνουμε όλες μας τις δυνάμεις για την οργάνωση όλων των θυμάτων της καπιταλιστικής βαρβαρότητας στη βάση των κοινών ταξικών μας συμφερόντων, όχι διαιρώντας την τάξη μας ανάλογα με την κάθε ατομική ιδιαιτερότητα (φύλο, σεξουαλικό προσανατολισμό, ηλικία, θρησκεία κ.ά.). Η μελλοντική σοσιαλιστική κοινωνία θα διαμορφώσει νέες σχέσεις μεταξύ των δύο φύλων και στη δημιουργία «οικογένειας»/ συμβίωσης, σαρώοντας τις ανισότητες και τα στερεότυπα, όπως άλλωστε έδειξε η εμπειρία του πρώτου εργατικού κράτους μετά τη Ρωσική Επανάσταση του 1917.

Η στάση των κομμάτων

236 το 2020 σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ. Η πολυδιαφημιζόμενη καμπάνια «Τίμος για όλους» δεν έχει να κάνει σχεδόν σε τίποτα με τον ίδιο τον θεσμό (ή την αγάπη, όπως διατυπώνεται), αλλά, όπως φαίνεται, με το ζήτημα της τεκνοθεσίας - το οποίο με σαφήνεια αναφέρεται, αλλά μόνο στα ψιλά γράμματα μέσα στον προτεινόμενο νόμο!

Η ΝΔ φαίνεται να έχει αποδεχτεί ότι αν θέλει να ακολουθήσει την αμερικανική συνταγή τύπου Μπλάντεν στο συγκεκριμένο ζήτημα, θα πρέπει να συμβαλλήσει τις ακραία ρατσιστικές απόψεις της - να τις εξαντλεί μόνο στους εργαζόμενους και τους μετανάστες- και να αποκτήσει ένα πιο «μεταμοντέρνο» προφίλ. Τέτοιες κινήσεις μαρτυρούν η διακρύβρηχη ομιλία του Μητσότακη για τα δικαιώματα των ΛΟΑΤΚΙ και μια σειρά νομοσχεδίων που ψήφισε, καθώς και η Επιτροπή για την Εθνική Στρατηγική της Ισότητας των ΛΟΑΤΚΙ που θεσμοθέτησε. Όταν σε συνέντευξή του πέρσι ρωτήθηκε ευθέως αν θα θεσπίσει το «γάμο για όλους», η απάντησή του ήταν ότι συμφωνεί αλλά χρειάζεται χρόνο. Χρόνο, προφανώς, για να εκπαιδεύσει το πολιτικό προσωπικό και κομμάτι της ακροδεξιάς βάσης του στα νέα δεδομένα που διαμορφώνονται και που θέλει να επιβάλλει η αστική τάξη. Τίποτα

δεν αποκλείει λοιπόν κατηγορηματικά μια συνεργασία της ΝΔ και του ΣΥΡΙΖΑ στο συγκεκριμένο επερχόμενο νομοσχέδιο, αρκεί αυτό να κριθεί πολιτικά και ψηφοθηρικά σκόπιμο.

Το ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ και το Μέγα25 επίσης έχουν εξοικειωθεί με αυτή τη στρατηγική της αστικής τάξης υπέρ των ταυτοτικών κινήματων σε παγκόσμιο επίπεδο. Ακολουθώντας πιστά τις νοθεσίες της ΕΕ και των ΗΠΑ χρωματίζουν πολύχρωμα τα σύμβόλα τους, στήνουν εκλογικά πεδία στην ΕΕ και πέρα από τα Πρίδη και υπερψηφίζουν ό,τι χρειάζεται για να δείχνουν αρεστοί στη ΛΟΑΤΚΙ κοινότητα.

Σύγχυση στην Αριστερά

Το ΚΚΕ για άλλη μια φορά βρίσκεται αρκετά στριμωγμένο. Από τη μια αντιλαμβάνεται την προσπάθεια χτυπήματος των δημοσίων δομών και ιδρυμάτων προστασίας των παιδιών (έκανε λόγο γι' αυτό και στο νομοσχέδιο περί αναδοχής ομόφυλων ζευγαριών το 2018), καθώς και τον κίνδυνο επιβολής των ταυτοτικών ιδεολογημάτων, αλλά έχει μια προμερή δυσχερία να ορθώσει μια αποφασιστική στάση πηγαίνοντας καθαρά κόντρα σε μια τέτοια επιλογή της αστικής τάξης. Μένει σιωπηλό και ψηφίζει παντού «λευκό» αφήνοντας έτσι με τη στάση του να περιάνεται αρκετή σύγχυση. Τα

Όλα τα αστικά κόμματα τα τελευταία χρόνια, λόγω και των πολιτικών, κομματικών και ιδεολογικών συμφερόντων τους και προκειμένου να κερδίσουν εκμεταλλεύσιμοι τα λεγόμενα ΛΟΑΤΚΙ αιτήματα και συνολικά τα αιτήματα των ταυτοτικών κινήματων, βρίσκονται σε ένα ράλι για το ποίο θα υποσχεθεί περισσότερο και άρα θα σφετεριστεί μια μάζα ψηφοφόρων για τις εκλογικές αναμετρήσεις. Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, που στο Pride 2022 παρέλασαν ένα σωρό υπουργοί και βουλευτές της ΝΔ και πολλά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ-ΠΣ, του ΠΑΣΟΚ-ΚΙΝΑΛ και του Μέγα25.

Μέσα από τη στάση των κομμάτων ως προς τον γάμο, την αναδοχή και τεκνοθεσία από ομόφυλα ζευγάρια, μπορούμε να αντιληφθούμε και να αναλύσουμε μια σειρά από «επιχειρήματα» που σκοπό έχουν να ντύσουν την κατά τα άλλα συντηρητική φύση τους με ένα «προοδευτικό» προκάλυμμα, κρύβοντας τους ψηφοθηρικούς, επιπόλαιους και χυδαίους λόγους.

«Τίμος για όλους - άνευ όρων»:

Το σύμφωνο συμβίωσης που έχει ήδη θεσμοθετηθεί, καλύπτει πλήρως τα ομόφυλα ζευγάρια, εκτός από το ζήτημα της τεκνοθεσίας. Η πλειοψηφία των ομόφυλων ζευγαριών, ωστόσο, δεν προχωρά σε σύμφωνο συμβίωσης. Μια σχετική απόδειξη είναι ότι η σύμφωνη συμβίωση συμβίωσης μεταξύ ζευγαριών του ίδιου φύλου ήταν μόλις

Κίνα και Ρωσία ενισχύουν τη συμμαχία των BRICS

Οι Brics+

Μέσα στον Ιούνιο πραγματοποιήθηκαν τρεις σημαντικές συναντήσεις: Στις 23/6 η 14η σύνοδος των BRICS, στις 26-28/6 η σύνοδος των G7 και στις 28-30/6 η σύνοδος του NATO.

Οι Brics στοχεύουν στη μείωση της εξάρτησης από το σύστημα πληρωμών που κυριαρχείται από το δολάριο και τις ΗΠΑ με την ανάπτυξη ενός ανεξάρτητου συστήματος πληρωμών και διακανονισμών σε εθνικά νομίσματα. Σχεδιάζουν επιπλέον ένα νέο «διεθνές νόμισμα» πιθανότατα με αναφορά το γιουάν, που θα υπολογίζεται ως δείκτης των εθνικών νομισμάτων των συμμετεχουσών χωρών, καθώς και των τιμών διαφόρων εμπορευμάτων. Είναι προφανές ότι όλα τα προηγούμενα αμφισβητούν ανοιχτά το ρόλο του δολαρίου. Από την άλλη οι G7 στο μόνο που κατέληξαν είναι σε νέες κυρώσεις εναντίον της Ρωσίας και σε αόριστες υποσχόμενες για «δημόσια και ιδιωτικά κεφάλαια» σε αναπτυσσόμενες χώρες.

Η δεύτερη σημαντική εξέλιξη είναι η διερεύνηση της διεύρυνσης του οργανισμού με νέες χώρες: Καζακστάν, Σαουδική Αραβία, Αργεντινή, Ιράν, Αίγυπτος, Ινδονησία, Νιγηρία, Σενεγάλη, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Αλγερία και Ταϊλάνδη. Αυτές οι χώρες προσκλήθηκαν στη σύνοδο κορυφής ως πιθανά νέα μέλη και συμμετείχαν στη συνάντηση Brics plus. Ήδη η Αργεντινή φαίνεται να προχωράει στην ένταξή της.

Τέλος είναι χαρακτηριστικό το γεγονός ότι οι BRICS αρνήθηκαν να συμμετάσχουν στις κυρώσεις και τα μέτρα που

επιβλήθηκαν στη Ρωσία από τις ΗΠΑ και τους συμμάχους της. Η Κίνα, η Ινδία και η Νότια Αφρική απείχαν από το ψήφισμα του ΟΗΕ που καταδικάζει τη Ρωσία.

Η ιεραρχία του ιμπεριαλιστικού συστήματος θρυσματίζεται

Αρχές της δεκαετίας του '90 η Ρωσία ήταν μία από τις πιο φιλοδυτικές χώρες του κόσμου, τουλάχιστον όσο αφορά τις πολιτικο-οικονομικές της ελίτ. Η σταλινική γραφειοκρατία με την κατάρρευση της ΕΣΣΔ άνοιξε η ίδια τον δρόμο για μια άνευ προηγουμένου ιδιωτικοποίηση και ξεπουλήματος δημόσιου και κοινωνικού πλούτου. Οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές βρέθηκαν σε πλεονεκτική θέση, με αποτέλεσμα να αισθανθούν τόσο παντοδύναμοι έτσι ώστε να κηρύξουν το «τέλος της ιστορίας», μαζί με μια σειρά από πολέμους, ενισχύοντας το ρόλο τους ως «παγκόσμιου χωροφύλακα».

Όμως από τότε υπάρχει μια μετατόπιση του οικονομικού κέντρου και η ανάπτυξη νέων οικονομικών με προεξέχουσα την Κίνα εις βάρος των παλιών ιμπεριαλιστών. Ενώ αρχικά η παρακμή των παλιών ιμπεριαλιστών (ΗΠΑ, Μ. Βρετανία, Γαλλία, Γερμανία) δεν αμφισβητούσαν οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά από κάποια ανερχόμενη δύναμη, αυτό άρχισε να αλλάζει από τη δεκαετία του 2000 και ιδιαίτερα από την κρίση του 2008 και μετά.

Σύμφωνα με όλες τις προβλέψεις οι χώρες του G7 θα συνεχίσουν να υποσκελίζονται τα επόμενα χρόνια από τις παλιές και νέες αναδυόμενες δυνάμεις. Μέχρι το

2050 επτά αναδυόμενες χώρες θα αντιπροσωπεύουν το 50% του παγκόσμιου ΑΕΠ έναντι 20% για τις χώρες της G7. Οι E7 (συντομογραφία του «Emerging 7») είναι οι επτά χώρες Κίνα, Ινδία, Βραζιλία, Τουρκία, Ρωσία, Μεξικό και Ινδονησία, αν και ο όρος αναδυόμενες δεν είναι πλέον και τόσο αντιπροσωπευτικός. Η Κίνα θα ξεπεράσει τις ΗΠΑ στο ονομαστικό ΑΕΠ μέχρι το 2030 (στο ΑΕΠ σε ισοτιμία αγοραστικής δύναμης αυτό έχει συμβεί ήδη). Αυτή η κολοσσιαία αλλαγή στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα ήδη δημιουργεί πολύ σοβαρές αναταράξεις, με τον πόλεμο στην Ουκρανία να αποτελεί ένα μόνο κομμάτι αυτής της μεγαλύτερης σύγκρουσης και να επιταχύνει όλες τις εξελίξεις.

Στοιχεία αυτού του παγκόσμιου πολέμου αποτελέσματα και συνεχίζουν να αποτελούν επίσης ο εμπορικός/δασμολογικός πόλεμος, ο πόλεμος των κυρώσεων, το «τεχνολογικό» εμπάργκο κινεζικών εταιρειών και ο νομισματικός πόλεμος.

Οι Brics

Το 2009, η Βραζιλία, η Ρωσία, η Ινδία και η Κίνα και λίγο αργότερα η Νότια Αφρική, δημιούργησαν τους BRICS. Αυτές οι χώρες σε μεγάλο βαθμό ανέπτυξαν μια οικονομική και πολιτική αυτονομία και δημιούργησαν δικούς τους χρηματοπιστωτικούς θεσμούς αντιπαραθετικά με το ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα. Η νέα αναπτυξιακή Τράπεζα BRICS (NDB), δεν απαιτεί τη συμμετοχή στον οργανισμό για τη χορήγηση δανείων. Έχει ήδη εγκρίνει περισσότερα από 80 έργα για την

κατασκευή υποδομών σε όλο τον κόσμο, χωρίς να θέτει επαχθείς νεοφιλελεύθερους όρους. Οι BRICS επιχειρούν να επεκτείνουν και να μειώσουν την εξάρτηση από το διεθνές χρηματοπιστωτικό σύστημα με το δολάριο που ελέγχεται από τις Ηνωμένες Πολιτείες, δημιουργώντας παράλληλα ένα νέο.

Παράλληλα με την δημιουργία των BRICS είχαμε και μια σειρά από άλλες οικονομικές ενώσεις, εμπορικές και επενδυτικές πρωτοβουλίες με περισσότερο ευρασιατικό προσανατολισμό: Ευρασιατική Οικονομική Ένωση, Οργανισμός της Σαγκάης, «Μια ζώνη, ένας δρόμος» (περίπου 4 τρις. δολάρια έχουν ήδη επενδυθεί από το 2013 σε μια σειρά έργων) της Κίνας, διεθνής διάδρομος μεταφορών Βορρά-Νότου (INSTC). Ο INSTC θα είναι εμπορικός διάδρομος με τεράστια γεωπολιτική σημασία, επειδή ανοίγει μια βασική εναλλακτική διαδρομή στη συνήθη διαδρομή φορτίου από την Ασία στην Ευρώπη μέσω της διώρυγας του Σουέζ. Τέλος υπάρχουν διάφορες διμερείς στρατηγικές συμφωνίες ανάμεσα σε Κίνα - Ιράν, Κίνα - Πακιστάν, Ρωσία - Ιράν κ.α. σε οικονομικό, αλλά και στρατιωτικό επίπεδο αξίας πολλών δις.

Οι BRICS αντιπροσωπεύουν μαζί περισσότερο από το 40% του παγκόσμιου πληθυσμού με το μερίδιό τους να ξεπερνά το 16% στο παγκόσμιο εμπόριο. Αντιπροσωπεύουν το 24 τοις εκατό του παγκόσμιου ΑΕΠ (2021), ενώ το μερίδιο των παγκόσμιων επενδύσεων είναι 25% και των φυσικών πόρων 60%.

■ Χρήστος, Ζάκας

Μελίγια, Μαρόκο: «Τα σύνορα σκοτώνουν»

Την Παρασκευή 24/6 στην προσπάθειά τους να διαφύγουν από το Μαρόκο προς το φυλάκιο της Μελίγια (ένας από τους δύο βορειοαφρικανικούς θύλακες της Ισπανίας) περίπου 2.000 πρόσφυγες και μετανάστες βρέθηκαν αντιμέτωποι με το δολοφονικό καθεστώς της ΕΕ - φρουρίου. Επιχείρησαν να περάσουν στο ισπανικό έδαφος, σκαρφαλώνοντας και ανοίγοντας τρύπα στον συνοριακό φράχτη μεγάλου ύψους. Εκεί οι μαροκινές, σε συνεργασία με τις ισπανικές αρχές, άνοιξαν πυρ με πλαστικές σφαίρες (πιθανότατα και πραγματικά πυρά!), δακρυγόνα και βόμβες κρότου-λάμψης, σε πρόσφυγες που κρεμόντουσαν από τον φράχτη. Τουλάχιστον 37 άνθρωποι δολοφονήθηκαν, ενώ δεκάδες ήταν οι τραυματίες που παρέμειναν έτσι για ώρες χωρίς ιατρική περίθαλψη. Οι νεκροί δεν έχουν αναγνωριστεί, ούτε έγινε η προβλεπόμενη νεκροψία, ούτε επιστράφηκαν οι σοφοί στις οικογένειές τους.

Δεν είναι τυχαίο πως αυτή η τραγωδία σημειώθηκε ύστερα από τη νέα διπλωματική συμφωνία προ ολίγων εβδομάδων, μεταξύ Ραμπάτ και Μαδρίτης για ενίσχυση της φύλαξης των συνόρων. Να επισημανθεί ότι τον Μάιο του 2021, όταν οι σχέσεις μεταξύ των δύο χωρών είχαν οξυνθεί, με αφορμή την περιοχή της Δυτικής Σαχάρας, χιλιάδες πρόσφυγες και μετανάστες προσπάθησαν να διαφύγουν στον άλλον ισπανικό θύλακα στη Βόρεια Αφρική, τη Θέουτα, αντιμετωπίζοντας και πάλι την άγρια καταστολή από τις ισπανικές δυνά-

μεις «ασφαλείας».

Ο Ισπανός πρωθυπουργός Πέδρο Σάντσεθ συνεχάρη τις δυνάμεις καταστολής των δύο κρατών και έκανε λόγο για μία «καλά οργανωμένη, βίαιη επίθεση στην εδαφική ακεραιότητα της Ισπανίας». Δεν μπορεί να παραληφθεί επίσης ότι ο κατά τα άλλα σοσιαλιστής Σάντσεθ συγκυβερνά με τους Ποδέμος, αδερφό κόμμα του ΣΥΡΙΖΑ, και υποτίθεται ανήκει στις «προοδευτικές δυνάμεις».

Διαδηλώσεις πραγματοποιήθηκαν σε πολλές πόλεις της Ισπανίας (Μαδρίτη, Βαρκελώνη, Μάλαγα κ.ά.) για να καταγγείλουν τις μεταναστευτικές πολιτικές, δηλαδή την αστυνομική βία και τη στρατιωτικοποίηση των συνόρων. Χαρακτηριστικά, στην Μαδρίτη οι διαδηλωτές φώναζαν συνθήματα όπως «Κανέναν άνθρωπο δεν είναι παράνομος», «Οι αντιρατσιστές είναι εδώ» ή «ΕΕ εγκληματικά υπεύθυνη» και κρατούσαν πανό στα οποία είχαν γράψει: «Τα σύνορα σκοτώνουν». Ακόμη, στο Ραμπάτ διαδήλωσαν μπροστά από το κοινοβούλιο απαιτώντας «να σταματήσει το Ραμπάτ να παίζει τον ρόλο του χωροφύλακα της ΕΕ».

Βέβαια η αντιμετώπιση των προσφύγων επιλέγεται κατά το δοκούν, αφού πριν λίγους μήνες η Ισπανία υποδέχθηκε επίσημα τουλάχιστον 100.000 Ουκρανούς πρόσφυγες που διέφυγαν λόγω του πολέμου στην Ουκρανία, επιδεικνύοντας την «αλληλεγγύη» της στους ευρωπαϊούς πρόσφυγες.

Πρόκειται για ένα αναπάντεχο αιματοκύλισμα στα σύνορα της ΕΕ και είναι ενδει-

κτικό της μεταναστευτικής της πολιτικής. Οικοδομείται μία ΕΕ - φρούριο, και αυτό το μαρτυρούν καθημερινά οι δολοφονίες και η καταστολή προσφύγων στον Έβρο, οι επαναπροωθήσεις από το ελληνικό λιμενικό. Είναι γνωστό ότι η ΕΕ χρηματοδοτεί τόσο το Μαρόκο, όσο και την Τουρκία για την εκπαίδευση συνοροφυλάκων που θα απωθούν κατατρεγμένους ανθρώπους να εισχωρήσουν στα «ιερά» ευρωπαϊκά εδάφη.

Παρόλα αυτά, οι αστικές τάξεις των εθνικών κρατών-μελών της ΕΕ, από κοινού με τα ΜΜΕ, αποκρύπτουν τους πραγματικούς λόγους για τους οποίους αυτοί οι άνθρωποι αναγκάζονται να διαφύγουν από τις χώρες τους, που δεν είναι άλλο από τους φριχτούς πολέμους που διαπράττουν οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στα εδάφη τους, τα αντιδραστικά και δικτατορικά καθεστώτα που επιβάλλουν σε μια σειρά από χώρες που καταστέλλουν αγωνιστές, φτωχούς και εξαθλιωμένους εργάτες, αλλά και από το οικονομικό ξεζούμισμα και την υποδούλωση ολόκληρων λαών για χάρη μιας χούφτας καπιταλιστών.

Όσο έχουν την τύχη με το μέρος τους και καταφέρνουν να εισχωρήσουν σε ευρωπαϊκά εδάφη, τους περιμένει νέος Τολγός. Με το κλείσιμο των συνόρων σε πολλές ευρωπαϊκές χώρες εγκλωβίζονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης σε άβλιες συνθήκες διαβίωσης, χωρίς χαρτιά, υγειονομική περίθαλψη και άλλες βασικές ανθρώπινες παροχές, ενώ παράλληλα αποκόπτονται τελείως από την τοπική κοινωνία και τον αστικό ιστό (βλ. κλείσιμο

του καταλισμού προσφύγων στον Ελαιώνα).

Να μην συμμετέχουμε στους ρατσιστικούς-ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς της ΕΕ που πνίγουν ανθρώπους στο αίμα. Η φύλαξη των συνόρων και η κούρσα των «αμυντικών» εξοπλισμών σημαίνει μια οικονομική αφαιμάξη για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Πρέπει να αγωνιστούμε για να σταματήσουμε τα ιμπεριαλιστικά εγκλήματα που προκαλούν τον ξεριζωμό, για να σταματήσει η κτηνώδης μεταχείριση προσφύγων και μεταναστών, να δείξουμε την έμπρακτη αλληλεγγύη μας στους πρόσφυγες/μετανάστες.

Να δώσουμε έναν αγώνα διαρκείας για να πέσουν οι φράχτες και να ανοίξουν τα σύνορα. Δεν κινδυνεύουμε από τους πρόσφυγες και τους μετανάστες, αλλά από τις δολοφονικές - νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις μας, που υπηρετούν ντόπιους και ξένους καπιταλιστές. Να εναντιωθούμε στον πόλεμο που γεννά την προσφυγιά και τον ρατσισμό, οικοδομώντας την Ευρώπη των Εργαζομένων πάνω στα ερείπια της ιμπεριαλιστικής ΕΕ.

■ Λήδα Κ.

Δυτικά Βαλκάνια: Το νέο θέατρο της μεγάλης σύγκρουσης;

Την ώρα που ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται (πιθανό πρώτο επεισόδιο ενός παγκοσμίου πολέμου), σε όλον τον πλανήτη, από τη Νοτιοανατολική Ασία μέχρι τη Λατινική Αμερική, οι διάφορες διακρατικές και ενδοϊμπεριαλιστικές αντιπαράθεσεις θέτουν υποψηφιότητα για να αποτελέσουν αυτές τη δεύτερη πράξη του δράματος.

Στα Βαλκάνια, και τώρα όπως και πάντα, μια μεγάλη σύγκρουση κυφορείται ακολουθώντας τις βασικές τάσεις της σύγκρουσης ανάμεσα σε δυτικούς και ανατολικούς ιμπεριαλιστές, παρουσιάζοντας όμως και σημαντικά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά.

Παρόλο που η Δυτική επιρροή στη χερσόνησο είναι πια πολύ ισχυρότερη απ' ό,τι παλιότερα (η μόνη χώρα που διατηρεί προνομιακές σχέσεις με τη Ρωσία είναι η Σερβία — άλλωστε και η μόνη πανευρωπαϊκά που δεν της επέβαλε κυρώσεις), το τοπίο είναι πολύ πιο σύνθετο. Μπορεί η πρωτοφανής κίνηση Βουλγαρίας, Βόρειας Μακεδονίας και Μαυροβουνίου να εμπόδιση τη μετάβαση Λαβρόφ στο Βελιγράδι να εκπέμψει ένα μήνυμα ενιαίας στάσης των Βαλκανικών χωρών (πλην Σερβίας), ωστόσο μια πιο προσεκτική ματιά στις σχέσεις μεταξύ αυτών των χωρών αλλά και στο εσωτερικό τους, αναδεικνύει μια πολύ πιο δαιδαλώδη εικόνα.

Πρώτα απ' όλα, το ζήτημα της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης, αποτελεί μια ωρολογιακή βόμβα στην καρδιά των Βαλκανίων. Μία βόμβα που τοποθέτησαν οι ίδιοι οι Δυτικοί ιμπεριαλιστές πριν 30 χρόνια όταν διαμέλισαν τη Γιουγκοσλαβία και ώθησαν στον πόλεμο

της Βοσνίας, για να σημάδουν αργότερα τη λήξη του με τις Συμφωνίες του Ντέιτον, στις οποίες προβλεπόταν το νέο κράτος της Βοσνίας-Ερζεγοβίνης να αποτελείται πρακτικά από 3 εθνότητες (Σέρβους, Κροάτες, και Μουσουλμάνους Βόσνιους). Μια πραγματική εγγύηση ότι με την πρώτη ευκαιρία ή όταν «χρειαστεί», οι κουκουλωμένοι εθνικισμοί και τα εθνικά μίση θα ξαναφουντώσουν. Εδώ και ένα χρόνο η ηγεσία της Σερβικής Δημοκρατίας (της μίας από τις τρεις εθνικές οντότητες στη Βοσνία), έχει δηλώσει την πρόθεσή της να βαδίσει προς τον κρατικό αποχωρισμό από τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη (προφανώς για να ενσωματωθεί με τον έναν ή άλλο τρόπο μεσοπρόθεσμα με τη Σερβία). Το ζήτημα αυτό εξακολουθεί να βρίσκεται στην ημερήσια διάταξη και είναι δεδομένο ότι η πολιτισμένη Δύση θα υπερασπιστεί αυτή τη φορά «την εθνική κυριαρχία και τη μη αλλαγή συνόρων», παρόλο που σε πολλές παρόμοιες περιπτώσεις έχει υποστηρίξει (όχι με τόλμη αλλά με τις βραβείς) το «δικαίωμα των εθνών στην αυτοδιάθεση» (αρκεί βέβαια αυτά τα έθνη ή εθνότητες να είναι πρόθυμα να παίξουν το δικό τους παιχνίδι, όπως στην περίπτωση του Κοσόβου).

Δεύτερο πεδίο αντιπαράθεσης αποτελεί ο ανταγωνισμός μεταξύ Σερβίας και Κοσόβου. Ο πόλεμος μπορεί να έληξε τυπικά το 1999, ωστόσο ένας χαμηλής έντασης πόλεμος δεν σταμάτησε ποτέ. Η μετατροπή του Κοσόβου ακόμη περισσότερο σε προτεκτοράτο των ΗΠΑ - ΝΑΤΟ, η αναβάθμιση της Αλβανίας από τους Αμερικάνους με νέες βάσεις που ετοιμάζονται στη χώρα, σε συνδυασμό με την απόλυτη ανάγκη της Ρωσίας να μην αφήσει

να στραγγαλιστεί η επιρροή της στη Βαλκανική, αποτελούν τις ικανές και αναγκαίες συνθήκες για να προκαλέσουν μία νέα, πολύ πιο γενικευμένη σύγκρουση αυτήν τη φορά, στην περιοχή.

Το τρίτο πεδίο αντιπαράθεσης είναι η περιβόητη ένταξη των χωρών των Δυτικών Βαλκανίων στην ΕΕ (Αλβανία, Βόρεια Μακεδονία, Μαυροβούνιο, Σερβία). Μια ιστορία που έχει ένα 20ετές παρελθόν. Στη διαχρονικά αρνητική στάση της Γαλλίας για ένταξη αυτών των χωρών (θεωρεί ότι η πολύ μεγαλύτερη διείσδυση της Γερμανίας στη Βαλκανική θα δυσχεραίνει πολύ σε βάρος της τους συσχετισμούς εντός της Ένωσης), έρχονται να προστεθούν νέα προβλήματα. Η Βουλγαρία εδώ και ενάμιση χρόνο έχει θέσει βέτο στην ένταξη της Β. Μακεδονίας, απαιτώντας να αναγνωριστεί στην επικράτεια της τελευταίας, βουλγάρικη μειονότητα καθώς και να μην αναγνωρίζεται σαν «μακεδονική» η επίσημη γλώσσα αλλά, σαν διάλεκτος της βουλγάρικης. Το ρόλο του διαιμοελαβητή ανέλαβε να παίξει η Γαλλία, η οποία μέσω του προέδρου Μακρόν κατέθεσε μια πρόταση για την άρση του βέτο, η οποία όμως ενσωματώνει σχεδόν όλες τις αξιώσεις της Βουλγαρίας. Η τελευταία πράγματι ήρε το βέτο, τη στιγμή όμως που δοκιμάζεται από μια σοβαρή πολιτική κρίση (για ακόμη μια φορά τα τελευταία χρόνια), που οδήγησε στην πρόφαση πτώσης της κυβέρνησης μετά από πρόταση μομφής στο κοινοβούλιο. Παράλληλα, στη Β. Μακεδονία, έχουν ξεκινήσει μεγάλες διαδηλώσεις, με κυρίαρχο το ρόλο του VMRO (το βασικό κόμμα της αντιπολίτευσης) ενάντια στην πολιτική της

Βουλγαρίας και στην πρόταση Μακρόν. Το φιάσκο ολοκληρώθηκε στην πρόσφατη Σύνοδο Κορυφής, όπου για μια ακόμη φορά δεν καθορίστηκε συγκεκριμένο πλαίσιο για τις ενταξιακές διαπραγματεύσεις Β. Μακεδονίας και Αλβανίας. Έχει δημιουργηθεί με αυτόν τον τρόπο, ένα ιδιότυπο μπλοκ «συμμάχων» (Αλβανία, Β. Μακεδονία και εν μέρει Σερβία και Μαυροβούνιο) μέσα σε ένα όλο και πιο δυσανάγνωστο και θολό τοπίο, ενώ και οι λαοί αυτών των χωρών, όπως φαίνεται και από τις πρόσφατες διαδηλώσεις αλλά και το προ Σετίας δημοψήφισμα στην Β. Μακεδονία, δεν θαμπώνονται πια και τόσο πολύ από τα αμφίβολης ποιότητας «καθρεφτάκια», που τους υπόσχονται οι ιμπεριαλιστές.

Μία εποχή πολέμου όπως η σημερινή, φέρνει στην επιφάνεια όλα τα μικρά ή μεγάλα ζητήματα προς επίλυση των διάφορων ιμπεριαλιστικών, εξαρτημένων, ή περιφερειακών αστικών τάξεων. Οι λαοί και οι εργαζόμενοι των Βαλκανίων το γνωρίζουν, και το έχουν πληρώσει με δύο Βαλκανικούς και δύο Παγκοσμίους Πολέμους, με τον πόλεμο διαμελισμού της Γιουγκοσλαβίας, με την ιμπεριαλιστική επέμβαση των ΗΠΑ, με φτώχεια, μεταναστευτική και οπισθοδρόμηση. Ας μην επιτρέψουμε να ξαναοιζούν οι πληγές στην περιοχή μας και αναλάβουν οι ίδιες αυτές κοινωνικές και πολιτικές δυνάμεις να τη βυθίσουν στο χάος. Να βαδίσουμε τον δρόμο της ανεξάρτητης, μαχητικής, διεθνιστικής εμφάνισης στο προσκήνιο του εργατικού κινήματος, μόνη εγγύηση για την εξομάλυνση των σχέσεων των λαών, στο Δρόμο για τα Σοσιαλιστικά Βαλκάνια.

■ Πάννης Συμυρλής

Ηόξυνση της οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης της ΕΕ έχει τροφοδοτήσει μια σειρά συνδικαλιστικών και πολιτικών αγώνων - απεργιών πανευρωπαϊκά. Βασικά αιτήματα των αγώνων αυτών είναι μέτρα για την επισιτιστική κρίση και την ακρίβεια, αλλά και η υπεράσπιση εργασιακών δικαιωμάτων (προσλήψεις, όχι απολύσεις, υψηλότεροι μισθοί, υπογραφή νέων ΣΣΕ, συνδικαλιστικά δικαιώματα κ.ά.). Οι εργατικές και λαϊκές μάζες στην Ευρώπη, ούτε πείθονται από τα ψέματα των πολιτικών ηγεσιών τους («η ρωσική εισβολή φταίει αποκλειστικά για την ακρίβεια»), ούτε είναι διατεθειμένες να πεινάσουν, να ματώσουν ή να θυσιαστούν στο πολεμικό φαγαείο για τα συμφέροντα μιας ισχυρής ευρωπαϊκής ελίτ.

Τον Ιούνιο πραγματοποιήθηκαν απεργίες στη Γαλλία (TOTAL - συμμετοχή πάνω από 35.000), στο ισπανικό κράτος (μεταλλωρύχοι), στη Γερμανία (λιμενεργάτες) και κυρίως στο Βέλγιο και στο Ηνωμένο Βασίλειο. Ιδιαίτερης σημασίας είναι οι πανευρωπαϊκά συντονισμένες απεργίες στις αεροπορικές εταιρείες «Ryanair», «EasyJet» και «Volotea» στις 25/6 και 26/6, από κοινού με το μπαράζ απεργιών στα αεροδρόμια της Ολλανδίας, Γερμανίας, Γαλλίας, Νορβηγίας, Σουηδίας κ.α.

Επιμιαση στην αρχή ενός νέου οικονομικού Αρμαγεδδώνα και ήδη οι ευρωπαϊκοί λαοί ξεσηκώνονται, οξύνοντας την πολιτική

Κύμα απεργιών και αγώνων σε πολλές χώρες της ΕΕ

κρίση της ΕΕ. Οι επερχόμενες κοινωνικές εκρήξεις σε Ευρώπη και Ελλάδα θα είναι σεισμοί που θα επιφέρουν τεκτονικές αλλαγές στην πολιτική ζωή και θα δημιουργήσουν εύφορο έδαφος για την καλλιέργεια της επαναστατικής πολιτικής, για την ανασυγκρότηση - ανασύνθεση του εργατικού κινήματος προς επαναστατική κατεύθυνση.

Ην. Βασίλειο: Game Over για τον Τζόνσον και τους Συντηρητικούς

Στις 21/6, 23/6 και 25/6 το συνδικάτο Εργαζομένων Σιδηροδρόμων, Ναυτιλίας και Μεταφορών (RMT) πραγματοποίησε 24ωρες πανεθνικές απεργίες στους σιδηροδρόμους. Αποτελεί μια ιστορική απεργία, καθώς η προηγούμενη πανεθνική απεργία του κλάδου είχε πραγματοποιηθεί στη χώρα το 1989, δηλαδή 33 χρόνια πριν! Το συνδικάτο υποστηρίζει ότι η Network Rail (ο ιδιοκτήτης και διαχειριστής υποδομής των περισσότερων σιδηροδρομικών δικτύων στο Ηνωμένο Βασίλειο) σκοπεύει να καταργήσει τουλάχιστον 2.500 θέσεις εργασίας στο πλαίσιο ενός σχεδίου εξοικονόμησης 2 δις λιρών.

Την ίδια ώρα, σε κινητοποιήσεις προσανατολίζονται πολλοί άλλοι κλάδοι, όπως υγειονομικοί, εκπαιδευτικοί, με αιχμή τα αιτήματα για μισθολογικές αυξήσεις ενάντια στην έκρηξη της ακρίβειας. Στις 23/6, το προσωπικό της «British Airways» στο αεροδρόμιο Χίθροου του Λονδίνου ψήφισε σε ποσοστό 95% υπέρ της πραγματοποίησης

απεργίας το επόμενο διάστημα, όπως ανακοίνωσε το συνδικάτο GMB. Στις 27/6 και 28/6, οι ποινικοί Δικηγόροι της Αγγλίας κατέβηκαν σε απεργία μόλις για 2η φορά στην ιστορία του κλάδου. Το συνδικάτο CRW, που εκπροσωπεί περίπου 115.000 εργαζομένους στα ταχυδρομεία της χώρας (Royal Mail) θα αποφασίσει στις 19 Ιουλίου αν θα προχωρήσει σε απεργία. Εργαζόμενοι επίσης σε τηλεπικοινωνίες, μετρό, μέχρι και στο τραμ του Λονδίνου έχουν ήδη πραγματοποιήσει απεργίες ή ετοιμάζονται για το επόμενο διάστημα.

Όλα αυτά έχουν ως αποτέλεσμα το να βγουν στο δρόμο δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές τον τελευταίο μήνα με αίτημα «Αζίζουμε περισσότερο - Ως εδώ». Παράλληλα, έχουν δημιουργηθεί τεράστια προβλήματα στα αεροδρόμια (μόνο τον Ιούλιο ακυρώθηκαν 650 πτήσεις της British Airways) και γενικά στις μετακινήσεις και μεταφορές, ενώ προτάθηκε μέχρι και η βοήθεια του στρατού για τις «ανάγκες» των αεροπορικών εταιρειών.

Το κυριότερο είναι πως συνέβαλαν στην παραιτήση του πολεμοκάπηλου και μέθυσου πρωθυπουργού Τζόνσον και ενδεχόμενα στην πτώση της κυβέρνησης των Συντηρητικών. Ο Τζόνσον έπεσε υπό το βάρος των σκανδάλων με τα κωρονοπάρτι και του νέου «σκανδάλου Κρις Πίντσερ». Ο τελευταίος είναι βουλευτής των Συντηρητικών που ορίστηκε υπουργός από τον Μπόρις Τζόνσον, ενώ ήταν υπό έρευνα για σεξουαλική παρενόχληση και αποδείχθηκε πως ο Τζόνσον το γνώριζε, όταν τον όρισε υπουργό. Ακολούθησε μπαράζ παραιτήσεων δεκάδων υπουργών και ο Τζόνσον στις 7/7

ανακοίνωσε την παραίτησή του. Παράλληλα, ενισχύεται η φθορά των Συντηρητικών, όπως αποτυπώθηκε στις δημοτικές εκλογές. Πέρα από την ακρίβεια, η βρετανική αστική τάξη έχει να αντιμετωπίσει και τις αποσχιστικές τάσεις των εθνοτήτων του Ηνωμένου Βασιλείου (Σκωτσέζοι, Ιρλανδοί κ.ά.).

Σημαντικοί αγώνες στο Βέλγιο

Στο Βέλγιο τα τρία μεγαλύτερα συνδικάτα - η Γενική Συνομοσπονδία (FGTB), η Χριστιανική Συνομοσπονδία Εργαζομένων Βελγίου (CSC) και η Συνομοσπονδία των Φιλελεύθερων (CGSLB) - έκαναν έκκληση για μια εθνική ημέρα δράσης για την υπεράσπιση των μισθών και της αγοραστικής δύναμης. Με βάση αυτό, στις 20/6 πραγματοποιήθηκε πανεθνική απεργία, με κεντρικό σύνθημα «η ζωή είναι πολύ ακριβή, θέλουμε υψηλότερους μισθούς» και με συμμετοχή δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων (πάνω από 80.000) στις συγκεκριμένες και πορείες. Οι διαδηλωτές διαμαρτυρήθηκαν για το υψηλό κόστος ζωής και τις ανεπαρκείς αυξήσεις μισθών², για την προωθημένη από τους εργοδότες της κατάργησης του συστήματος τιμαριθμικής αναπροσαρμογής των μισθών, που ήδη ισχύει στο Βέλγιο (αύξησή τους κάθε φορά τόσο όσο αυξάνεται ο πληθωρισμός). Οι απεργίες είχαν σαν αποτέλεσμα την ακύρωση όλων των αναχωρήσεων από το αεροδρόμιο των Βρυξελλών και την αναστολή δρομολογίων λεωφορείων σε όλη τη χώρα

■ Σωτήρης Κ.

Ρυθμοί πληθωρισμού	Συνολικά	Ενέργεια	Τρόφιμα
Χώρες ΟΟΣΑ	9,6%	9,6%	12,6%
Ευρωζώνη	8,1%	8,1%	8,7%
Ην. Βασίλειο	7,9%	52,6%	8,7%
Βέλγιο	9%	56,8%	6,6%

Πίνακας: Στοιχεία ΟΟΣΑ για πληθωρισμό (Ιούνιος '22)

¹ Γι' αυτό είχε κατατεθεί πρόταση μομφής στις 7/6 προς το πρόσωπό του, εντός της κοινοβουλευτικής ομάδας του Συντηρητικού Κόμματος της Βουλής των Κοινοτήτων (Κάτω Βουλή). Ο Τζόνσον «επιβίωσε» της πρότασης μομφής, αλλά 40% (δηλ. 148) των βουλευτών του, καταψήφισε.
² Την ώρα που ο πληθωρισμός στο Βέλγιο έφτασε στο 8,97% τον Μάιο, το υψηλότερο από το 1982.

Καλίνινγκραντ: Επικίνδυνη κλιμάκωση της σύγκρουσης ΗΠΑ - NATO - Ρωσίας

Ο Τρίτος Παγκόσμιος Πόλεμος πλανάται πάνω από την Ευρώπη

Τα φιλοπόλεμα γεράκια της Δύσης και κυρίως οι ΗΠΑ, βλέποντας την κατάσταση στην Ουκρανία να επιδεινώνεται σε βάρος τους, την κρίση να επελαύνει, την κυριαρχία τους να ξηλώνεται σταδιακά, προχωρούν σε όλο και πιο τυχοδιωκτικές - απειλητικές ενέργειες απέναντι στη Ρωσία - Κίνα. Μετά την έναρξη των διαδικασιών ένταξης Φινλανδίας - Σουηδίας στο NATO, ήρθε η σειρά της Λιθουανίας να διαβεί τον Ρουβίκωνα. Από τις 17 Ιουνίου ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, απαγόρευσε την διόδο σε τρένα που μεταφέρουν εμπορεύματα (άνθρακα, μέταλλα, τσιμέντο, ξύλο και άλλα οικοδομικά υλικά, συνολικά το 50% των μεταφορών) προς τον ρώσικο θύλακα του Καλίνινγκραντ (βρίσκεται ανάμεσα στην Λιθουανία και στην Πολωνία). ΗΠΑ και ΕΕ έσπευσαν να επικροτήσουν την κίνηση αυτή, με πρόσχημα την εφαρμογή των οικονομικών κυρώσεων απέναντι στην Ρωσία. Στην πραγματικότητα όμως, αποτελεί μία κατάφωρη παραβίαση του Διεθνούς Δικαίου μιας και πρόκειται για μεταφορά εμπορευμάτων προς την επικράτεια της Ρωσίας, και όχι προς κάποια χώρα της ΕΕ.

Το Καλίνινγκραντ, αποτελεί έναν ρώσικο θύλακα, που βρίσκεται μεταξύ της Πολωνίας και της Λιθουανίας στην Βαλτική Θάλασσα και είναι γεωγραφικά αποκομμένο από την υπόλοιπη χώρα. Προσαρτήθηκε στην Σοβιετική Ένωση μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο και παρέμεινε στην ρωσική επικράτεια ακόμα και μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ. Έχει μία ιδιαίτερη γεωστρατηγική σημασία αφού: α) Αποτελεί την μόνη διέξοδο της Ρωσίας σε θερμή θάλασσα. β) Το λιμάνι ελέγχει την είσοδο στην Βαλτική, γ) στην περιοχή βρίσκεται ο διάδρομος «Suwalki», η μόνη χερσαία σύνδεση των χωρών της Λιθουανίας, Εσθονίας, Λετονίας με την υπόλοιπη ΕΕ. δ) Βρίσκεται μόλις 300 χιλιόμετρα από την Γερμανία και το Βερολίνο.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο το γεγονός ότι αποτελεί μία από τις πιο στρατιωτικοποιημένες περιοχές της Ρωσίας, με την πυκνότητα των στρατιωτικών εγκαταστάσεων να είναι η υψηλότερη στην Ευρώπη. Εκεί εδρεύει το αρχηγείο του ρωσικού στόλου της Βαλτικής, σταθμεύουν σημαντικές ρωσικές στρατιωτικές δυνάμεις με κινητά συστήματα βαλιστικών πυραύλων τύπου Ισκαντέρ, καθώς και πυρηνικά όπλα. Ιδιαίτερα, μετά την αλλαγή του καθεστώτος «ουδετερότητας» σε Φινλανδία - Σουηδία και την διαταραχή των συσχετισμών δυνάμεων στην Βαλτική Θάλασσα, η περιοχή αποκτά ακόμα πιο κρίσιμη σημασία για την Ρωσία.

Το Κρεμλίνο με την σειρά του απάντησε με σκληρή ρητορική (επιβολή κυρώσεων), ενώ άφησε υπόνοιες ακόμα και για στρατιωτική εισβολή αν δεν βρεθεί σύντομα λύση: «Η Μόσχα θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει στρατιωτική δύναμη για να ανοίξει έναν χερσαίο διάδρομο μέσα από το έδαφος της Λιθουανίας». Αντίστοιχα το NATO και η ΕΕ επικαλούνται το άρθρο 5 της Συμμαχίας, για την συλλογική απάντηση σε περίπτωση επίθεσης και παράλληλα συγκεντρώνουν στρατεύματα στην περιοχή. Ένα οποιοδήποτε «ατύχημα» θα μπορούσε να οδηγήσει σε μία άμεση σύγκρουση του NATO με την Ρωσία, δηλαδή και στην επίσημη έναρξη του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου. Όπως δήλωσε

χαρακτηριστικά ο αντιπρόεδρος του Ρώσικου Συμβούλιου Εθνικής Ασφάλειας: «Δε θα μπορούμε πλέον να μιλάμε για ένα μη πυρηνικό καθεστώς στη Βαλτική».

Η απειλή ενός γενικευμένου πολέμου έρχεται όλο και πιο κοντά

Οι εξελίξεις στο Καλίνινγκραντ αποτελούν μία σημαντική αναβάθμιση στην επιθετικότητα των δυτικών ιμπεριαλιστών, και συγκεκριμένα των ΗΠΑ. Με τις κινήσεις τους επιδιώκουν μία άμεση σύγκρουση με τον ρώσικο ιμπεριαλισμό (είχαν προηγηθεί βομβαρδισμοί της Ουκρανίας σε ρωσικές πόλεις, μεταφέρουν 300.000 στρατεύματα άμεσης επέμβασης στην Ευρώπη). Η άνοδος του μιλιταρισμού, η απειλή δημιουργίας νέων μετώπων, οι όλο και πιο φιλοπόλεμες ενέργειες του NATO, αποτελούν μέρος της προσπάθειας των δυτικών ιμπεριαλιστών να διατηρήσουν την κυριαρχία τους σε παγκόσμιο επίπεδο απέναντι στην αμφισβήτησή τους από τις BRICS. Μάλιστα θα γίνονται πιο επικίνδυνοι όσο δεν επιτυγχάνουν ένα ουσιαστικό χτύπημα απέναντι σε Κίνα - Ρωσία.

Παρά τα πλήγματα των κυρώσεων, την τρομακτική ενίσχυση (στρατιωτικά, οικονομικά, ιδεολογικά κ.ά.) της κυβέρνησης - μαριονέτα του Ζελένσκι, η Ρωσία και η Κίνα φαίνεται να κάνουν λειτουργικά βήματα για να ανταπεξέλθουν και να βγουν ενισχυμένοι. Οι αναδυόμενες δυνάμεις των BRICS βαθαίνουν την συνεργασία τους σε οικονομικό όσο και σε στρατιωτικό επίπεδο. Δημιουργούν έναν νέο πόλο, διαταρασσοντας σημαντικά τον παγκόσμιο συσχετισμό δυνάμεων: Διαμορφώνουν νέες συμφωνίες στον Ειρηνικό, Λατινική Αμερική, Μέση Ανατολή, αναπτύσσουν αυτόνομο από το δολάριο χρηματοπιστωτικό σύστημα, προχωρούν σε κοινές στρατιωτικές ασκήσεις. Αντίθετα οι δυτικοί αντιμετωπίζουν σημαντικά προβλήματα στο εσωτερικό τους (ξήλωμα των συμμαχικών τους καθεστώτων και δυνάμεων, νέα ύφεση, πολιτική κρίση στις ΗΠΑ κ.ά.). Η επιλογή συνέχισης του πολέμου με κάθε κόστος γίνεται εξαιρετικά δύσκολη και οδηγεί σε αλληλοεξόνωση πολιτικές και διαιρέσεις. Ήδη φαίνονται κάποιες πρώτες διαφοροποιήσεις, κυρίως στην ΕΕ, από την άκρως φιλοπόλεμη στάση των ΗΠΑ (παρότρυνση Γαλλίας - Γερμανίας για συμφωνία Ουκρανίας - Ρωσίας, προσπάθεια αποκλιμάκωσης στο Καλίνινγκραντ).

Ωστόσο είναι μία μάχη από την οποία κανείς δεν μπορεί να υποχωρήσει. Όπως ανέφερε ο Τρότσκι, παρμονές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου: «Όλες οι κυβερνήσεις φοβούνται τον πόλεμο αλλά καμία από αυτές τις κυβερνήσεις δεν είναι ελεύθερη να εκλέξει. Χωρίς την προλεταριακή επανάσταση, ένας νέος παγκόσμιος πόλεμος είναι αναπόφευκτος». Η διαφανόμενη ήττα των δυτικών στην Ουκρανία θέτει επί τάπητος το αγωνιώδες ερώτημα πώς θα αντιδράσουν. Η απάντηση κρύβει τρομακτικούς κινδύνους για την εξάλειψη και γενίκευση των πολεμικών συγκρούσεων, νέα δεινά για τους εργαζόμενους, την νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα.

Δεν πρέπει σε καμία περίπτωση να αφήσουμε τους ιμπεριαλιστές του NATO να μετατρέψουν όλο τον κόσμο σε συντρίμια με μόνο σκοπό να διατηρήσουν τα κέρδη τους και τις ζώνες επιρροής τους. Βασικό μας καθήκον αποτελεί ο ανυποχώρητος αγώνας απέναντι στην δική μας αστική τάξη και τα επιτελεία της, που στέκονται οι πιο πειθήνιοι και πιστοί σύμμαχοι των ΗΠΑ. Η πάλη απέναντι στην κυβέρνηση Μητσοτάκη και το υπόλοιπο νεοφιλελεύθερο τσίρκο, η αποδυνάμωση του NATOϊκού στρατοπέδου, είναι ένα σημαντικό βήμα για την αποτροπή του πολέμου και της πυρηνικής καταστροφής. Με πραγματικό διεθνισμό, να συγκρουστούμε μέχρι τέλους με το καπιταλιστικό σύστημα που στον επιθανάτιο ρόγχο του απειλεί τη ανθρωπότητα με αφανισμό.

■ Αλέξης Μπρέντας

στον κόσμο...

Λιβύη

Σε ογκώδεις και οργισμένες διαδηλώσεις βρίσκεται ο λαός σε όλη την επικράτεια, απορρίπτοντας το σύνολο του πολιτικού και στρατιωτικού προσωπικού που δεν αποτελούν τίποτ' άλλο παρά μαριονέτες των ιμπεριαλιστών και των μεγάλων δυνάμεων που έχουν συρρεύσει στην περιοχή.

Μετά τη δίκαιη εξέγερση και ανατροπή του Καντάφι το 2011 στην περίοδο της Αραβικής Άνοιξης και τη στρατιωτική επέμβαση του NATO, η χώρα έχει μετατραπεί σε μαύρη τρύπα όπου ξένες στρατιωτικές ομάδες, μισθοφόροι και τοπικοί οπλαρχηγοί καταδυναστεύουν εργαζόμενους, νεολαία και φτωχά λαϊκά στρώματα. Εδώ και χρόνια η χώρα είναι διαιρεμένη στο δυτικό και ανατολικό κόμματι της με δύο κυβερνήσεις με έδρες την Τρίπολη και το Τομπρούκ να διεκδικούν την εξουσία υποστηριζόμενες από διαφορετικές ξένες δυνάμεις. Τον Δεκέμβριο είχαν προγραμματιστεί βουλευτικές και προεδρικές εκλογές αλλά αυτές αναβλήθηκαν επ' αόριστον. Ο πόλεμος ανάμεσα στις δύο πλευρές κλιμακώνεται, με τον τομέα της ηλεκτρικής ενέργειας να έχει υπονομευθεί καθώς σταμάτησαν οι επενδύσεις και οι εργασίες συντήρησης, ενώ καταστράφηκαν και πολλές υποδομές. Ομάδες που πρόσκεινται στην κυβέρνηση της ανατολικής Λιβύης απέκλεισαν πετρελαϊκές εγκαταστάσεις, με αποτέλεσμα να μειωθεί η παροχή καυσίμου στα εργοστάσια παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας και να υπάρχουν πολύωρες διακοπές ρεύματος της τάξης των 12-18 ωρών.

Το γεγονός αυτό αποτέλεσε και τη σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι με κινητοποιήσεις να ξεσπούν στο σύνολο της επικράτειας, απαιτώντας την πτώση και των δύο κυβερνήσεων, τη διεξαγωγή εκλογών και φυσικά, ρεύμα. Την 1/7, διαδηλωτές περικύκλωσαν, εισέβαλαν και πυρπόλησαν κομμάτι του κοινοβουλίου του Τομπρούκ ενώ, συγκρούσεις, διαδηλώσεις και οδοφράγματα στήθηκαν και σε άλλες μεγάλες πόλεις και στην Τρίπολη, και την επόμενη μέρα όπως και στις 4/7.

11 χρόνια μετά την αραβική εξέγερση και την ακόλουθη εμπλοκή των ιμπεριαλιστών, η περίπτωση της Λιβύης καταδεικνύει και πάλι τον νούμερο ένα εχθρό για το εργατικό κίνημα, τους δυτικούς ιμπεριαλιστές και αποδεικνύει ότι παρά τους πολέμους και τις επιμβάσεις, οι εργαζόμενοι δεν το βάζουν κάτω και επιμένουν να αγωνίζονται όσο δεν ικανοποιούνται τα δικαιώματά τους.

Χιλή

Σε απεργία προχώρησε στις 22/6 η ομοσπονδία εργατών χαλκού (FTC) που οργανώνει τα συνδικάτα εργαζομένων στον κρατικό κολοσσό Codelco. Απορμή, η απόφαση της εταιρίας για κλείσιμο του χυτηρίου στη Βεντάνας μετά από την δηλητηρίαση 115 παιδιών από διοξείδιο του θείου που απελευθερώθηκε από τη βιομηχανία της περιοχής. Αυτό δεν ήταν το μοναδικό περιστατικό, καθώς η περιοχή χαρακτηρίζεται ως το Τσέρνομπιλ της Χιλής και άλλοι 600 κάτοικοι κατέληξαν στο νοσοκομείο με βαριά συμπτώματα το 2018.

Οι εργάτες, βιώνοντας και οι ίδιοι την κόλαση της μόλυνσης δεν ζητάνε απλά την συνέχιση της λειτουργίας του εργοστασίου αλλά απαιτούν από την κυβέρνηση και την εταιρία επενδύσεις ύψους 54 εκατομμυρίων δολαρίων που θα φέρουν το εργοστάσιο στα υψηλότερα περιβαλλοντικά πρότυπα. Η ομοσπονδία υποστηρίζει πως οι περιβαλλοντικοί κίνδυνοι είναι πρόσχημα για το κλείσιμο και άλλων μονάδων και μιλούν για οργανωμένο σχέδιο ιδιωτικοποίησης της επιχείρησης. Η απόφαση για απεργία ήταν σχεδόν καθολική με 26 από τα 27 σωματεία σε όλη την χώρα που εκπροσωπούν 50.000 εργάτες, να τη στηρίζουν. Η εταιρία ισχυρίζεται πως η απεργία δεν είχε αντίκτυπο καθώς συνεχίστηκαν οι εργασίες στα υπόλοιπα ορυχεία, κάτι που διαψεύδει η ομοσπονδία, η οποία καταγγέλλει τη σύλληψη των ηγετών της διαδήλωσης στο ορυχείο El Teniente.

Οι ΗΠΑ προετοιμάζουν την Ταϊβάν για στρατιωτική πρόκληση της Κίνας

■ Άγγελος Φουρντοζής

Οι αλλαγές που συντελούνται στην παγκόσμια οικονομία ειδικά τις τελευταίες τρεις δεκαετίες, είναι γιγάντιες και αλλάζουν ριζικά τον παγκόσμιο καταμερισμό της εργασίας και την ιμπεριαλιστική πυραμίδα που καθιερώθηκε μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο με την αδιαμφισβήτητη ηγεμονία των ΗΠΑ. Η ανάπτυξη των λεγόμενων αναδυόμενων οικονομιών που εκφράζονται από την συμμαχία των BRICS με αιχμή του δόρατος την Κίνα, έχει αλλάξει ριζικά και οριστικά την οικονομική διάρθρωση της παγκόσμιας οικονομίας. Η σφραγίδα αυτής της κατακλυσμάιας αλλαγής θα είναι η ανακίρυνση της κινεζικής οικονομίας ως πρώτης στον πλανήτη το 2027/2028 ξεπερνώντας αυτή των ΗΠΑ. Ο εμπορικός και νομισματικός πόλεμος που εκτραχύνθηκε, ειδικά με τη θητεία Τραμπ, απέδειξε το ανέφικτο της αντιστροφής της υποχώρησης των ΗΠΑ με οικονομικά/πολιτικά μέσα (βλ. δασμοί - κυρώσεις - πραξικοπήματα κ.λπ.). Οι αμερικανοί ιμπεριαλιστές, αρνούμενοι τον υποβιβασμό τους, καταφεύγουν σε συνέχιση της πολιτικής με τα όπλα ως ύστατο καταφύγιο. Ανακηρύσσουν ως νέο «άξονα του κακού» την Ρωσία και την Κίνα, προσπαθώντας να μετατρέψουν το ΝΑΤΟ σε μία παγκόσμια στρατιωτική συμμαχία που θα πολεμήσει τον κίνδυνο εξ' Ανατολάς, ξεκινώντας το σχέδιο του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου από την Ουκρανία, προσπαθώντας να απομονώσουν τον ρωσικό ιμπεριαλισμό.

Κύριος στόχος η Κίνα

Τώρα ετοιμάζουν την εμπλοκή με την Κίνα χρησιμοποιώντας ως πεδίο αντιπαράθεσης την Ταϊβάν. Η γραφειοκρατία του ΚΚ Κίνας καπιταλιστικοποίησε την κινεζική οικονομία, διατηρώντας το προνόμιο του κεντρικού κρατικού σχεδιασμού, και υποτάσσοντας με την καταστολή (βλ. Τιεν Αν Μεν 1989) το κινεζικό προλεταριάτο. Η οικονομική γιγάντωση της χώρας με 1,4 δισ. πληθυσμό ήταν εντυπωσιακή, φτάνοντας να είναι σήμερα ο μεγαλύτερος δανειστής παγκοσμίως (μεγαλύτερος συνδυαστικά από την Παγκόσμια Τράπεζα και το ΔΝΤ), ο μεγαλύτερος βιομηχανικός παραγωγός, με τεράστια αποθεματικά που μόνο στο εξωτερικό φτάνουν τα 3 τρις. Αποτελεί τον οικονομικό μοχλό των BRICS, της επενδυτικής τράπεζας που έχουν αναπτύξει, της λειτουργίας εμπορικών συναλλαγών χωρίς δολάριο, ενώ αποτελεί ισχυρό εταίρο του στρατιωτικού/πυρηνικού γίγαντα του ρωσικού ιμπεριαλισμού, με τον οποίο έχει ετήσιες εμπορικές σχέσεις 200 δισ. ευρώ. Από το 2013 έχει πάρει την πρωτοβουλία για επανασχεδιασμό της παγκόσμιας οικονομίας, εμπορίου και ανάλογων δρόμων με το λεγόμενο «νέο δρόμο του μεταξιδιού» και την πρωτοβουλία «μία ζώνη ένας δρόμος» που περιλαμβάνει 2.600 έργα υποδομών (δρόμοι, λιμάνια, σιδηρόδρομοι, αεροδρόμια) αξίας

4 τρις. και με τη συμμετοχή 140 κρατών, μεταξύ αυτών και 18 μέλη της ΕΕ. Ο κινεζικός ιμπεριαλισμός, αντιλαμβανόμενος τον αρνητικό στρατιωτικό συσχετισμό με τις ΗΠΑ, επένδυσε και στη στρατιωτική του ανάπτυξη. Κατασκευή αεροπλάνων, αεροπλανοφόρων (καθέλκυσε πρόσφατα το 3ο ενώ οι ΗΠΑ διαθέτουν 8), πυρηνικών, ενώ ξεκίνησε και τη στρατιωτική του παρουσία στο εξωτερικό. Απέκτησε την πρώτη του στρατιωτική βάση στο Τζιμπούτι στο Κέντρο της Αφρικής, ενώ έκλεισε την άνοιξη συμφωνία με τα νησιά Σολομώντα στον Ειρηνικό για αμυντική συνεργασία, που θα του δώσει δυνατότητα για ναυτική βάση εκεί, ως αντίβαρο στη συμφωνία ΑUKUS (ΗΠΑ - Βρετανία - Αυστραλία), που είναι ο εχθρικός σχηματισμός στην περιοχή του Ειρηνικού. Παρόμοια επιδίωξη έχει και σε συνομιλίες με την κυβέρνηση της Παπούα Νέα Γουινέα. Στους αμερικανικούς σχεδιασμούς για αυτοανακίρυνση ανεξαρτησίας της κινεζικής Ταϊβάν, απάντησε με casus belli.

Η λυσασμένη αντίδραση των ΗΠΑ

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός αντιδρά με προώθηση του πολέμου. Η αποτυχία των οικονομικών κυρώσεων ενάντια σε Κίνα - Ρωσία τον οδηγεί στην επιλογή των όπλων. Πρωτοστατεί σε μία κούρσα εξοπλισμών (800 δισ. ετησίως έναντι 66 της Ρωσίας), ενώ έχει ξεκινήσει μία παγκόσμια εκστρατεία συσπείρωσης στο δυτικό στρατόπεδο, πρώτα με την παγκοσμιοποίηση του ΝΑΤΟ με την είσοδο νέων χωρών και παρατηρητών, όπως η Ιαπωνία και τώρα, προχωράει στην προσπάθεια αντι-κινεζικής συσπείρωσης στην Ανατολή. Κάλεσε την ομάδα QUAD (ΗΠΑ, Ιαπωνία, Ινδία, Αυστραλία) για έλεγχο της κινεζικής επέκτασης στον Ειρηνικό, με κονδύλια 50 δισ. για «επενδύσεις» στην περιοχή, ενώ προωθεί τον γρήγορο επανεξοπλισμό της Ιαπωνίας. Κάνει συχνές ασκήσεις με την Νότια Κορέα, όπου διατηρεί πυραύλους με το πρόσημα της Βορειοκορεατικής απειλής. Αμερικανοί αξιωματικοί περιοδεύουν σε Ταϊλάνδη, Φιλιππίνες, Λάος, Βιετνάμ και αλλού. Ταυτόχρονα καλούν στην επόμενη σύνοδο των G7 την Ινδία, Νότια Αφρική και Αργεντινή προσπαθώντας να σπάσουν το μέτωπο των BRICS. Οι προσπάθειες

τους όμως δύσκολα θα ευοδωθούν. Η Ινδία συμμετέχει κανονικά στις BRICS και δεν υποστηρίζει τις κυρώσεις στη Ρωσία. Η Ταϊλάνδη δύσκολα θα φύγει από την κινεζική επιρροή, ακόμα και η Τουρκία παραμένει σε δύο βάρκες διατηρώντας πλήρεις σχέσεις με τη Ρωσία. Αντιθέτως, η πιθανή είσοδος στις BRICS και του Ιράν θα είναι σημαντικό χτύπημα. Εξάλλου η αμερικανική πειθώ έχει τραθεί ανεπανόρθωτα από συνεχείς αποτυχίες όπως στη Συρία, το Αφγανιστάν, το Ιράκ, τη Βενεζουέλα, Κολομβία, Βολιβία, Χιλή κ.ά.

Απ' ότι φαίνεται οι μόνοι πιστοί ακόλουθοι είναι οι Αγγλοσάξονες και οι ιμπεριαλιστές της ΕΕ με τους υπόλοιπους οσφυοκάμπτες υποστηρικτές σαν τον ελληνικό καπιταλισμό. Οι Ευρωπαίοι, που είναι οι μεγάλοι χαμένοι από τον πόλεμο με τη Ρωσία και που, αν ακολουθήσουν πιστά τη συνέχιση της σύγκρουσης και την επέκτασή της με την Κίνα, απειλούνται με κυριολεκτική εξαφάνιση! Ωστόσο και οι Αμερικανοί και οι Ευρωπαίοι φαίνεται να έχουν πάρει ένα δρόμο χωρίς επιστροφή, με επόμενο σταθμό την Ταϊβάν.

Η αλλαγή της πολιτικής της «μίας Κίνας»

Από το 1947, οι ηττημένοι εθνικιστές-αστοί από τους Κινέζους κομμουνιστές, καταφεύγουν στη νήσο Ταϊβάν απέναντι από την Ηπειρωτική Κίνα. Το 1949, με την οριστική νίκη της Κινεζικής επανάστασης, ανακηρύσσουν την Ταϊβάν ως ανεξάρτητο κράτος. Οι αμερικανοί και οι δυτικοί ιμπεριαλιστές, προκειμένου να κρατήσουν σχέσεις με την Κίνα και να την αποτραβήξουν από μία στενή συμμαχία με τη Σοβιετική Ένωση, δεν αναγνωρίζουν την Ταϊβάν ως ανεξάρτητη χώρα αλλά ως μία αυτόνομη περιοχή της κινεζικής επικράτειας, η λεγόμενη πολιτική της «μίας Κίνας». Οι Κινέζοι κομμουνιστές, επίσης δεν επιτίθενται στο νησί και το αφήνουν σε καθεστώς αυτονομίας (τοπική κυβέρνηση, εμπορικές σχέσεις κ.λπ.). Κανένας δεν έχει επίσημες διπλωματικές σχέσεις με την Ταϊβάν. Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές έχουν όμως παραδιπλωματικές και εμπορικές σχέσεις, ενώ εξοπλίζουν την Ταϊβάν και την βοηθούν οικονομικά. Αυτό αλλάζει μετά το 1990 και την κατάρρευση του Ανατολικού

Μπλόκ (όπου αρχίζουν την προσπάθεια πολιτικής/οικονομικής επανακατάκτησης αυτών των χωρών). Από τότε, ανεπίσημα αλλά φανερά, αρχίζουν να υιοθετούν την ιδέα μιας ανεξάρτητης Ταϊβάν και από το 2021 να την προωθούν ενεργά. Εκτός από τις ΗΠΑ, σε αυτό πρωτοστατεί και η ΕΕ, στέλνοντας εκεί επίσημη αντιπροσωπεία του ευρωπαϊκού κοινοβουλίου με ιδιαίτερη συμμετοχή της Γαλλίας, ενώ τρεις χώρες σε ρόλο «λαγού», Λιθουανία, Σλοβακία και Σλοβενία αποκαθιστούν μορφές επίσημων σχέσεων με την κυβέρνηση της Ταϊβάν. Η αντίδραση της Κίνας ήταν άμεση, ειδικά προς τη Λιθουανία, επιβάλλοντας της εμπορικό εμπάργκο. Τώρα οι Αμερικανοί προκαλούν πετώντας με πολεμικά αεροπλάνα στα θαλάσσια στενά ανάμεσα σε Κίνα και κινεζική Ταϊβάν, ισχυριζόμενοι πως τα στενά δεν είναι κινεζική επικράτεια, αλλά διεθνή ύδατα!

Ενώ οι Κινέζοι, αντιλαμβανόμενοι την απειλή στοχεύουν στην πλήρη ενοποίηση της Ταϊβάν με την ηπειρωτική Κίνα, ο Μπάιντεν δήλωσε πως αν η Κίνα προσηρτήσει την Ταϊβάν, οι ΗΠΑ θα απαντήσουν με πόλεμο! Ταυτόχρονα βρετανός στρατηγός ζητά τον άμεσο εξοπλισμό της Ταϊβάν και όχι καθυστερημένα όπως της Ουκρανίας, και την προετοιμασία των κατοίκων της για να πολεμήσουν όπως οι Ουκρανοί ενάντια στον Κινέζο εχθρό! Η κυβέρνηση της Ταϊβάν (η αντιπολίτευση είναι ήπια φιλοκινεζική) σαν άλλος αχυράνθρωπος τύπου Ζελένσκι, ζητά σύγχρονο και βαρύ οπλισμό. Η σκακίερα λοιπόν στήνεται, τα πιόνια κινούνται, όμως το πεδίο δεν είναι στα σύνορα της Ευρώπης και του ΝΑΤΟ όπως η Ουκρανία άλλα 11.000 χιλιόμετρα μακριά από τις ακτές του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και οι υποτελείς αντιπρόσωποι που θα κληθούν να πεθάνουν εκεί είναι πολύ «λίγοι» μπροστά στον κινεζικό ιμπεριαλισμό.

Η πορεία προς ένα πολυπολικό κόσμο, που σημαίνει αλλαγή της ιμπεριαλιστικής πυραμίδας, δεν μπορεί να είναι ποτέ αναίμακτη (βλ. Α' και Β' Π.Π.). Το ακριβές αντίθετο. Λόγω της απύθμενης πλεονεξίας και αδιανόητης αλαζονείας των ιμπεριαλιστικών ηγεσιών και της καταστροφικής ισχύος των πυρηνικών όπλων που διαθέτουν, ο ενδοϊμπεριαλιστικός πόλεμος που ξεκινά, απειλεί με καταστροφή το ανθρώπινο είδος και όλο τον πλανήτη. Μόνο οι αντιπολεμικές δράσεις της παγκόσμιας εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, ειδικά στις ιμπεριαλιστικές χώρες, μπορούν να φρενώσουν αυτή την πορεία προς τον όλεθρο. Σταματώντας τη συμμετοχή των κυβερνήσεων των χωρών τους στις στρατιωτικές συμμαχίες και εχθροπραξίες που ξεκίνησαν. Αρνούνται να υποταχτούν στα παραμύθια περί «δικαιων πολέμου» για την δημοκρατία και, παλεύοντας για την επιβολή της εργατικής εξουσίας/δημοκρατίας ως την μόνη διέξοδο για την ειρηνική πρόοδο όλης της ανθρωπότητας.

Εκουαδόρ (Ισημερινός) Ιθαγενείς, εργαζόμενοι και νεολαία σε εξέγερση

Η φτωχολογία του Εκουαδόρ βρίσκεται μαζικά και πάλι στους δρόμους. Αυτή τη φορά όχι απέναντι στον «Τσίπρα του Εκουαδόρ» Μορένο, αλλά στον νεοφιλελεύθερο, πρώην τραπεζίτη Γκιγιέρμο Λάσο, που βρίσκεται στην θέση του προέδρου τον τελευταίο χρόνο. Τα δίδαγμα από τις μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις του Οκτώβρη του 2019 που πάγωσαν τα μνημόνια της τότε κυβέρνησης Μορένο με το ΔΝΤ, δεν ξεχάστηκαν και έφεραν ακόμη μεγαλύτερες συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, σφάγοντας τους 600 τραυματίες, 6 νεκρούς, δεκάδες βασιανισμούς και εκατοντάδες συλλήψεις.

Πως ξεκίνησε;

Η παγκόσμια κρίση τα τελευταία 2 χρόνια έχει χτυπήσει βαριά πάνω στους εργαζόμενους και φτωχούς του Ισημερινού. Με την εξέλιξη του πολέμου στην Ουκρανία, οι τιμές των καυσίμων απογειώθηκαν (είχε ήδη προλάβει ο Μορένο από πριν να περάσει τις πρώτες αυξήσεις στην βενζίνη, έπειτα από διαταγές του ΔΝΤ), μαζί με τα αγροτικά είδη (λιπάσματα κ.ά.), κάτι που έκανε αβίωτη την ζωή στις αγροτικές περιοχές του Εκουαδόρ, όπου βρίσκονται οι ιθαγενείς. Οι παραγωγοί μπανάνας, από τους πρώτους που συμμετείχαν στις κινητοποιήσεις, ανακοίνωσαν ότι έχουν την μεγαλύτερη κρίση στην ιστορία τους. Κινητοποιήσεις υπήρχαν και από τους φοιτητές στα τέλη Μάρ, με αφορμή την περικοπή 113 εκατ. δολαρίων από τον κρατικό προϋπολογισμό για τα πανεπιστήμια. Αυτός ο συνδυασμός δομικής κρίσης και άθλια νεοφιλελεύθερης διαχείρισης, γέννησε ένα εκρηκτικό μείγμα μαχητικών αγώνων σε όλη την επικράτεια του Εκουαδόρ για πολλές μέρες.

Απεργία διαρκείας

Ο βασικός υποκινήτης ήταν η Συνομοσπονδία Εθνοτήτων των Ιθαγενών του Εκουαδόρ (CONAIE), που στηρίζεται από το κόμμα των ιθαγενών Πατασκουτίκ. Μετά από εκκλήσεις προς στην κυβέρνηση για επιλυθούν τα προβλήματα, η CONAIE κήρυξε εθνική απεργία διαρκείας («paro nacional») από τις 13 Ιουνίου μέχρι να ικανοποιηθούν δέκα βασικά αιτήματα, που περιλάμβαναν μεταξύ άλλων: μείωση της τιμής των καυσίμων, επιδότηση των αγροτών, πάγωμα των χρεών για τις φτωχές οικογένειες, πλαφόν τιμών σε βασικά είδη διατροφής, αξιοπρεπείς θέσεις εργασίας, μέτρα για την προστασία του περιβάλλοντος, σταμάτημα ιδιωτικοποιήσεων, ενίσχυση των σχολικών δομών των εθνοτήτων, Υγεία - Παιδεία για όλους κ.ά. Το Ενωτικό Μέτωπο των Εργαζομένων (FUT — η κύρια εργατική συνομοσπονδία του Εκουαδόρ) συμφώνησε με τα αιτήματα, δίνοντας το

έναυσμα να βγουν στους δρόμους εργαζόμενοι, αγρότες, ιθαγενείς και νεολαία.

Η απάντηση της αυτονομημένης κλίμας του Λάσο ήταν σπασμωδική: την τρίτη μέρα της απεργίας, διέλυσε τις κινητοποιήσεις στο Κίτο, προχωρώντας σε πογκρόμ καταστολής και συλλήψεων, συλλαμβάνοντας ακόμα και τον ηγέτη της CONAIE, Λεωνίδα Ίσα για «διατάραξη κοινής ειρήνης». Το αποκορύφωμα από τον Λάσο ήρθε στις 18 Ιουνίου, κηρύσσοντας σε «κατάσταση έκτακτης ανάγκης» μια σειρά από επαρχίες, δίνοντας το ελεύθερο στα ρατσιστικά τάγματα εφόδου της αστυνομίας να βασανίζουν και να καταπατούν τις πολιτικές ελευθερίες. Στον αντίποδα, επιχείρησε να κατευνάσει τα πνεύματα και να παρουσιάσει μερικά οικονομικά μέτρα, όπως επιδοτήσεις τιμών στους αγρότες, αύξηση των επιδομάτων σε φτωχές οικογένειες, διαβεβαίωση ότι δεν θα αυξηθούν άλλο οι τιμές στα καύσιμα και ότι δεν θα γίνουν ιδιωτικοποιήσεις, διπλασιασμό των δαπανών για διαπολιτισμική εκπαίδευση κ.ά. Οι εξεγερμένοι δεν εξαπατήθηκαν με τα ψήφουλα του Λάσο, και εξοργισμένοι προχώρησαν σε αποκλεισμούς δρόμων και οργάνωσης της αυτοάμυνας απέναντι στην αστυνομία, απαιτώντας να ικανοποιηθούν τα αιτήματά τους και να απαλλαχθεί από τις κατηγορίες ο Ίσα και οι υπόλοιποι συλληφθέντες.

Εκεχειρία μέχρι πρότινος

Μια μικρή νίκη για το κίνημα μπορεί να χαρακτηριστεί η 30η Ιουνίου, όπου υπογράφηκε ουσιαστικά «εκεχειρία» μεταξύ κυβέρνησης και CONAIE. Κι οι δύο από κοινού θα διαπραγματευθούν για 90 ημέρες πάνω στα αιτήματα που είχε θέσει εξαρχής η CONAIE,

με τον Λάσο να υποχωρεί σε κάποια σημεία που έθετε ως αδιαπραγμάτευτα (μείωση της τιμής των καυσίμων κατά 15 σεντ/γάλλον, κήρυξη του δημόσιου συστήματος υγείας σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης με αύξηση των δαπανών λόγω πανδημίας, ανάρτηση του στρατιωτικού νόμου για τις επαρχίες).

Παρόλο που έκλεισε ένας κύκλος, οι ισορροπίες είναι εύθραυστες και θα έχουν αμέσως εξελίξεις: από την μία, η κυβέρνηση Λάσο καταρρέει, με μια σειρά από υπουργούς να παραιτούνται. Η δημοφιλία του αντιδραστικού προέδρου έχει φτάσει στα τάρταρα με 83% του πληθυσμού να έχει αρνητική γνώμη για το πρόσωπό του. Από την αρχή της θητείας του δεν είχε την πλειοψηφία στο κοινοβούλιο, με τα αριστερά κόμματα (που αθροιστικά έχουν περισσότερες έδρες) να του «κόβουν πόντους». Από την άλλη, οι κινητοποιήσεις για την αθώωση του Ίσα συνεχίζονται, όπως και η σύζηση για τα βασανιστήρια από τους μισθοφόρους του Λάσο.

Οι εξελίξεις στην γύρω περιοχή συντελούν θετικά για μια επαναστατική προοπτική στο Εκουαδόρ. Η νίκη του Πέτρο στην Κολομβία, που συμπίπτει με την ήττα των νεοφιλελεύθερων σε μια σειρά από χώρες της Λατινικής Αμερικής (Αργεντινή, Χιλή και σε λίγο στην Βραζιλία), αλλά και η αδυναμία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού να ελέγξει την πάλαι ποτέ «πίσω αυλή» του, μπορεί να επιταχύνει την σήψη της κυβέρνησης Λάσο. Ένα μάθημα που μας διδάσκει ότι πρόσφατες εξεγέρσεις στην περιοχή είναι ότι χρειάζεται μια λυσσοσημένη επιμονή και θυσίες των μαζών για να έχουμε μια πλήρη ανατροπή του πολιτικού σκηνικού. Μένει να δούμε αν οι εργαζόμενοι και καταπιεσμένοι του Εκουαδόρ ξεπεράσουν τους γεωτονικούς λαούς τους, γεννώντας μια επαναστατική ηγεσία, φτάνοντας στην τελική μάχη, την σοσιαλιστική επανάσταση.

■ Χάρης Μ.

Προεδρικές εκλογές στην Κολομβία Ιστορική νίκη για την αριστερά

Με ποσοστό 50,44% (11.281.013 ψήφους), ο Ικουστάβο Πέτρο, επικεφαλής του σχηματισμού «Ιστορική Συμφωνία - Pacto Histórico (PH)», είναι ο πρώτος αριστερός πρόεδρος στην ιστορία της Κολομβίας. Η διαφορά με τον αντίπαλο του στον δεύτερο γύρο Ροδόλφο Χερνάντες (47,31% και 10.580.412 ψήφους), δείχνει το μέγεθος της ριζοσπαστικής του αστικού κατεστημένου και των ιμπεριαλιστών που κάλυψαν την πολύ μεγάλη διαφορά των προκριματικών και τον πρώτο γύρο.

Ντόπια αστική ελίτ, νεοκαρβωνίτοι και αμερικάνοι ιμπεριαλιστές χρησιμοποίησαν κάθε είδους μέσο. Χαρακτηριστικά να αναφέρουμε ότι δύο προεκλογικές συγκεντρώσεις ακυρώθηκαν κατόπιν πληροφόρησης ότι θα πραγματοποιηθούν δολοφονικές επιθέσεις εναντίον του Πέτρο. Πάνω από δύο μήνες τώρα, τα συστημικά ΜΜΕ, αναμασούσαν το ένοπλο παρελθόν του Πέτρο¹ και τον παρουσίαζαν σαν αμετανόητο, αιμοσταγή αντάρτη. Αποδείχθηκε μεγάλο λάθος αφού για άλλη μια φορά όσο περισσότερο τα συστημικά ΜΜΕ και το αστικό πολιτικό προσωπικό λασπολογούσαν τον αντίπαλο, τόσο αυξήσανε την αξιοπιστία του στα μάτια των μαζών. Ειδικά, μετά από την περσινή πολύμηνη εξέγερση και τις αματηρές συγκρούσεις με τις δυνάμεις καταστολής, η παρουσίαση του Πέτρο σαν αμετανόητου αντάρτη του έδωσε φυσικά πολύ περισσότερο κύρος από ότι του αφαίρεσε.

Βέβαια όσα είχαν προεκλογικά να του προσάψουν ελάχιστη σχέση έχουν με το πρόγραμμα το οποίο ο Πέτρο δηλώνει ότι

στοχεύει να εφαρμόσει. Πρόκειται για ένα πρόγραμμα που υπόσχεται την εξάλειψη της ανισότητας και τον περιορισμό της φτώχειας μέσω της φορολόγησης των πλουσίων, την ανάπτυξη κοινωνικών προγραμμάτων, την ενίσχυση της δημόσιας εκπαίδευσης και υγείας, την παύση εξάρτησης της οικονομίας από την εξόρυξη καυσίμων, τη διαπραγμάτευση μιας πιο δίκαιης εμπορικής συμφωνίας με τις ΗΠΑ, την αποκατάσταση των σχέσεων με τη Βενεζουέλα (που είναι σχεδόν πολεμικές).

Το μεγάλο πρόβλημα βρίσκεται στα οικονομικά και πολιτικά μέσα με τα οποία στοχεύει να εφαρμοστεί, αφού ο Πέτρο και το επιτελείο του θεωρούν ότι «η ισορροπία ανάμεσα στις κοινωνικές παροχές και τη δημοσιονομική πειθαρχία» είναι η συνταγή της επιτυχίας. Η εφαρμογή όμως αυτού του απαραίτητου και υποτυπώδους προγράμματος για τη στοιχειώδη βελτίωση των ζωνών των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών θα συναντήσει τεράστιες αντιστάσεις. Η ντόπια αστική ελίτ και οι πολυεθνικές των ιμπεριαλιστών ελέγχουν απόλυτα την οικονομία, το κράτος (ανάτατο δικαστήριο, γενικός εισαγγελέας, κλπ) και κυρίως τον σκληρό πυρήνα του, τις σιδηροφρακτες κατασταλτικές δυνάμεις της αστυνομίας και του στρατού που είναι απολύτως πιστές στο παλιό πολιτικό κατεστημένο του Ουρίμπε - Ντούκε, εκπαιδευμένες και εξοπλισμένες από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Στο επίπεδο των αστικοδημοκρατικών κοινοβουλευτικών θεσμών στους οποίους η ΡΗ δηλώνει ιερή προσήλωση, δεν ελέγχει καν τη γερουσία, έχει μόλις 20 έδρες από τις 54 που απαιτούνται για την ελάχιστη πλειοψηφία. Το

πρόγραμμα αυτό δεν μπορεί να εφαρμοστεί με αυταπάτες, θα εφαρμοστεί μόνο με την πλήρη στήριξη και κινητοποίηση των μαζών. Με την ανάπτυξη και θεσμοθέτηση των οργάνων αυτοοργάνωσης που ως ένα βαθμό εμφανίστηκαν κατά την περσινή εξέγερση.² Με την ανάπτυξη της ενεργητικής τους αυτοάμυνας απέναντι στις δολοφονικές συμμορίες της αστυνομίας, του στρατού και των ιμπεριαλιστών.

Παρόλα αυτά η νίκη του Πέτρο δεν αποτελεί αυτόματα κενό γράμμα. Πρόκειται για μία τόσο ξεκάθαρη όσο και μεγαλειώδη νίκη των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών που είχαν δικίο να την πανηγυρίζουν για αρκετές μέρες μετά την 29η Μάρ. Με αυτή νιώθουν ότι ξεφορτώνονται το παλιό, λαομίσητο, αστικό πολιτικό προσωπικό. Διαισθάνονται ότι καταφέρνουν ένα πλήγμα στο αστικό κατεστημένο και στους ιμπεριαλιστές. Διεδικούν ξανά ρόλο στην πολιτική. Επιδιώκουν το τέλος της δολοφονικής αστικής βίας στη χώρα που δολοφονείται ένας συνδικαλιστής ή αριστερός αγωνιστής κάθε τρεις μέρες. Η νίκη αυτή είναι και νίκη όλων αυτών των νεκρών, των εκατοντάδων εξαφανισθέντων και των χιλιάδων βασανισθέντων της περσινής εξέγερσης. Είναι μια προσπάθεια των εξεγερμένων να βρουν πολιτική έκφραση – μία από τις αρκετές προσεγγίσεις που θα επιχειρήσουν μέχρι να βρουν ορθή πολιτική έκφραση. Είναι άλλη μία νίκη που προστίθεται στις πολλές που έχουν καταφέρει οι εργαζόμενοι της Λ. Αμερικής τα τελευταία χρόνια και σηματοδοτεί μία περίοδο επαναστατικών διαδικασιών. Η ντόπια ελίτ και οι ιμπεριαλιστές θα επιδιώκουν αρχικά τη μεταλλαγή του Πέτρο σε Λατινοαμερικάνο «Τσίπρα» που θα οδηγήσει την περσινή εξέγερση στον συμβιβασμό και την ήττα. Είναι απαραίτητη η ανάπτυξη μίας επαναστατικής δύναμης που θα οργανώσει

τις μάζες προς την αντίθετη κατεύθυνση. Το μέγεθος της κρίσης της ντόπιας ελίτ και του αμερικανικού ιμπεριαλισμού καθώς και το μέγεθος της ριζοσπαστικοποίησης των μαζών είναι τεράστια και πραγματοποιούνται σε ένα πολύ ριζοσπαστικό γεωτονικό διεθνές περιβάλλον που κάνει δύσκολες τις κυβιστικές.

Η Κολομβία όπως έχουμε εξηγήσει ξανά έχει κομβική σημασία για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και την αστική ελίτ της Λ. Αμερικής συνολικά, είναι την ίδια στιγμή χώρα πειραματόζωο, προχωρημένο φυλάκιο και πιο πρόθυμος σύμμαχος στην περιοχή.⁴ Η ένταξη της στο ΝΑΤΟ το 2017, στοχεύει στη διαπύρος και σιδήρου επιβολή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού στη Λ. Αμερική, στην μετατροπή της σε πεδίο μαχών προκειμένου να υποταχθεί και να ξεριζωθεί η κινέζικη επιρροή από αυτήν. Κάθε νίκη των εργαζομένων και φτωχών λαϊκών μαζών σε αυτήν έχει παγκόσμια ισχύ.

■ Δημήτρης Ικ

Υποσημειώσεις

1 Για περισσότερα σχετικά με την σύνθεση, τον χαρακτήρα και το πρόγραμμα της ΡΗ, όπως και για τα αποτελέσματα των προκριματικών εκλογών βλ. φύλλο ΕΠ Απριλίου 2022: *Εκλογές Κολομβία: Συντριβή των νεοφιλελεύθερων κάτω από το βάρος της εξέγερσης*

2 Ο Γκ. Πέτρο συμμετείχε στο Κίνημα της 19ης Απριλίου (Μ-19), μίας ένοπλης μαρξιστικής οργάνωσης που έδρασε από τα μέσα ως τα τέλη του '80 όταν και μετεξελίχθηκε σε πολιτικό κόμμα, την Δημοκρατική Συμμαχία Μ-19.

3 Για περισσότερα σχετικά με την περσινή εξέγερση βλ. Φύλλο ΕΠ Ιουλίου - Αυγούστου 2022: *Συνεχίζεται η εξέγερση στην Κολομβία παρά την ανάπτυξη στρατού από τον Ντούκε*.

4 Βλ. φύλλο ΕΠ Απριλίου 2022: *Εκλογές Κολομβία: Συντριβή των νεοφιλελεύθερων κάτω από το βάρος της εξέγερσης*.

Κύπρος, 1974

Πραξικόπημα της Χούντας και η εισβολή του «Αττίλα»

Φέτος, συμπληρώνονται 48 χρόνια από το πραξικόπημα του δικτάτορα Ιωαννίδη στην Κύπρο, αλλά και από την τουρκική εισβολή. Αυτά τα δύο γεγονότα, είχαν καθοριστική σημασία για την ακύρωση και τυπικά κάθε στόχευσης του ελληνικού καπιταλισμού για προσάρτηση της Κύπρου. Θα βάλουν επίσης μια τελεία στη «θερμή» δεκαπενταετία (1959 - 74) του «κυπριακού», αλλάζοντας τους συσχετισμούς δύναμης των δύο χωρών.

Το 1959 με τις Συνθήκες Ζυρίχης και Λονδίνου, η Κύπρος γίνεται «ανεξάρτητο» κράτος. Τόσο ανεξάρτητο, που ορίστηκε τριμελής επιτήρηση (Αγγλίας, Ελλάδας και Τουρκίας), ενώ επιπλέον στο νησί θα υπήρχε μόνιμη ξένη στρατιωτική παρουσία και βάσεις. Επίσης, προέβλεπαν την εγκατάσταση μιας ελληνικής και μιας τουρκικής στρατιωτικής Δύναμης Κύπρου (ΕΛΔΥΚ και ΤΟΥΡΔΥΚ), των οποίων η δράση αντικατόπτριζε την εξωτερική πολιτική της μίας ή της άλλης χώρας.

Τον Δεκέμβριο του '59 πραγματοποιήθηκαν εκλογές και πρώτος πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας εκλέχθηκε ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος. Ενός, ήδη από το 1963, προσπάθησε να παραβιάσει το Σύνταγμα της Δημοκρατίας του 1960, με την κατάργηση του διακοινοτικού χαρακτήρα του κράτους και την αφαίρεση κάθε δικαιώματος των Τουρκοκυπρίων από το Σύνταγμα, βάζοντας τα θεμέλια για την «ελληνοποίηση» του νησιού. Έτσι, οδηγήθηκαν στα αμαρτήρα «Δεκεμβριανά» της Κύπρου το 1963, στα οποία πρωστοιχάτησαν οι ΕΛΔΥΚ - ΤΟΥΡΔΥΚ. Η βία μεταξύ Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων οξύνθηκε, ενώ οι δεύτεροι αφού περικυκλώθη-

καν, αναγκάστηκαν να εγκλωβιστούν μέσα σε «θύλακες» που αντιστοιχούσαν περίπου στο 5% του νησιού, γεγονός που επέφερε μία de facto διχοτόμηση του νησιού.

Πλέον, την «επίλυση» του κυπριακού θα αναλάμβαναν οι ΗΠΑ. Το σχέδιο Άτσεσον, προέβλεπε τη «διπλή ένωση», ουσιαστικά, καταργούσε την Κυπριακή Δημοκρατία και ένωνε το 90% περίπου του νησιού με την Ελλάδα και το 10% με την Τουρκία, αλλά κυρίως έδινε τον απόλυτο έλεγχο του νησιού στο ΝΑΤΟ. Οι ΗΠΑ πρόσβλεπαν σε ένα κλείσιμο του «κεφαλαίου Κύπρος» και στο σταμάτημα των «εντάσεων» μεταξύ των συμάχων τους στο ΝΑΤΟ, Ελλάδας και Τουρκίας. Η απόρριψη του σχεδίου από την ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά, εξόργισε τις ΗΠΑ και αποτέλεσε σημείο - τομή για την εξέλιξη του κυπριακού.

Κατά την «επταετία», η βασική γραμμή του Παπαδόπουλου στο κυπριακό παρέμεινε ίδια με όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις, δηλαδή διπλή ένωση και απευθείας συνομιλίες με την Τουρκία, παραμερίζοντας τον Μακάριο. Ωστόσο, δεν προχώρησαν στην ανατροπή του Μακαρίου, γιατί θα συνεπαγόταν την αυτόματη επέμβαση της Τουρκίας. Μετά την εξέγερση του Πολυτεχνείου, ο δικτάτορας Ιωαννίδης ανέτρεψε τον Παπαδόπουλο και επιτάχυνε άμεσα τις εξελίξεις του «κυπριακού». Αυτός διαφωνούσε με οποιαδήποτε συμβιβαστική λύση - συνεννόηση με την Τουρκία και επεδίωκε τη ρήξη με τον Μακάριο, που έμπαινε εμπόδιο στα σχέδια των ΗΠΑ.

Το πρωί της 15ης Ιουλίου, ξεκίνησε το πραξικόπημα από την Εθνοφρουρά, βομβαρδίζοντας το προεδρικό μέγαρο με

τανκς και ανακοινώνοντας τον «θάνατο» του Μακαρίου. Μέσα σε λίγες ώρες, στην θέση του τοποθέτησαν τον Νικόλαο Σαμψών, που είχε την φήμη του «τουρκοφάγ». Οι πραξικοπηματίες δολοφόνησαν περίπου 300 και έκαναν χιλιάδες συλλήψεις. Ο Μακάριος τελικά σώθηκε και φυλαδεύτηκε στην Πάφο, αλλά επειδή η ζωή του απειλούνταν όσο βρισκόταν στο νησί, διέφυγε στις ΗΠΑ. Στις 19 Ιούλη, μιλώντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ κατηγορήσε την Αθήνα για ξένη εισβολή. Τυπικά, αυτό έδινε το δικαίωμα στην Τουρκία να επέμβει, επικαλούμενη τις συνθήκες Ζυρίχης - Λονδίνου και τις υποχρεώσεις της απέναντι στην Κυπριακή Δημοκρατία, όπως και έγινε την επόμενη μέρα με την έγκριση των ΗΠΑ και Μ. Βρετανίας.

Στις 20 Ιουλίου, ο Ιωαννίδης συναντήθηκε με αξιωματούχους των ΗΠΑ και του ξεκαθάρισαν ορθά κοφτά ότι δεν πρέπει να κάνει η Ελλάδα πόλεμο με την Τουρκία, αλλά αντιθέτως πρέπει να έρθουν σε συνεννόηση. Την ίδια μέρα, η χούντα επιχείρησε γενική επιστράτευση στην Ελλάδα. Αυτή αποδείχτηκε θανάσιμο σφάλμα των Ιωαννιδών, για αυτό και ανακλήθηκε άμεσα, επειδή επιστράτευσαν τη «γενιά του Πολυτεχνείου», που ήταν συντριπτικά εχθρική απέναντι τους. Η προσπάθεια ειδικά του Ιωαννίδη να κηρύξει πόλεμο στην Τουρκία ναυάγησε, ενώ η στρατιωτική ηγεσία άρχισε να συνωμοτεί για την παράδοση της εξουσίας στους αστούς πολιτικούς. Στις 23 Ιουλίου, η χούντα έπεσε και στις 24 ορκίστηκε «κυβέρνηση εθνικής ενότητας», με πρωθυπουργό τον Καραμανλή.

Η επέλαση του σχεδίου «Αττίλας», χωρίς να βρει την παραμικρή αντίσταση, κα-

τάφερε να καταλάβει το 36% περίπου της Κύπρου. Η χούντα των Αθηνών, υπακούοντας στην γραμμή των ΗΠΑ, διέταξε τους στρατιώτες από τους ασυρμάτους «μην χηπτήσετε». Έτσι, η εισβολή του τουρκικού στρατού είχε επιβάλει τη διχοτόμηση, ενώ Εθνοφρουρά και ΕΛΔΥΚ διαλύθηκαν. Την σκυτάλη πήραν οι ειρηνευτικές συνομιλίες, αλλά ο τουρκικός καπιταλισμός, κατανώντας πως η ελληνική κυβέρνηση δεν είχε πρόθεση να επέμβει, προετοίμασε τη δεύτερη εισβολή («Αττίλας 2») στις 20 Αυγούστου, για να αλλάξει προς όφελός του και να παγιώσει τους νέους συσχετισμούς στο νησί και όχι μόνο.

Σχεδόν 50 χρόνια μετά, το κυπριακό αποτελεί έναν βασικό πυλώνα των ελληνοτουρκικών ανταγωνισμών. Μπορεί πλέον η ελληνική ελίτ, να μην μπορεί να επιβάλει μία «ανεξάρτητη» Κύπρο - δορυφόρο της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής, αλλά αυτό δεν την εμποδίζει να μπαίνει σε επικίνδυνους φιλοπόλεμους τυχοδιωκτισμούς, που φέρνουν την απειλή του πολέμου πιο κοντά από ποτέ. Καθκον τα εργαζόμενα, των πατωτών και της νεολαίας σε Ελλάδα, Τουρκία και Κύπρο είναι η οργάνωση αντιπολεμικού διεθνιστικού κινήματος. Μόνο έτσι μπορεί να διασφαλιστεί ότι δεν θα πεθάνουμε για τους ανταγωνισμούς τους, μόνο έτσι η γενιά μας δεν θα ζήσει την φρίκη και την βαρβαρότητα του πολέμου.

■ Καρβούνης Γρηγόρης

27 χρόνια χωρίς τον Ερνέστ Μαντέλ

Στις 20 Ιουλίου 1995 φεύγει από τη ζωή, σε ηλικία 72 ετών, ο Ερνέστ Μαντέλ. Ήταν ένας από τους σημαντικότερους μαρξιστές στοχαστές και επαναστάτες, υπήρξε ηγετικό στέλεχος της 4ης Διεθνούς και σε όλη του τη ζωή μέχρι και τον θάνατό του, αγωνίστηκε για τα συμφέροντα των εργαζομένων και όλων των καταπιεσμένων του κόμμου και για την σοσιαλιστική επανάσταση.

Γεννήθηκε το 1923 στη Φρανκφούρτη και μεγάλωσε σ' ένα βαθιά πολιτικοποιημένο περιβάλλον (ο πατέρας του είχε υπάρξει μέλος της γερμανικής οργάνωσης του Σπάρτακου). Η οικογένειά του μετακόμισε στο Βέλγιο μετά την άνοδο των ναζί στην εξουσία. Από νεαρή ηλικία συμμετέχει στην οργανωμένη ταξική πάλη, καθώς 15 ετών εντάσσεται στο Σοσιαλιστικό Επαναστατικό Κόμμα, βελγικό τμήμα της νεότευκτης 4ης Διεθνούς. Ταυτόχρονα, βοήθησε στη δημιουργία πυρήνων στους βέλγους ανθρακωρύχους και μεταλλωρύχους. Μετά την κατάληψη του Βελγίου από τους ναζί, θα συμμετάσχει στο αντιστασιακό κίνημα, όπου αναπτύσσει διεθνιστική και αντιπολεμική δράση απευθυνόμενη τόσο στο βελγικό προλεταριάτο όσο και στα γερμανικά στρατεύματα. Συμμετείχε στην έκδοση της πρώτης παράνομης εφημερίδας του Βελγίου, που έβγαине στη φλαμανδική γλώσσα. Ενώ τρεις φορές είχε συλληφθεί, δύο φορές δραπέτευσε πειθότατα τους δεσμοφύλακες του να τον βοηθήσουν, απευθυνόμενος στα αντιφασιστικά και διεθνιστικά αισθήματά τους.

Την τρίτη φορά θα μεταφερθεί στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Νιεντερ-Ρόντεν στη Γερμανία, όπου θα απελευθερωθεί στο τέλος του πολέμου.

Όταν τέλειωσε ο πόλεμος ηγήθηκε του βελγικού τμήματος και έγινε το νεότερο μέλος της Γραμματείας της 4ης Διεθνούς σε ηλικία μόλις 23 χρονών. Από τότε θα παίξει πολύ σημαντικό ρόλο στα κινήματα που εμφανίστηκαν στην Ευρώπη αλλά και σε όλο τον κόσμο. Συμμετείχε στην μπριγάδα που έστειλε η 4η Διεθνής σε ενίσχυση της γιουγκοσλαβικής επανάστασης και του νεαρού εργατικού κράτους της, που απειλούσε να συντρίψει ο Στάλιν. Ενώ συνέβαλλε στην εκστρατεία υπεράσπισης και ενίσχυσης των αντιποικιακών επαναστάσεων στον Τρίτο Κόσμο, από την Αλγερία και το Βιετνάμ ως την Κούβα. Μάλιστα είχε πολύ καλές σχέσεις με τον Τσε Γκεβάρα, ο οποίος τον είχε καλέσει να συμμετάσχει στη συζήτηση για τη νεοσύστατη σχεδιασμένη οικονομία της επαναστατικής Κούβας. Θα παίξει αποφασιστικό ρόλο στην προετοιμασία της μεγάλης γενικής απεργίας στο Βέλγιο το 1960, δικωθόμενος γι' αυτή την δράση του από το βελγικό αστικό κράτος. Καθοριστικός είναι ο ρόλος του τον Μάη του 1968, όπου βρέθηκε στην καρδιά των γεγονότων, βοηθώντας στην καθοδήγηση του κινήματος. Έδωσε τις απαραίτητες πολιτικές κατευθύνσεις και προώθησε την οικοδόμηση επαναστατικών κομμάτων και εθνικών τμημάτων της 4ης Διεθνούς.

Η συνεχής επαναστατική του δράση θα

γίνει λόγος για την απαγόρευση εισόδου του σε μια σειρά από χώρες, ΗΠΑ, Γαλλία, στις δύο Γερμανίες, Αυστραλία, Νέα Ζηλανδία, Σουηδία κ.ά. - και βέβαια σε ΕΣΣΔ και Κίνα, κυρίως λόγω της δράσης της 4ης Διεθνούς που πάλευε ενάντια στη γραφειοκρατία, για την πολιτική επανάσταση στα γραφειοκρατικοποιημένα εργατικά κράτη. Μετά την παλινοίηση σ' αυτά του καπιταλισμού το 1989-91, συνεχίζει την δράση του ταξιδεύοντας σε όλο τον κόσμο (πέρασε και από την Ελλάδα) υπερασπίζοντας τις ιδέες του Σοσιαλισμού, αναλύοντας και εξηγώντας ήδη από τότε τη βαθιά κρίση και τα αδιέξοδα του καπιταλισμού (που τότε φάνταζε αιώνιος θριαμβευτής) και την αναπόφευκτη αναγέννηση των εργατικών αγώνων. Ασχολήθηκε εκτεταμένα με το θέμα των καπιταλιστικών κρίσεων και επεξεργάστηκε τη θεωρία των μακρών κυμάτων, η οποία συμπληρώνει τη θεωρία των κρίσεων.

Η θεωρητική συνεισφορά του είναι εξαιρετικά σημαντική, άφησε μια τεράστια κληρονομιά, θεωρητική και πολιτική, πρακτική και ηθική, στην 4η Διεθνή, στο εργατικό και επαναστατικό κίνημα, σε κάθε νέο επαναστατή μαρξιστή, σε κάθε αγωνιστή που αναζητά απαντήσεις στα γιγαντια προβλήματα της εποχής μας. Ο όγκος του έργου του είναι τεράστιος: εξέδωσε πάνω από 2.000 άρθρα και 30 βιβλία σε διάφορες γλώσσες, καθώς ήταν γνώστης πέντε γλωσσών. Το 1962 ολοκληρώνει την *Μαρξιστική Πραγματεία της Οικονομίας*, όπου συμπληρώνει τις βασικές μαρξιστικές θέ-

σεις με τα νέα ευρήματα των κοινωνικών επιστημών (κοινωνιολογία, κοινωνική ψυχολογία, ανθρωπολογία κ.λπ.). Ακολουθεί η *Γέννηση και Εξέλιξη των Οικονομικών Θεωριών του Κ. Μαρξ*. Σ' αυτά θα βασιστεί το κολοσσιαίο έργο του Ο *Ύστερος Καπιταλισμός*, που είναι μέχρι σήμερα η πληρέστερη μελέτη της εξέλιξης του μεταπολεμικού καπιταλισμού, του μακρού κύματος ανάπτυξης και του περασματος στο μακρύ κύμα κάμψης. Δεν άφησε κανέναν τομέα της επαναστατικής πολιτικής χωρίς να συμβάλλει στην ανάπτυξή του. Για τις μορφές κυριαρχίας της αστικής τάξης, ξεχωρίζει το έργο του *Για τον φασισμό* - για την επαναστατική στρατηγική το *Εργατικός Έλεγχος, Εργατικά Συμβούλια, Αυτοδιαχείριση* - για την ιστορία, μελέτες όπως *Το Νόημα του Β' Παγκοσμίου Πολέμου* - για την αστική και εργατική γραφειοκρατία το *Χρήμα και Εξουσία* - και πολλά ακόμα.

Η ΟΚΔΕ καταβάλει κάθε προσπάθεια ώστε τα έργα του να μεταφραστούν και στα ελληνικά, ήδη κυκλοφορούν από τις εκδόσεις Εργατική Πάλη μερικά από τα σημαντικότερα έργα του, όπως ο *Ύστερος Καπιταλισμός*, η *Πραγματεία* και άλλα πολλά.

Κοινοβουλευτικές εκλογές στη Γαλλία

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Οι κοινοβουλευτικές εκλογές στη Γαλλία έλαβαν χώρα ένα περίπου μήνα μετά τις προεδρικές εκλογές, στις 12 Ιούνη και στις 19 Ιούνη. Οι γενικές τάσεις που έγιναν αντιληπτές στις προεδρικές, εμφανίστηκαν εκ νέου.

Η συμμετοχή ήταν πολύ χαμηλή. Στον πρώτο γύρο, από τους 49 εκατομμύρια εγγεγραμμένους ψηφοφόρους, οι 26 εκατομμύρια δεν ψήφισαν. Πρόκειται για αποχή των φτωχών και των νέων. Το 70% των νέων 18-24 ετών και τα δύο τρίτα των κάτω των 35 ετών δεν ψήφισαν, ενώ όσοι είναι άνω των 65 απείχαν κατά 39%. Επίσης, το 70% όσων έχουν εισοδήματα κάτω των 1.000 ευρώ δεν ψήφισαν, ενώ όσοι έχουν εισοδήματα άνω των 3.500 απείχαν κατά 37%.

Η αποχή είναι έκφραση της αποστροφής μεγάλης μερίδας των μαζών προς το τρέχον πολιτικό σκηνικό, τα πολιτικά κόμματα, την διαφθορά τους, τις πολιτικές υπέρ των πλουσίων, και της αίσθησης ότι η ψήφος δεν σημαίνει και δεν αλλάζει πλέον τίποτα. Τείνουμε, λόγω των χαρακτηριστικών της αποχής, σε μία δημοκρατία των πλουσίων, των ιδιοκτητών και των εισοδηματιών. Ωστόσο, η αποχή των μαζών δεν ταυτίζεται με μία απόρριψη της δημοκρατίας γενικά, αντιθέτως ένα μεγάλο κομμάτι των μαζών παραμένει βαθιά προσκολλημένο στα δημοκρατικά δικαιώματα.

Στον πρώτο γύρο, ο σχηματισμός του Μακρόν πήρε 26%, ο σχηματισμός NUPES, δηλαδή η εκλογική συμμαχία της Ανυπότακτης Γαλλίας (Μελανσόν), του Σοσιαλιστικού Κόμματος, του Κομμουνιστικού Κόμματος, των Οικολόγων και άλλων, απέσπασε περίπου 26%, η Εθνική Συγκέντρωση της Λεπέν 18,5%, οι Ρεπουμπλικάνοι 10,5%. Βέβαια τα ποσοστά αυτά είναι επί των ψηφισάντων. Επί των εγγεγραμμένων ή, πόσο μάλλον επί του συνόλου του ενήλικου πληθυσμού, τα ποσοστά γίνονται γελοία: Υπέρ του σχηματισμού του Μακρόν ψήφισε μόλις το 12% των εγγεγραμμένων. Στον δεύτερο γύρο, ο σχηματισμός του Μακρόν πήρε 39% επί των ψηφισάντων,

το NUPES 32% και το Εθνικό Μέτωπο 17,5%. Επί των εγγεγραμμένων είναι αντίστοιχα 16,5, 13,5 και 7,5 %, καθώς από τους 49 εκατομμύρια εγγεγραμμένους, ψήφισαν μόνο οι 22 εκατομμύρια.

Έτσι, η κυβερνώσα παράταξη βασίζεται στην πρόθυμη ψήφο ενός 10% του ενήλικου πληθυσμού. Τα ελαφρώς καλύτερα ποσοστά του στον δεύτερο γύρο είναι απλώς, όπως και στις προεδρικές εκλογές, επιλογή του μικρότερου κακού.

Αυτή η ασθενέστατη κοινωνική και πολιτική βάση αντικατοπτρίζεται θεσμικά στην απώλεια της πλειοψηφίας στην Εθνοσυνέλευση. Η παράταξη του Μακρόν δεν διαθέτει την απόλυτη πλειοψηφία, συγκεντρώνοντας 245 βουλευτές από τους 290 περίπου που θα ήταν απαραίτητοι. Κανένας νόμος δεν μπορεί να ψηφιστεί χωρίς την στήριξη είτε των Ρεπουμπλικάνων (της κλασικής δεξιάς παράταξης με 61 βουλευτές), είτε της Εθνικής Συγκέντρωσης της Λεπέν (που διαθέτει 89 βουλευτές), είτε του NUPES (με 131 βουλευτές).

Η καθ' αυτή απώλεια της πλειοψηφίας στην Βουλή δεν θα δημιουργούσε από μόνη της ιδιαίτερο πρόβλημα, καθώς το γαλλικό πολιτικό σύστημα επιτρέπει την διακυβέρνηση δια διαταγμάτων, χωρίς την προσφυγή στο κοινοβούλιο. Είναι η ασθενής κοινωνική και πολιτική βάση του Μακρόν και η τεράστια αποδυνάμωση των κλασικών αστικών κομμάτων που βρίσκονται στον πυρήνα της κρίσης κυβερνησιμότητας. Οποιαδήποτε προσφυγή σε προεδρικά διατάγματα, όπως τα περίφημα διατάγματα για το εργατικό δικαίο στην αρχή της προηγούμενης προεδρικής θητείας, θα βάραινε το χάσμα ανάμεσα στον Μακρόν και στη γαλλική κοινωνία, ανάμεσα στην ελίτ και στα λαϊκά και εργατικά στρώματα. Αν στην προηγούμενη θητεία, η προσφυγή στα διατάγματα στις αρχές της θητείας ήταν έως έναν βαθμό επιλογή, σήμερα θα γίνονταν αντιληπτή ως καθαρή παραχάραξη της λαϊκής έκφρασης και περιφρόνηση του κοινοβουλίου.

Οι εκλογές δεν ενέκριναν την πολιτική του Μακρόν και, οποιαδήποτε προσπάθεια παραβίασης αυτής της ετυμολογίας θα παροξύνει την πολιτική κρίση. Η κυβέρνηση θα χρειαστεί να καταφύγει σε ένα ατελείωτο κοινοβουλευτικό παζάρι για το νομοθετικό έργο, η ουσία του οποίου δεν είναι άλλη παρά ένα σύνολο αντεργατικών επιθέσεων. Παρά την επί της ουσίας συμφωνία όλων των κομμάτων (με τις αμφιταλαντεύσεις του NUPES), στις αντεργατικές πολιτικές και στον νεοφιλελευθερι-

σμό, οι τακτικισμοί, η εκλογική επιβίωση, δημαγωγικοί πολιτικαντισμοί. Θα επιβάλλουν έναν αργό και διακεκομμένο χαρακτήρα στην νομοθέτηση και στην διακυβέρνηση.

Η κύρια πολιτική δύναμη που επωφεληθήκε ήταν η εκλογική συμμαχία της αριστεράς, που ωστόσο δεν ξεσήκωσε κανέναν απολύτως ενθουσιασμό στις εργατικές μάζες. Ο ίδιος ο Μελανσόν είναι ένας πρώην υπουργός των κυβερνήσεων της αριστεράς του Ζοσπέν το 2000, μέλος του Σοσιαλιστικού Κόμματος για πολλά χρόνια, ένας αριστερός αστός πολιτικός και το πρόγραμμα του σχηματισμού είναι μία κομποραπτική μεταξύ των συνιστωσών, μία συλλογή προτάσεων κοινωνικής μεταρρύθμισης και επούλωσης πληγών από τον νεοφιλελευθερισμό. Ωστόσο, η συμμαχία αντιμετώπιστηκε από τα μίντια και από τον μακρονοσισμό ως εξτρεμιστική, ακροαριστερή... Σε αυτό το πλαίσιο η ψήφος υπέρ του NUPES είχε ένα γενικά αριστερό περιεχόμενο. Αυτή η εκλογική συμμαχία απορρόφησε το εξωνημένο ΚΚΓ, το POI (απόγονος των τροτσκιστικών οργανώσεων OCI και PO [Λαμπερτιστές], που άλλοτε είχαν ένα πλατύ εργατικό ριζώμα, αλλά απαρνήθηκαν τον τροτσκισμό/κομμουνισμό τις τελευταίες δεκαετίες) και το Ensemble (θραύσμα του NPA, στο οποίο συμμετέχουν επίσημα μέλη της Ενιαίας Γραμματείας της Τέταρτης Διεθνούς). Λίγο έλειψε να απορροφήσει το ίδιο το NPA, το οποίο παρά τη μη συμμετοχή του, στήριξε τη συμμαχία ενεργητικά στις εκλογές.

Η δε πρόοδος του σχηματισμού της Λεπέν ήταν αναμενόμενη μετά τις επιτυχίες της στις προεδρικές εκλογές, ωστόσο τα αποτελέσματά της παραμένουν αναντίστοιχα σε σχέση με την δυναμική της στις προεδρικές.

Η διακυβέρνηση Μακρόν απέτυχε την πρώτη της πενταετία να επιβάλει μία ήττα στο εργατικό κίνημα και ένα νεοφιλελεύθερο σοκ, όπως ήλπιζαν οι τραπεζικοί κύκλοι που εκπαιδύσαν τον Μακρόν. Η κυβέρνηση συγκρούστηκε με το εργατικό κίνημα και τα λαϊκά στρώματα, αναγκαζόμενη πολλές φορές σε υποχωρήσεις, σε επιβράδυνση, σε αναδίπλωση και σε ελιγμούς. Οι απεργίες ενάντια στα διατάγματα Μακρόν το φθινόπωρο του 2017, η κοινωνική έκρηξη των Κίτρινων Γιλέκων το φθινόπωρο του 2018, ο πολύμηνος απεργιακός αγώνας των σιδηροδρομικών την άνοιξη του 2018, η καθολική και μακρόχρονη απεργία των παριζιάνικων μέσων μεταφοράς και οι μαζικές γενικές απεργίες ενάντια στο συνταξιοδοτικό στα τέλη του 2019 - αρχές 2020, όπως και πολλές άλλες μικρές και μεγάλες κινητοποιήσεις, μαζί με το «διάλειμμα» της πανδημίας ακύρωσαν την όποια ορμή του Μακρόν και της παράταξής του.

Η δεύτερη πενταετία ξεκινάει με σημαντικές δυσλειτουργίες του πολι-

τικού συστήματος της αστικής τάξης που αναμφίβολα διευκολύνουν το εργατικό κίνημα. Επιπλέον, όλη η γαλλική κοινωνία βρίσκεται ενώπιον του καυτού ζητήματος του πληθωρισμού. Η γαλλική αστική τάξη και η κυβέρνηση φαίνονται ανίκανες να τον ελέγξει και κάθε εκατοστιαία άνοδος του πληθωρισμού σπρώχνει τις κοινωνικές εντάσεις εκτός ελέγχου. Τον περασμένο χειμώνα, υπήρξαν αρκετές κινητοποιήσεις και απεργίες, ως αντίδραση έναντι ενός ήπιου πληθωρισμού της τάξεως του 3-5%. Τα πράγματα αγριεύουν. Ο πληθωρισμός θα κυμανθεί στο 7-10% και σημαντικά τμήματα της γαλλικής εργατικής τάξης θα κινηθούν αποφασιστικά σε απεργίες, ειδικά όσο η ανεργία παραμένει σε χαμηλά επίπεδα. Ενδεικτικοί πρόδρομοι, οι πρόσφατες απεργίες στα αεροδρόμια του Παρισιού και η νικηφόρα απεργία των σιδηροδρομικών.

Το εργατικό κίνημα οφείλει να επέμβει ενεργητικά και αποφασιστικά για να υπερασπιστεί το βιοτικό επίπεδο της εργατικής τάξης, να ενισχύσει τις θέσεις του, να ριζοσπαστικοποιήσει το πρόγραμμά του. Οι οργανώσεις του εργατικού κινήματος θα έχουν θαυμάσιες ευκαιρίες ενώπιόν τους για να πρωταγωνιστήσουν σε μία σειρά αγώνες, να διευρύνουν την επιρροή τους, να στρατολογήσουν. Ωστόσο, πολιτικά, το εργατικό κίνημα έχει θεμελιώδη προβλήματα. Σχετική εξαίρεση φαίνεται να είναι η Lutte Ouvrière, που μπαίνει στη νέα περίοδο με μία καλή εθνική δικτύωση και ριζώμα, με μία εργατική αλλά όχι νεολαιίστικη κοινωνική σύνθεση και με στερεότητα πολιτικών θέσεων. Απέσπασε 230 χιλιάδες ψήφους (1%) στον πρώτο γύρο των κοινοβουλευτικών εκλογών, έναντι 160 χιλιάδων (0,7%) το 2017. Στα αριστερά του NUPES ήταν η μοναδική ακροαριστερή ή κομμουνιστική υποψηφιότητα.

Δυστυχώς, δεν μπορούν να λεχθούν τα ίδια για το NPA, το οποίο διχοτομήθηκε ενώπιον των κοινοβουλευτικών και του NUPES. Η πλειοψηφία της ηγεσίας, που αντιπροσωπεύει περίπου το ήμισυ του δυναμικού του κόμματος, προσπάθησε με όλες της τις δυνάμεις να ενταχθεί στο NUPES και εντέλει κάλυψε σε ψήφο και σε καμπάνια υπέρ του. Οι υπόλοιπες τάσεις εντός του, διαφώνησαν είτε καλώντας σε στήριξη της Lutte Ouvrière, είτε σε παρουσίαση ορισμένων πολύ λίγων ανεξάρτητων «αντικαπιταλιστικών» υποψηφίων.

Το εργατικό κίνημα στη Γαλλία είναι δυνατόν να παίζει εκ νέου τον ρόλο ενός γενικού πυροδότη ή παραδείγματος για την Ευρώπη. Είναι δυνατόν να έχει σημαντική συμβολή πανευρωπαϊκά τόσο στην πάλη ενάντια στην φτωχοποίηση του πληθωρισμού, όσο και στην πάλη ενάντια στον πόλεμο.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

